

தாம்பூலராணி

—கதைகள்—

அருள் செல்வநாயகம்

311.

தாம்பூலராணி

-கதைகள்-

அருள் செல்வநாயகம்

VIJAYALUCKSHMI BOOK DEPOT
Book Seller & Stationers
248, GALLE ROAD
WELLAWATTE, COLOMBO - 6.

வெளியிட்டோர்: அன்புப்பண்ணை, சென்னை.

விற்பனை உரிமை:

பழனி பிரசுரம்

திருவல்லிக்கேணி :: சென்னை - 5.

275644

முதற்பதிப்பு: நவம்பர், 1958.

விலை ரூ. 2.50.

நூலக பதிப்பு ரூ. 3.00.

எமது வெளியீடுகள் கீழ்க்கண்ட
இடங்களில் கிடைக்கும்:

எம். பழனி அன் கோ

புதுக்கோட்டை :: திருச்சி-2.

தாரா அச்சகம், நாகை.

முன்னுரை

நாற்புறமும் கடலால் சூழப்பெற்ற ஈழ வளநாடு சிறிதாக இருந்தாலும் அதன் வரலாறு மிகவும் பரந்ததாகும். எந்த நாட்டு வரலாற்றிலுமே காண முடியாத புதுமைகளை யெல்லாம், ஈழ நாட்டு வரலாற்றிலே காணலாம். இப்படியும் நடக்குமா? நடந்திருக்காது என்று எண்ணத்தக்கதான புதுமைகளையெல்லாம் காணலாம். புதுமையிலும் புதுமையான சம்பவங்களைக் காணலாம். மனிதப் பண்பையே மறந்த விசித்திரங்களை யெல்லாம் காணலாம். சுருக்கமாகச் சொன்னால் ஈழ நாட்டு வரலாறு ஓர் விசித்திர ஏடு என்று சொல்லலாம்.

வரலாற்று ஏடு புழுகு மூட்டையாகவும், விபரீதமான கற்பனையும் கலந்து இருந்தாலும் வரலாற்றின் உண்மைச் சம்பவங்களை நாம் ஓர்போதும் மறக்கவே முடியாது. வரலாற்று அடிப்படை உண்மைகளுக்கு ஆசிரியர்கள் எப்படித்தான் மெருகு கொடுத்தாலும், உண்மை உண்மையாக வரலாற்றிலே தெரியத்தான் செய்கிறது. உண்மையைச் சுற்றி எழுப்பப்பட்டவைகள்தான் முரண்பாடாக இருக்கின்றன. முரண்பாடுகள் பற்றி நமக்குக் கவலையில்லை. நமக்கு வேண்டியது வரலாற்று உண்மைச் சம்பவங்களேயாகும்.

வரலாற்று ஏடுகளிலே புகுந்து நான்கண்ட உண்மைச் சம்பவங்களுக்கு மனித இனப் பண்பையொட்டி, மனிதத்தன்மையைக்கொண்டு மெருகு கொடுக்க முனைந்தேன். அதன் பயனே எமது நாடகங்களும் சிறு கதைகளும்.

சிறு கதைகளாக மலர்ந்தவைகளை தமிழ் நாட்டினர் பிரபலியமான இதழ்களான 'கலைமகள்', 'அமுதசுரபி', 'காவேரி', 'உமா', 'கல்கி' இன்னும் பல இதழ்கள் வெளி

யிட்டன. இருந்தாலும் எமது சிறுகதையை முதன் முதலாக வெளியிட்டுத் தமிழகத்தினுக்கு அறிமுகம்செய்து வைத்தவர் 'கலைமகள்' ஆசிரியரான ஸ்ரீ கி.வா. ஜகந்நாதன் அவர்களேயாகும். ஆகவே ஸ்ரீ கி.வா. ஜகந்நாதன் அவர்களுக்கு நாங்கள் என்றுமே அஞ்சலி செலுத்திக்கொண்டு வருகிறோம்.

எமது கதைகளைப் படித்து இன்புற்ற பதிப்பகத்தார் சிதறுண்டு கிடக்கும் கதைகளைக் கோவையாக்கி நூலாக இதனை வெளியிடுகின்றனர். கதைகளை வெளியிட அனுமதித்த பத்திரிகாசிரியர்களுக்கும், புத்தகம் வெளியிடும் பதிப்பகத்தாருக்கும் எமது நன்றி.

தமிழ் நாட்டு இதழ்களிலே முதன் முதலாக 'கலைமகளே' எமது தாம்பூலராணியை வெளியிட்டது. ஆகவே 'கலைமகளை' என்றென்றும் நினைவுத்திரையில் வைத்திருப்பதற்காகவும் 'கலைமகள்' ஆசிரியர் ஸ்ரீ கி.வா. ஜகந்நாதன் அவர்களுக்கு எமது நன்றிக் கடனைச் செலுத்துவதற்காகவும் நூலினுக்குத் "தாம்பூலராணி" எனப் பெயர் கொடுத்து ஸ்ரீ கி.வா. ஜகந்நாதன் அவர்களுக்கு நூலினை அர்ப்பணம் செய்கிறேன்.

குருமணவெளி }
மட்டக்களப்பு. }
1-11-1958.)

அருள்விசல்வநாயகம்.

பதிப்புரை.

தமிழ் நாட்டில் பல சிறு கதைத் தொகுப்புகளை வெளியிட்டு வெற்றிகண்டவர்கள் நாங்கள் என்பதை எமது வெளியீடுகளின் பட்டியல் சொல்லும். அந்தத் துணிவுடன் தான் ஆசிரியரின் முதல் சிறுகதைத் தொகுப்பான இந்நூலினையும் வெளியிடுகிறோம்.

கதைகள் ஈழ நாட்டின் வரலாற்று மணமுடையவை. வரலாற்று உண்மைகள் பலப்பல காலமாக நின்று வருவதுபோல சரித்திர மணம் கமழும் இக்கதைகளும் நீடித்து நிற்கும் சுவையுடையவையே. அனைத்தும் படித்து, ரசித்து, வரலாற்றையும் வாழ்வையும் உணர்த்தும்படி அமைந்துள்ளன. ஈழ நாட்டின் வரலாற்றுக் கதைகளின் தொகுப்பான இது தமிழ் மக்களுக்கு அரியதோர் விருந்து.

ஈழ மக்களும், தமிழ் மக்களும் இதனால் பெருமை கொள்வதுடன், நல்ல தொரு வரவேற்பும் உற்சாகமும் அளிப்பார்கள் என நம்புகிறோம்.

ஆசிரியருக்கு எமது நன்றி.

சென்னை-5. } மு. மீனாட்சிசுந்தரம்,
1-11-1958. } அன்புப்பண்ணை.

உள்ளே

கலையின் பரிசு	...	9
ஆடக செளந்தரி	...	22
தலையீந்த வள்ளல்	...	39
தாலதா மாளிகை	...	57
பலி	...	68
கடல் தந்த விநாயகர்	...	88
ரூபவதி	...	101
வீரத்தின் பரிசு	...	119
மேகலா	...	132
தவறாத சோதிடம்	...	148
மாபெரும் தியாகம்	...	165
தாம் பூலராணி	...	172

கலையின் பரிசு

இயற்கை அன்னையின் அன்புக் கைகளால் அரவணக்கப்பட்ட மிகுந்தலை மலைச் சாரலில் சோமநாதரின் கலைக்கூடம் இருந்தது.

சோமநாதர் சிறந்த கலைஞர். சோமநாதரின் கைபட்ட கற்களெல்லாம் காவியம் இசைக்கும் சிருஷ்டிகளாக மாறும். சோமநாதரின் படைப்புகளில் குறைபாடு என்பதே இருக்காது. “இது சிலையா! இருக்காது, உயிருடன் தான் அவள் நிற்கிறாள்” என்று சொல்லத் தக்கதாக இருக்கும் சோமநாதரின் அற்புத கலைச் சிருஷ்டிகள்.

தனிமையிலே இன்பங்கண்ட சோமநாதர் எண்ணற்ற கலா சிருஷ்டிகளைப் படைத்தார். பார்ப்பவர் மயங்கத் தக்கதான உன்னத சிருஷ்டிகளைப் படைத்தார். அதன் பயனாக அனுராதபுரத்திலே சோமநாதரின் சிற்ப மேதை ஒலிக்கலாயிற்று. சிற்பங்களைக் கண்டு மக்கள் வாயாரப் புகழ்ந்தார்கள். கலையிலே ஆர்வமுள்ள பல இளைஞர்கள் சோமநாதரிடம் சிற்பம் கற்பதற்கு முனைந்தார்கள். அதன் பிறகு, அன்று தனிமையாக வாழ்ந்த சோமநாதர், இன்று ஆறு சீடர்களைப் பெற்றார்.

சிற்பக் கலையைக் கற்கவேன்று வந்த எல்லாரையும் சோமநாதர் ஏற்றுக் கொள்ள வில்லை. வந்தவர்களுள் ஓரளவாவது சிற்பத்தைப் பற்றித் தெரிந்தவர்களைப் பரீட்சை மூலமாக ஏற்றுக் கொண்டார்.

சோமநாதர் தமது சீடர்கள் ஆறு பேர்களுக்கும் ஓர் சிற்பப் போட்டியை ஏற்படுத்தினார். ஒவ்வொருவரையும் ஒவ்வொரு புத்தரின் சிலையைச் செதுக்கும்படி கூறியிருந்தார். ஆறு புத்தரின் சிலைகளுள் எந்தச் சிலை அருள்

ததும்புகிறதோ, அதைச் சமைத்தவர்தான் போட்டியிலே வெற்றி பெற்றவராவார் என்று அவர் சொல்லியிருந்தார்.

சோமநாதர் தமது சீடர்களுக்குப் போட்டி ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று ஒருபோதும் எண்ணவில்லை. போட்டியினால் பொருமை வளரும்; கலை வளராது என்ற கொள்கையுடையவர் சோமநாதர். இருந்தாலும் போட்டி ஏற்படுத்த வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்படவே செய்தது.

கி. பி. 436ம் ஆண்டு அனுராதபுரத்தைத் தலைநகராகக் கொண்டு மித்தசேனன் என்பவன் இலங்கையை அரசாண்டான். இக்காலத்தில் இந்தியாவிலிருந்து தமிழர்கள் பாண்டுவின் தலைமையிலே பெரும் படையுடன் வந்தார்கள். சிங்க ஏறுகள் போல் துள்ளி வரும் தமிழரின் படையை மன்னவன் மித்தசேனன் எதிர்த்தான். அவனது எதிர்ப்பு அவன் உயிருக்கே ஆபத்தாக முடிந்தது. அதன் பயனாகப் பாண்டு என்னும் தமிழ் வீரன் இலங்கைக்கு மன்னவனானான்.

தோள் வலிமையினால் இலங்கையைப் பெற்ற பாண்டு நீதி நெறிப்படி ஆட்சி செலுத்தினான். ஐந்து வருட ஆளுகையின் பின்னர் பாண்டு இறக்க அவன் மகன் பாரிந்தன் மன்னனாகி விட்டான்.

'நம் இனத்தவரின் உரிமையான அரியணை இனி வழிவழியே தமிழர்களுக்காகிவிடும்' என்பதைப் புத்தப் பிஷ்புவான மகாநாமன் உணர்ந்தார். அரசகுலத் தோன்றலான மகாநாமன் வாழ்க்கையை வெறுத்துத் துறவியானார். ஆதலினால் தமது சகோதரியின் மகன் தாதுசேனனை எப்படியும் மன்னனாக்க வேண்டுமென அவர் தீர்மானித்தார்.

தாதுசேனனோ தான் அரசகுலத்தவனென்ற எந்தச் சிந்தனையுமில்லாது சிலை செதுக்கும் சிற்பியாக வாழ்ந்து

கொண்டிருந்தான். கலைப்பிரியான தாதுசேனன் கலையுடன் ஒன்றுபட்டுக்கிடந்தான்.

மகாநாமன், தாதுசேனை வரவழைத்து, "அரியனைக் குப்பாத்தியதை கொண்டாட நீ ஒருத்தன்தான் உள்ளவன். ஆகவே உனது உரிமைக்குரலை எழுப்பவேண்டும்" என்று ஆணை பிறப்பித்தார்.

அரசமரபிலே தானும் வந்தவன், அனூராதபுரத்து மணி முடிக்குப் பாத்தியதை உடையவன் என்பதை அறிந்த தாதுசேனன் பெரு மகிழ்ச்சி கொண்டான். அவனது உயிருக்கு உயிர் நண்பனான திகசந்தனின் துணையுடன் நாட்டிலே உரிமையை நிலை நாட்டுவதற்குத் தாதுசேனன் முனைந்தான்.

பதினொரு ஆண்டுகளாகப் பாரிந்தன் ஆட்சி செய்து இறைவனடியினைச் சேர, அவன் தம்பியான குடபாரிந்தன் இலங்கைக்கு மன்னவனானான். தாதுசேனனின் உரிமைக்குரல் குடபாரிந்தனின் செவிகளில் விழுந்து விட்டது. அவ்வளவுதான்; மறுகணம் அவர்களைக் கைது செய்ய அரசு ஆணை பாய்ந்து சென்றது. ஆணையைக் கண்ணுற்ற தாதுசேனனும், திகசந்தனும் மாறு வேடம் பூண்டு இரவோடு இரவாக அனூராதபுரத்தைக் கடந்து உறுகுணைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

உறுகுணைக்கு வந்த தாதுசேனன் வாளாவிருக்கவில்லை. குடபாரிந்தனை எதிர்த்து வெற்றி ஈட்டத் தக்கதான் பலம் பொருந்திய படையைத் திரட்டலானான்.

காலவரையிலே தாதுசேனன் திகசந்தனைப் படைத்தளபதியாக்கிப் பெரும் படையை நிறுவினான். அரசியல் சதுரங்கம் தனக்குச் சாதகமாக இருக்கிறதென்பதைக் கண்ணுற்ற தாதுசேனன், அனூராதபுரத்தை முற்றுகை

இட்டான் அச்சமயத்தில் தமிழ் வீரர்களின் ஒற்றுமை குலைந்த படை திறமையாக இருக்கவில்லை. அதனை நன்கு பயன் படுத்திக்கொண்ட தாதுசேனன், அரியணையைக் கைப்பற்றி மன்னனானான்.

இருபத்தைந்து ஆண்டு ஆட்சி செலுத்திய தமிழ் அரசுக்கு முற்றுப் புள்ளி வைத்து, கி. பி. 461-ல் தாதுசேனன் இலங்கைக்கு அரசனானான்.

தாதுசேனன் சிறந்த கலைஞரை இருந்தமையால் தன் நாட்டு மக்களெல்லாம் சிற்பக் கலையைக் கற்க வேண்டுமென்று விரும்பினான். அதன் பயனாக அனுராதபுரத்திலே சிறந்த கலைக்கூடத்தை நிறுவினான்.

கலைக்கூடத்தின் தலைமைப் பொறுப்பை, சிறந்த ஓர் கலைஞரிடம் ஒப்படைக்க நினைத்து, கலைஞர் சோமநாதருக்கு அஞ்சல் எழுதினான். அனுராதபுரத்துக் கலைக்கூடத் தலைமைப் பொறுப்பை ஏற்று நடத்த உடனடியாக அவரை வரும்படி மன்னன் கோரினான்.

முதுமையைத் தழுவிக் கொண்டிருந்த சோமநாதரால் அனுராதபுரம் சென்று கலைக்கூடப் பொறுப்பை ஏற்க முடியாதிருந்தது. 'நாம் செல்லாவிட்டாலும் நம் சீடர்களுள் ஒருவனை அனுப்பி வைப்போம்' என்ற எண்ணத்தினால்தான் சோமநாதர் சிற்பப் போட்டியொன்றை ஏற்படுத்தினார்.

பொழுது புலர்ந்தால் போட்டியில் ஜெயிப்பவர் யார் என்று தெரிந்துவிடும். அதற்காக ஒவ்வொருவரும் தங்களுக்குத் தெரிந்த கலை நுணுக்கங்களையெல்லாம் புகுத்திச் சிலை வடிப்பதில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள்.

மன்னனது அழைப்புக்கிணங்க சோமநாதர் வசபனைத் தான் அனுராதபுரத்துக்கு அனுப்ப விரும்பினார். ஆனால்

மற்றச் சீடர்கள் அதனால் ஒருகால் குரோதம் கொள்ளக் கூடுமென்பதற்காகவேதான் போட்டியை ஏற்படுத்தினார். போட்டியிலே நிச்சயமாக வசபன் ஜெயிப்பான் என்ற நம்பிக்கை சோமநாதருக்கு இருந்தது.

காலைக் கடன்களை முடித்துக்கொண்டு சோமநாதர் கலைக்கூடத்தினுள் நுழைந்தார். ஆறு சிலைகளும் ஒரே வரிசையில் வைக்கப்பட்டிருந்தன. அவைகளுள் வசபனின் சிலைதான் அருள் ததும்பும் முகச் சாயலைக்கொண்டு அழகாக இலங்கியது.

பூரண எழிலுடன் விளங்கிய அந்தச் சிலையைக் கண்ட சோமநாதர் பரம சந்தோஷத்துடன், "வசபா! உன் கைத்திறன் வென்றது" என்று மகிழ்ச்சியுடன் கூறினார். "இனிமேல்தான் உனக்கு முக்கியமான வேலை இருக்கிறது. இதோ அஞ்சல். இதை எடுத்துச் சென்று மன்னன் தாதுசேனனிடம் கொடு. மன்னன் உனக்குக் கலைக்கூடத் தலைமைப் பொறுப்பை அளிப்பான். கடமையை ஏற்றுக் கண்ணியமாக நடந்து, குருதேவரின் புகழை நிலைநாட்டுவாயாக சென்றுவா, வசபா! உனக்கு எல்லா நலங்களும் கிட்டும்" என ஆசீர்வதித்து வசபனை அனுப்பி வைத்தார்.

மாலைக் கதிரவன் மேற்கு வானத்தைச் சென்றடையவும் வசபன் அனூராதபுரத்தினுள் கால் வைத்தான். நகரத்து வாழ்க்கை வசபனுக்குப் புதிது. அதுமட்டுமல்ல, அனூராதபுரத்துக்கு இதுவரை வசபன் வந்ததேயில்லை. ஆதலினால் நகரத்து மாட மாளிகைகளையும் கூட கோபுரங்களையும் பார்த்தவாறு சென்று கொண்டிருந்த போது இனிய நறுமணம் அவனது மூக்கைத் துளைத்தது.

வாசனை பொருந்திய நறுமணம் எங்கிருந்து வருகிற தென்றவாறு கண்களை ஓட்டினான். பக்கத்தே பூஞ்சோலை

இருக்கவும், அதன் அழகிலே மயங்கியவாறு உள்ளே புகுந்தான்.

விதம் விதமான பூச்செடிகளை யெல்லாம் பார்த்து மகிழ்ந்துகொண்டு அங்கு கட்டப்பட்டிருந்த ஓர் மேடையின் அமர்ந்தான். அப்பொழுது தேனினும் இனிய குரலொன்று எழுந்தது. காற்றிலே தவழ்ந்து வந்த இனிய பண்ணிலே உணர்ச்சிவயப்பட்ட வசபன் மேடையை விட்டு முந்து குரல் வந்த திக்கை நாடிச் சென்றான். அங்கே அழகே உருவெடுத்தாற் போல் ஓர் ஆரணங்கு உல்லாசமாக ஊஞ்சல் ஆடிக் கொண்டிருந்தான்.

பூரண முழு நிலவிலே கானகத்து மோகினி போல் அவள் காட்சி அளித்தாள். கட்டிளங்காளையான வசபன் உள்ளத்தை அவளிடம் பறிகொடுத்தான். ஆசிரமத்திலே பல ஆண்டுகளாக வாழ்ந்து வந்த வசபன் பெண்களைக் கண்டதில்லை. அப்படியிருக்க அழகான அந்த மாளிகையின் அந்த அழகிய நங்கையைக் கண்டது, அவனுக்குப் பெரு விருந்தாகத் தோன்றியது.

அவளுடைய ஆடலையும், பாடலையும் ரசித்தவாறு எதிரே நின்று கொண்டிருந்தான் வசபன். உள்ளத்தை அவளிடம் அலைமோதவிட்டுத் தவித்துக் கொண்டிருந்தான் வசபன். அவளது குரலிசை முடியவும் வசபன் தன்னை மறந்து "சபாஷ்" என்று பாராட்டினான்.

அப்பொழுது அவள் அவனை ஏறிட்டு நோக்கினாள். இடையிலே ஓர் வேட்டி. மேனியிலே ஓர் துண்டு. தோளிலே ஓர் பை காட்டு மனிதனைப் போலத் தோன்றிய அவனது முகம் கம்பீரமாக இருந்தது ஆசையைத் தூண்டும் அரும்பு மீசை அவனது முகத்தினுக்குத் தனியோர் வகையான கவர்ச்சியை ஊட்டியது. அவளுக்கு

அவன் நாகரிகமற்றவனாகத் தோன்றினாலும் அவனது எடுப்பான முகம் அவளுக்கு ஓர் வகையான மயக்கத்தை ஊட்டியது. ஓர் கணம் அந்த முகத்திலே மயங்கியவள், மறுகணம் தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டு, ஊஞ்சலை வீட்டு இறங்கியவாறு ‘நீ யார்? இங்கு ஏன் வந்தாய்?’ என்றாள்.

“நானா?...” வசபன் தடுமாறினான்.

“ஆமாம்! இது பெண்களுக்கென்று ஒதுக்கப்பட்ட இடமென்று தெரியாதா?”

“தெரியாது!”

“அப்படியானால்.....”

“நான் அனூராதபுரத்துக்குப் புதியவன். மிகுந்தலை மலைச் சாரலிலிருந்து இப்பொழுதுதான் வருகிறேன்.”

“வரக் காரணம்.....”

“மன்னவனைக் காண்பதற்கு.....”

“மன்னவனையா.....?”

“ஆமாம், மன்னன் தாதுசேனனைப் பார்ப்பதற்காகத் தான் வந்தேன். கலைஞர் சேரமநாதர் அனுப்பினார்.”

“அப்படியானால் தாங்கள் ஓர் கலைஞரா?” என்று கேட்டாள் அவள்.

“கலைஞனே தான். உயிர்ச் சிற்பங்களைச் செதுக்கும் கலைஞன் நான்!”

*

*

*

“வா, குழந்தாய் கருணாவதி!” என்று தாதுசேனன் தன் அருமை மகளை வரவேற்றான்.

கருணாவதிக்குப் பின்னால் வந்து நின்ற இளைஞனைக் காணவும் தாதுசேனன், “இவன் யார்?” என்பதுபோல் கருணாவதியை ஏறிட்டு நோக்கினான்.

“அப்பா! கலைஞர் சோமநாதரிடமிருந்து இவர் வருகிறார்”.

“அப்படியா! கலைஞர் செளக்கியமா?” என்று தாதுசேனன் வினவினான்.

அப்பொழுதுதான் வசபன் இந்த உலக நினைவுக்கு வந்தான். மன்னவன் மகளா தன் உள்ளத்தைக் கவர்ந்தவள்? இளவரசியா தன்னுடன் அன்பொழுகப் பேசியவள் என்ற வியப்பினால் தடுமாறிய வசபன், தன்னைச் சமாளித்துக்கொண்டு மன்னனை வணங்கியவாறு குருதேவர் சோமநாதரின் ஓலையைக் கொடுத்தான்.

ஓலையை வாங்கிய தாதுசேனன், கருணாவதியிடம் கொடுத்து, “படி. குழந்தாய்! கேட்கலாம்” என்றான். கருணாவதி ஓலையைப் பிரித்துப் படிக்கலானாள் :

‘இலங்கை மாமன்னர் தாதுசேனனுக்குக் கலைஞர் சோமநாதர் எழுதிக்கொள்வதாவது :

நானே முதுமையைத் தழுவிக்கொண்டிருக்கிறேன். இந்த நிலையில் தங்களது வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி அனுராதபுரம் வரமுடியாதவனாக இருக்கிறேன். ஆனால் என் சீடனான வசபனை அனுப்புகிறேன். அவனைக் கலைக்கூடத் தலைவனாக்கிக் கலையை வளர்க்கும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

சோமநாதர்’

தாதுசேனன் வசபனை ஏறிட்டு நோக்கினான். ‘இளம் வயதினைக்கொண்ட இவனா கலைக்கூடப் பொறுப்பை ஏற்பது?’ என்று சந்தேகம் மன்னனுக்கு எழுந்தது. ‘நூற்றுக்கணக்கானவர்களுக்கு இந்த இளைஞனா சிற்பக் கலையைப்

போதிக்கப் போகிறான்? முதுமையை மேற்கொண்ட சோமநாதர் தடுமாறி விட்டாரா?" என்ற வகையிலே மன்னன் தாதுசேனன் எண்ணினான்.

மன்னனது சிந்தனையைக் கண்ணுற்ற வசபன், "மன்னவா! என் திறமையைச் சந்தேகிக்கிறீர்கள். பரீட்சித்துப் பார்த்துவிட்டு முடிவைச் சொல்லுங்கள். தாங்களும் சிறந்த கலைஞர்தானே?" என்றான்.

"வசபா! உன்னால் ஒரு வாரத்துக்குள் தத்ரூபமான ஓர் சிலையைச் செதுக்க முடியுமா?" என்று கேட்டான் மன்னன்.

"தங்களையே வேண்டுமென்றாலும் கல்லிலே பதித்த விடுகிறேன் மன்னவா?"

"என்னையா.....?"

"ஆம், மன்னவா! தங்களைப் பார்த்துக் கொண்டே தத்ரூபமான சிலையைச் செதுக்கி விடுகிறேன். அதன் பின்னர் என்னைப் பற்றித் தாங்கள் தீர்மானித்துக் கொள்ளுங்கள்."

"வசபா! என்னைச் சிலையாகச் செதுக்க வேண்டாம். என் மகள் கருணாவதியைப்போல் ஒரு சிலை செதுக்கி விடு. இரண்டு வார அவகாசம் தருகிறேன்!"

"மன்னவா! இரண்டு வாரம் வேண்டாம். ஒரு வாரத்தினுள் தங்கள் குமாரியின் சாயலைச் செதுக்கி விடுகிறேன்."

"கருணாவதி! வசபனை எனது கலைக்கூடத்துக்கு அழைத்துச் சென்று வேண்டிய செளகரியங்களைச் செய்து கொடு."

"சரி, அப்பா!" என்றவாறு அவள் இருக்கையை விட்டு எழுந்து சென்றாள். மன்னனுக்குத் தனது அஞ்சலி

யைத் தெரிவித்துவிட்டு வசபன் அவளைப் பின்தொடர்ந்தான்.

இரவு பகலென்று வித்தியாசம் பாராட்டாது வசபன் கருணாவதியின் சாயலைக் கல்லிலே பதித்து விட முயன்று கொண்டிருந்தான்.

உளி பிடித்து லாகவமாக வசபன் கல்லிலே செய்யும் புதுமைகளைப் பார்த்தவாறு கருணாவதியும் அவனுக்குப் பக்கத்தே இருப்பாள்.

கருணாவதி அருகில் இருக்கவேண்டுமென்பது வசபனது எண்ணமல்ல. அவளது அழகிய முகமே அவனது நெஞ்சத்தே இருக்கும்போது, அந்தச் சாயலைக் கல்லிலே செதுக்கி விடுவது அவ்வளவு சிரமமானதல்ல வசபனுக்கு.

சிலை செதுக்கியாயிற்று. சிலையின் கண்களைத் திறந்து விட்டால், 'இது சிலையல்ல! கருணாவதிதான் நிற்கிறாள்' என்று சொல்லத் தக்கதாக மாறிவிடும்.

படுக்கையிலே புரண்டு கொண்டிருந்த கருணாவதிக்கு நித்திரை வரவில்லை. அன்று இரவுப் பொழுதைத் தவற விட்டால், அவளைக் காணமுடியாது. பிறகு கலைக்கூடத்தினுக்குச் சென்று விடுவான். அதற்கிடையில் அலை பாயும் தனது உள்ளக் கருத்தை வசபனிடம் சொல்லிவிடவேண்டுமென்று தவித்தாள். படுக்கை முள் போல் தைத்தது. ஆகவே மெதுவாக எழுந்து கலைக்கூடத்தினுக்கு வந்தாள்.

வசபன் சிலையின் கண்களைத் திறப்பதற்குத் தயாராக இருந்தான். கருணாவதியைக் காணவும், "வந்துவிட்டாயா! உன்னையும் வைத்துக்கொண்டு சிலையைப் பூர்த்தி செய்ய வேண்டும் என்பது என் விருப்பம்" என்றான்.

வசபனின் உளி மெதுவாகச் சிலையிலே விளையாடிக் கொண்டிருந்தது. சில நாழிகைப் பொழுதில் சிலை

பூரணமாகிவிட்டது. கண்கள் தத்ரூபமாக அமைந்து விட்டன.

“கருணாவதி! உன் சிலையைப் பார்” என்றவாறு உளியைக் கீழே போட்டான்.

“அபாரம்! அபாரம்!” என்றாள் கருணாவதி.

“வசபனின் சிருஷ்டி அபாரந்தான். அன்று மன்னவன் என்மேதையைச் சந்தேகித்தார். ஆனால் இன்று என்னுடைய மேதையைக் கொண்டாடுவார், இல்லையா?”

“நான் தங்களைச் சந்தேகிக்கவில்லையே?”

“நிஜமாகவா?”

“ஆமாம், உங்களைக் கண்ட அந்தக்கணமே என் இதயம் உங்கள் வசப்பட்டு விட்டது.”

“சொல்லு கருணாவதி! அந்தஸ்தை மீறி ஆசைகொண்டு விட்டான் கலைஞன். நடக்காத காரியத்தின்மேல் சிந்தையைச் செலுத்தி விட்டான் வசபன்.”

“கலைஞர்கள் அப்படி ஒருபோதும் செய்ய மாட்டார்களே! அந்தஸ்து நாமாக வகுத்துக் கொண்டதுதானே!”

“அதற்கு நாம் கட்டுப்படுகிறோம் தான். இருந்தாலும் கருணாவதி என் அன்புள்ளத்தைப் புரிந்து கொள்கிறாள். ஆனால் ஏழைக் கலைஞன் இளவரசிமேல் அன்புகொண்டு விட்டானென்று உதாசினம் செய்வாயா?”

“அன்றே என் உள்ளத்தை உங்களிடம் ஒப்படைத்து விட்டேன்.”

“நானுந்தான், கருணாவதி. நம் காதல்...”

“...தூண்டாமணி விளக்குப்போல் சுடர்விட்டுப் பிரகாசிக்கும்” என்றவாறு வசபன் அவளது அன்புக் கரத்தைப் பற்றினான்.

அந்தச்சமயம் அங்கு வந்த தாதுசேனன் “கருணாவதி! இங்கா நிற்கின்றாய்?” என்றவாறு தன்னை மறந்து கூறினான். பிறகுதான் கருணாவதியல்ல, கருணாவதியின் சிலை அது எனக் கண்டான்.

“ஆகா! அற்புதம்! இஹோருனான உன்னால் இவ்வாறு கசச் சிலை செதுக்க முடியுமென்று நான் கனவிலும் கருதவில்லை. கலைஞரே! உமது சிற்ப மேதை சோமநாதரைக் காட்டிலும் மிஞ்சிவிட்டது. உம்மைப்போன்ற ஓர் சிற்பியை நான் இதுவரை கண்டதில்லை. இது முதல் உம்மை ஆஸ்தான சிற்பியாக நியமிக்கிறேன்.”

“தங்கள் சித்தம் கலைஞனின் பாக்கியம். மன்னவா!”

“உயிர்ச் சிலைகளைச் செதுக்கும் கலைஞரே! உமக்கு வேறு ஏதாவது வேண்டுமானால் என்னிடம் கேளும்.”

“நான் கேட்டால் மறுக்காமல் கொடுப்பீர்களா, மன்னவா?”

“தாதுசேனன் இதுவரை இல்லையென்று சொன்னதே யில்லை. இந்த சாம்ராஜ்யம் வேண்டுமா? ஈழத்து மணி முடி வேண்டுமா? அல்லது எதுதான் வேண்டும்?”

“மன்னவா...”

“ஏன் தயங்குகிறீர். உள்ளத்தைத் திறந்து சொல்லும்.”

“மன்னவா! நான் செதுக்கிய சிலை...”

“அபாரம்! கருணாவதியைப் போன்ற இன்னொரு கருணாவதியைப் படைத்து விட்டீர்!”

“அந்தச் சிலையை எனக்கு அன்பளிப்பாகத் தாரங்கள்!”

“ அப்படியென்றால்...”

“ கல்லாலான சிலை வேண்டாம் மகாராஜா! உயிர்ச் சிலையான கருணாவதியைத் தாருங்கள்!”

“ என்ன...? ” என்றவாறு தாதுசேனன் தடுமாறினான். கலைஞரின் பரிசை நோக்கிச் சிந்தித்தவாறு கருணாவதியை நோக்கினான், அவள் அன்பு தவழ வசபனைப் பார்த்துப் புன்முறுவல் பூத்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளும் அவளது புன்முறுவலை ஏற்பதுபோல் புன்முறுவல் தவழ நின்றான். மாறி மாறி இருவரையும் பார்த்த மன்னவன் ஓர் முடிவுக்கு வந்தவனாக, “கருணாவதி!” என்றான்.

“ அப்பா!”

“ கலைஞர் கலையின் பேரால் விரும்பும் பரிசு...” என்று இழுத்தான் மன்னன்.

“ தங்களுக்குச் சம்மதமானால், எனக்குப் பூரண சம்மதம் ” என்றாள் கருணாவதி.

“ கலைஞரே! உமது கலையின் பரிசாக என் மகள் கருணாவதியை உமக்குத் தந்து விட்டேன் ” என்று கூறியவாறு கருணாவதியின் கையை, வசபனின் கையில் சேர்த்து ஆசிகூறினான் தாதுசேனன்.

ஆடக சௌந்தரி

கலிங்க நாட்டு அரண்மனையின் அந்தப்புரம் அமைதியாக இருந்தது. தாதிகள் பம்பரம்போல் அங்கும் இங்குமாகச் சென்று கொண்டிருந்தார்கள். கலிங்க நாட்டு மன்னவனான அசோகசுந்தரன், 'தந்தையாகப் போகிறோமே' என்ற பெருமிதத்திலே, இருப்புக் கொள்ளாமல் அந்தச் சுபச் செய்தியை அறிவதற்காகத் துடித்துக்கொண்டிருந்தான். கலிங்க நாட்டு ராணியான மனோன்மணி சுந்தரி பிரசவ வேதனையினால் துடித்துக்கொண்டிருந்தாள். அவள் படும் வேதனை எத்தனையோ உள்ளங்களை வருத்திக் கொண்டிருந்தது. விசேஷமான மருத்துவத் தாதிகளை ஏற்படுத்தியிருந்தும் அவள் பிரசவிக்க முடியாது தவித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

கலிங்க நாட்டுக்கு இளவரசனா, இளவரசியா என்ற பிரச்சனையில் அமைச்சர்கள் உழன்றுகொண்டிருந்தார்கள். அரண்மனைச் சோதிடர்கள் கோள்களை ஆராய்ந்துகொண்டிருந்தார்கள். மன்னவன் அங்கும் இங்குமாக நடந்தவாறு, குழந்தை பிறந்து விட்டது என்ற மங்களகரமான செய்தியை எதிர்பார்த்து நின்றான்.

கலிங்க நாட்டின் வருங்காலம், மனோன்மணி சுந்தரியின் வயிற்றிலே இருந்தது. குலத்தை விளங்கப்பண்ணி, நாட்டை நல்வழியில் நடத்திச் செல்ல ஓர் ஆண்மகவை அவள் பெற்றெடுக்க வேண்டுமென்று மன்னவன் எண்ணினான்.

பத்துத் திங்களும் சரியாகப் பூர்த்தியாகி விட்டன. இதுவரை குழந்தை பிறந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் இன்னும் குழந்தை பிறக்கவில்லை. குழந்தை பிறப்பதற்குத்

தாமதமானால் ஏதேனும் அசம்பாவிதம் நிகழப்போகிறதோ என்றவாறு சோதிடர்கள் கோள்களை மிகவும் கவனமாக ஆராயலானார்கள்.

நாழிகை சென்றுகொண்டிருப்பது மன்னவனுக்கு என்னவோபோல் இருந்தது. அதற்கு ஏற்ப அவளது இடக் கண் இடைவிடாமல் துடித்துக்கொண்டிருந்தது. ஆண்களுக்கு இடக் கண் துடித்தால் துன்பந்தான் நேரும் என்று பொதுவான ஓர் ஐதிகம். இன்னும் மகவு பிறக்காமல் இருப்பதற்கும் கண் துடிப்பதற்கும் ஏதோ சம்பந்தம் இருக்க வேண்டுமென்று மன்னவன் எண்ணினான்.

கோள்களை ஆராய்ந்த சோதிடர்கள், “இன்னும் இரண்டு நாழிகைப் பொழுதினுள் குழந்தை பிறந்து விட்டால் நல்லது. அதற்குப் பிறகு வரும் ஆறு நாழிகைப் பொழுதினுள் குழந்தை பிறக்குமெனில் நாட்டினுக்கு ஆபத்துத்தான் ஏற்படும்” எனக் கணக்கிட்டார்கள். தங்களது கணக்கினை மன்னவனிடம் கூறுது, குழந்தை பிறந்துவிட்டதா என்ற செய்தியை எதிர்பார்க்கலானார்கள்.

சோதிடர்கள் கணித்த சுப நாழிகையான பொழுது கழிந்துவிட்டது. ஆனால் ராணி குழந்தையைப் பெற்று விட்டாள் என்ற செய்தி வரவில்லை. காலம் கரைந்து கொண்டிருக்கச் சோதிடர்கள் கையைப் பிசைந்தார்கள். அப்பொழுதுதான் பணிப்பெண் ஓடி வந்து மன்னவனிடம், “பெண் குழந்தை பிறந்துவிட்டது” என்றாள்.

பெண் மகவு என்றதைக் கேட்ட மன்னவன் ஆச்சரியப்பட்டான். இருந்தும், “கலிங்க நாடு தனக்குப்பின் ஓர் அரசியின் ஆளுகையைத்தான் பெற நியதி போலும்!” என்றவாறு சோதிடர்களை நோக்கினான்.

மன்னவனின் குறிப்பினைக் கண்ட சோதிடர்கள் கோளினை நன்கு ஆராய்ந்து சாதகத்தைக் கணிக்கலானார்கள். குழந்தை பிறந்த செய்தியைச் சொன்ன பணிப்பெண் இன்னும் போகாது நிற்பதைக் கண்ட மன்னவன், “இன்னும் ஏதாவது சொல்லவேண்டுமா?” என்று வினவினான்.

“மகாராசா, இளவரசி விசேஷமான அங்கங்களுடன் பிறந்திருக்கிறாள்” என்றாள் அவள்.

“என்ன! என் மகளா!” என்றவாறு மன்னவன் அதிசயித்தான். மறுகணம் அவனது பார்வை சோதிடர்கள் மேல் விழுந்தது.

“மகாராசா, புண்ணிய வேளை கழிந்த பிறகு குழந்தை பிறந்திருக்கிறது. பிறந்த நாழிகைப்படி குழந்தை விசேஷமான உறுப்புக்களைக் கொண்டுதான் இருக்கவேண்டும்” என்றார் சோதிடர்.

“அப்படியானால் என் குழந்தையினால் கலிங்க நாடு விசேஷமான நன்மைகளை அடையத்தானே வேண்டும்?” என்றான் மன்னவன்.

குழந்தை விசேஷமான அங்கங்களைக் கொண்டு பிறந்தமையினால், குழந்தையின் பலன் விசேஷமாக இருக்க வேண்டுமென மன்னவன் கருதினான். ஆனால் புண்ணிய காலம் தப்பிப் பிறந்தது நல்லதற்கில்லை எனச் சோதிடர்கள் எண்ணினார்கள். இருந்தும் மன்னவனின் மகவல்லவா? ஆகவே மிகவும் கவனமாகக் குழந்தையின் வருங்காலத்தை ஆராயலானார்கள்.

குழந்தை பிறந்துவிட்டது என்றவுடன் தந்தை பெருமைப்படுகிறான். அத்துடன் அவன் நின்றுவிட்டால் பாதகம் இல்லை. அதன் வருங்காலத்தை அறிவதில்தான் எத்தனை துடிப்பு! மன்னவனாக அசோகசந்தரன் இருந்தாலும்

அவனும் மனிதன்தானே? அவனது ஆவலைத் தீர்ப்பது போலவும், கலிங்க நாட்டின் தலைவிதியை நிர்ணயிப்பது போலவும் தலைமைச் சோதிடர் கூறலானார்.

“மகாராசா, தங்கள் குழந்தை அரசியாகத்தான் இருப்பாள். எப்படியும் குழந்தை பிற்காலத்தில் ஓர் நாட்டினுக்கு அரசியாகும். ஆனால் இந்தக் கலிங்க நாட்டினை மட்டும் தங்கள் குழந்தை ஆட்சி செலுத்தாது. வேற்று நாடு ஒன்றிற்கு அரசியாவாள் என்று பலன் சொல்லுகிறது. இருந்தாலும் தாங்கள், குழந்தைக் கலிங்க நாட்டை ஆளவேண்டும் என்று எண்ணினால், பகைவர்கள் விரைவிலே இந்நாட்டைக் கைப்பற்றிக்கொள்வார்கள். அதனால் தாங்கள் முடி இழந்து வனத்தில் வாழ நேரும். ஆனால் குழந்தை இந்த நாட்டினுக்கு அரசியாவாள் என்று பலன் சொல்லவில்லை.

“தாங்கள் கலிங்க நாட்டை இழக்காமல் இருக்கவும், குழந்தையின் விதிப்படி அது ஓர் அரசியாக ஆட்சி செலுத்தவும் வேண்டுமானால் குழந்தையை உடனடியாக நாட்டை விட்டு அப்புறப்படுத்தவேண்டும். குழந்தை நாட்டில் இருக்க இருக்க நாட்டினுக்கும் தங்களுக்கும் இடையூறே தோன்றும். குழந்தை விதிப்படி அரசியாவாள். ஆகவே அவளை நாட்டை விட்டு விலக்குவதனால் கலங்க வேண்டுவதில்லை” என்றார் சோதிடர். அவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட மன்னவன், செய்வதறியாது அப்படியே உட்கார்ந்து விட்டான். அமைச்சர்கள் குழந்தையின் விதிப்பயனை எண்ணியவாறு கலிங்க நாட்டின் சேமத்தினுக்கான வழிகளை ஆராயலானார்கள்.

2

‘குழந்தை கலிங்க நாட்டில் வாழ்ந்தால், நாட்டினுக்கு ஆபத்து. நான் முடி இழக்க நேரிட்டாலும் பாதகம் இல்லை

275644

ஒரு பாவமும் அறியாத மக்கள் என்பொருட்டு உயிரை இழப்பதா? மக்கள்தாம் உயிரை இழந்தாலும் என் மகள் இந்த நாட்டை ஆளுவதானால் ஒருவாறு பொருட்படுத்தாது விடலாம். ஆனால் குழந்தை வேற்று நாட்டினுக்கன்றோ அரசியாவாள்? விதி இப்படி இருக்கும்போது, கலிங்க நாட்டு மக்களுக்குத் துன்பத்தைக் கொடுப்பதுடன் முடியையும் ஏன் இழக்க வேண்டும்? அரசு உரிமையை இழக்காது காப்பதானால், பத்துத் திங்கள் சுமந்து பெற்றெடுத்தவள் குழந்தையை இழக்கத் துணிவாளா? என்ற வகையிலே மாமன்னன் அசோக சுந்தரனின் சிந்தனை சென்று கொண்டிருந்தது. அந்தரங்க ஆலோசனைச் சபையில் அமைச்சர்களுடன் மன்னவன் இருந்தாலும், அவன் எதையோ பறிகொடுத்தவனைப் போல் சிந்தனையிலே உழன்று கொண்டிருந்தான்.

அந்த ஆலோசனைச் சபையில் மௌனம் தாண்டவ மாடியது. அதனை மன்னவன் குலைப்பானென்று அமைச்சர்கள் எதிர்பார்த்தார்கள். நாட்டின் நலனுக்காக அமைச்சர்கள் ஏதேனும் சொல்வார்கள் என்று மன்னவன் எதிர்பார்த்தான். ஆனால் அங்கு நிலவிய மௌனத்தை யாருமே குலைக்க முன்வரவில்லை. காலம் கடந்து கொண்டிருப்பதனால், நாட்டினுக்குத்தான் ஆபத்து ஏற்படும். நாட்டின் நலனுக்காக உழைக்க வேண்டியதுதானே அமைச்சர்கள் கடமை? ஆகவே வேதனையைச் சுமந்து கொண்டு முதல் அமைச்சர் அங்கு நிலவிய மௌனத்தைக் குலைத்தார்.

“அரசே, அரண்மனைச் சோதிடர்களின் வார்த்தைக்கு நாம் கௌரவம் கொடுத்தாக வேண்டும். தங்கள் மகள் இந்த நாட்டை ஒருபோதும் ஆளமாட்டாள் என்பது திண்ணம். ஆகவே குழந்தையை...”

“தொலைத்துவிடவா சொல்கிறீர்?”

“இல்லை, அரசே. குழந்தை ஏதோ ஓர் நாட்டினுக்கு அரசியாக வேண்டுமென்ற நியதி இருப்பதனால், நாம் எங்காவது அனுப்பிவிடுவோம்.”

“எங்கு, எப்படி அனுப்புவது?”

“பொற்பேழை யொன்றினுள் குழந்தையை வைத்துக் கடலில் தள்ளிவிடுவோம். குழந்தை அரசியாக வேண்டிய நாட்டினுக்குப் பேழையைக் கடல் கொண்டு சேர்க்கும்.”

“பொற்பேழை கடல் வழியாக இடரில்லாமல் போய்ச் சேரும் என்பதில் என்ன நம்பிக்கை? திமிங்கிலங்களும் பெரிய மீன்களும் கண்டால் பொற்பேழை அவற்றின் வயிற்றினுள் சென்றுவிடுமே!”

“திமிங்கிலமோ, பெரிய மீன்களோ பொற்பேழையை ஒன்றுமே செய்யா. குழந்தை அரசியாகி ஆட்சி செலுத்துவாள் என்ற விதி இருப்பதனால் பத்திரமாக ஒரு நாட்டினுக்குப் போய்ச் சேரும்.”

“அப்படியென்றால் குழந்தையை நான் இழந்தே ஆக வேண்டுமா?”

“ஆம், அரசே. சோதிடர்களின் கூற்றுப்படி குழந்தையை வளர்க்கக் கலிங்க நாடு கொடுத்து வைக்கவில்லை. குழந்தைச் செல்வம் இந்த ஒன்றுடன் நின்றுவிடுவதில்லை. இறைவன் அருளால் தங்களுக்கு இன்னும் குழந்தைகள் பிறக்கலாம். ஆனால் நாட்டைப் பகைவனிடம் ஒப்புவித்தால், தங்களுக்கு மட்டும் அல்ல, இந்நாட்டில் வாழும் ஆயிரக்கணக்கான மக்களுக்கும் ஈடு செய்ய முடியாத நஷ்டமாகும். ஒரு குழந்தையை இழந்தால் இன்னொரு குழந்தையைப் பெற்றெடுக்கலாம். ஆனால் நாட்டை இழந்தால் அப்படிப் பெற முடியாது. குழந்தையின் விதி நமக்குத் தெள்ளத் தெளிவாக தெரிவதனால், அனுப்பிவிடு

வதுதான் சிறந்தது. ஓர் குழந்தை பிறந்து இறந்து விட்டதென்று எண்ணி மனத்தைத் தேற்றிக்கொள்ள வேண்டியதுதான் ” என்றார் முதல் அமைச்சர்.

“ அமைச்சரே, நாட்டு நலந்தானே மன்னவன் நலம்? மன்னவனுக்கென்று தனிநலம் இல்லையே! ஆகவே தாயுள்ளம் இந்த ஏற்பாட்டை அறியாமல் செய்துவிடும் ” என்றவாறு மன்னவன் எழுந்து சென்றான்.

3

உன்னுகிரியைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஈழவள நாட்டை மனுநேய கயவாகு என்பவன் ஆட்சி செலுத்தி வந்தான். ஈழநாட்டு மன்னவன் நல்லோர் வகுத்த நன்னெறிப்படி ஆளுகை நடத்தி வந்தாலும் அவனுக்குக் குழந்தைப் பாக்கியம் கிட்டவில்லை. தனக்குப் பின் நாட்டை ஆள ஓர் குழந்தை வேண்டுமென்று இறைவனை வேண்டினான். பல வேள்விகள் செய்தான். எந்த எந்த நற்காரியங்கள் புத்திரப் பேற்றினுக்காகச் செய்ய வேண்டுமோ, அத்தனையையும் செய்தான். இறைவனின் அருள் மனுநேய கயவாகுவினுக்குக் கிட்டவில்லை. தனக்கு ஓர் குழந்தை இல்லையே என்று அவன் மனைவி பெரிதும் வருந்தினாள். தன் கலீதீர இறைவன் ஓர் குழந்தையைக் கொடுக்கமாட்டானா என்று அவள் எண்ணி வழிபடாத நாளே இல்லை.

இறைவன் படைப்பின் விசித்திரந்தான் என்னே! குழந்தை வேண்டாம், பிறந்த குழந்தைகளே போதும் என்று வேண்டுவர்களுக்கு இன்னும் இன்னும் குழந்தையை அருளுகிறான். ஆசைக்கு ஓர் குழந்தையைக் கொடுத்தருள் என்று இறைஞ்சுபவர்களுக்குக் குழந்தையை அருளுகிறான் இல்லை. இந்த வகையில்தான் இலங்கை மன்னவனை மனுநேய கயவாகுவும் இருந்தான்.

வழக்கம்போல் அன்று அத்தாணி மண்டபத்திலே நீதி வழங்கிக்கொண்டிருந்த மனுநேய கயவாகுவின் முன் இரு செம்படவர்கள் வந்து பணிந்து, “மகாராசா, கடற்கரையிலே ஓர் பொற்பேழை வந்தடைந்தது. அதனை நாங்கள் கரையில் சேர்த்துள்ளோம்” என்று கூறினார்கள்.

“கடல் பொற்பேழையைக் கொடுத்ததா? ஆச்சரியமாக இருக்கிறதே!” என்றவாறு மன்னவன் உடனடியாகப் பொற்பேழையைப் பார்ப்பதற்காகக் கடற்கரைக்கு வந்தான்.

விசித்திர வேலைப்பாடு அமைந்த பொற்பேழையைக் கண்ட மன்னவன் வியந்து, பேழையைத் திறந்தான். உள்ளே அழகே உருவான விசித்திரமான பெண் குழந்தை இருக்கக்கண்டு மகிழ்வுடன் அதைத் தூக்கி எடுத்தான், இலங்கை மன்னவன். “இறைவன் கருணை புரிந்தான்” என்றவாறு குழந்தையைத் தூக்கிக்கொண்டு அந்தப்புரத்துக்குச் சென்று மனைவியிடம், “இறைவன் கடல்வழியாக நமக்குக் குழந்தையைக் கொடுத்தான்” என்றவாறு ஒப்படைத்தான். குழந்தைக்காக ஏங்கிக்கொண்டிருந்த அவள் அகம் மகிழக் குழந்தையைப் பெற்று உச்சிமோந்து, ஆடக சௌந்தரி எனப் பெயரிட்டாள்.

4

கலிங்க நாட்டு மன்னவன் பெற்றெடுத்தக் குழந்தையை, ஈழநாட்டுமன்னவன் கண்ணின்கருமணிபோல் பாதுகாத்து வளர்த்து வந்தான். காலம் கரையலாயிற்று. குழந்தையாக இருந்த ஆடக சௌந்தரியும் வளர்ந்து வந்தாள்.

தனக்குப்பின் இலங்கையை ஆடக சௌந்தரி ஆட்சி செய்யவேண்டி யிருப்பதனால், அரசருக்கு வேண்டிய அத்தனைக் கலைகளையும் ஆடக சௌந்தரிக்கு இலங்கை மன்னவன் போதித்தான் யானையேற்றம், குதிரையேற்றம்,

போர்ப் பயிற்சி ஆகிய கலைகளிலும் அவள் தேர்ந்தவளானாள். அவளது திறமையைக் கண்ட மன்னவன் மகிழ்ந்தான். தன்னைப்போல் ஆடக சௌந்தரியும் நீதி தவறாமல் நாட்டை ஆளுவாள் என்று மனுநேய கயவாகு எண்ணினான்.

கால நீரோட்டத்தின் சுழற்சியின் பயனாக மனுநேய கயவாகு முதுமையின் கோரப் பிடியிற் சிக்கினான். ஆடக சௌந்தரி கட்டிளங் காரிகை யானாள்.

முதுமையுடன் மன்னவன் எத்தனை நாட்களுக்குப் போராடுவது? கூற்றுவன் வந்துதானே ஆக வேண்டும்? வாழ்க்கைப் போராட்டம் இன்னும் சில நாழிகையினுள் முடிந்து விடுமெனக் கண்ட மன்னவன், ஆடக சௌந்தரியைப் பக்கத்தே அழைத்தான். பூத கணங்களை அடிமைப் படுத்திக் குற்றவேல் செய்யும் சக்தியைக் கொண்ட மோதிரத்தை அவளிடம் கொடுத்து, அதன் மகிமையை எடுத்துக் கூறினான். அந்திம காலம் நெருங்கி விட்டதென்பதை நிச்சயமாக அறிந்த மன்னவன், மதி மந்திரியான விசித்திர யூகியை அழைத்து, “ஆடக சௌந்தரிக்குப் பக்க பலமாக இருந்து நாட்டை நல்வழியில் ஆட்சி செலுத்த உதவி செய்யும்” எனக் கூறியவாறு வாழ்க்கையை முடித்துக் கொண்டான். “அப்பா!” எனக் கதறினாள் ஆடக சௌந்தரி. பயன் ஏது? உரிமையின்படி ஆடக சௌந்தரி இலங்கைக்கு அரசியானாள்.

5

ஆடக சௌந்தரி இலங்கையில் ஆட்சி நடத்திக் கொண்டிருக்கும் காலையில், சோழ மன்னவனின் மகனான குளக்கோட்டன், தன் தந்தை கோணசலத்தில் தொடங்கிய கோணேசர் கோயில் திருப்பணியை முற்றுவிக்கும் பொருட்டு இலங்கைக்கு வந்தான். தந்தை கண்ட கனவை

நனவாக்குவதே தனது லட்சியமெனக் கண்ட அவன் சோழ நாட்டுக் கலைஞர்களின் துணையினால் கோயிலை எழுப்பலானான்.

சோழ மன்னவனின் அன்பான உபசரணையினால் கலைஞர்கள் புது உற்சாகத்துடன் இரவு பகல் என்ற பேதமின்றிக் கோணைசுவரரின் ஆலயத்தை எழுப்புவதற்காக உழைத்தார்கள்.

தந்தை கண்ட கனவை, மற்றவர்கள் நிறைவாக்க மாட்டார்களென்று குளக்கோட்டன் கண்டதனால்தான் சோழநாட்டு அரசியற் பொறுப்பை உதறிவிட்டு வந்தான். கோயிலை எழுப்புவதற்கு வேண்டிய பொன், பொருள் எல்லாம் சோழ நாட்டிலிருந்து வந்துகொண்டிருந்தன. கோயில் திருப்பணியில் சோழகுலம் என்றும் பின்னிற்ற தில்லை என்பதைக் காட்டுவதுபோல் குளக்கோட்டன் கோணைசுவரத்தைக் கட்டியெழுப்ப அயராது உழைத்தான். அவனது உழைப்பினால் நாளுக்கு நாள் ஆலயம் வளர்ந்துகொண்டே வந்தது.

இலங்கையிலே கோணைசுவரருக்குக் குளக்கோட்டன் கோயில் எடுப்பிக்கிறான் என்ற செய்தி இலங்கையின் பல பாகங்களிலும் ஒலித்தது. அந்த ஒலி இலங்கை அரசியான ஆடக செளந்தரியின் செவியையும் எட்டியது.

“என் நாட்டில் என் அனுமதி இல்லாமல் சோழ அரசன் கோயில் எடுப்பிப்பதா?” என்று அவள் சினந்தாள். “என்னை அவமதித்தவனை இந்தக் கணமே நாட்டை விட்டு ஓட்டிவிடுகிறேன்” என்று குள் கொட்டியவாறு அமைச்சனை விசித்திரயுகியை அழைத்து, “குளக்கோட்டன் எடுப்பிக்கும் கோயிலை இடித்துத் தரைமட்டமாக்கி அவனைக் கப்பலில் ஏற்றிச்சோழநாட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டு வாரும்” எனக்கூறி ஓர் சேனையையும் உடன் அனுப்பி

வைத்தாள். அரசியின் ஆணையைத் தலை வணங்கி ஏற்றுக் கொண்ட விசித்திரயூகி சிறந்த சேனையுடன் புறப்பட்டான்.

6

உன்னாசிகிரியிலிருந்து புறப்பட்ட விசித்திரயூகி திரி கோணமலையை அண்மியவுடன் பேரொளியான சிகரத்துடன் இலங்கும் கோணேசுவரரின் ஆலயத்தைக் கண்டான். வானளாவ விசித்திர வேலைப்பாடு கொண்டதான சிகரத்தை வைத்த கண் எடுக்காது பார்த்து மகிழ்ந்தான். ஆலயத்தையும் அதன் சிறப்பையும் கண்ட அவன் தான் வந்த நோக்கத்தை மறந்து கோணேசுவரப் பெருமானைக் கையெடுத்து வணங்கினான்.

கண்டவுடன், 'மனத் தூய்மையைத் தரும் புனிதமான கோயிலையா இடிப்பது? இறைவன் குடிகொண்டுள்ள கலைக் கோயிலையா அழிப்பது? ஈழ நாட்டினுக்குச் சைவ நெறியினைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் புனிதமான ஆலயத்தையா குலைப்பது? கூடவே கூடாது. இந்த அழகிய கோயிலைக் கட்டியெழுப்ப மன்னவன் எத்தனை சிரமப்பட்டிருப்பான்! நூற்றுக்கணக்கான கலைஞர்கள் எத்தனையோ நாட்களாக நெற்றி வேர்வை சிந்தி உருவாக்கி யிருப்பார்கள். சைவம் தழைக்க எழுந்த கோணேசுவரப் பெருமனின் ஆலயத்துக்கு நம்மால் உதவி செய்ய ஏதேனும் இருப்பின் செய்யவேண்டும்' என விசித்திரயூகி எண்ணியமையினால், குளக்கோட்டனைக் காணச் சென்றான்.

அழையா வீட்டினுக்கு நுழையா விருந்தாளியாக வந்த அவனைக் குளக்கோட்டன் அகம்மலர வரவேற்றான்.

"மன்னவா, நான் இலங்கை அரசியான ஆடக செளந்தரியினால் அனுப்பப்பட்டேன். எங்கள் அரசி தாங்கள்

கோயில் திருப்பணி செய்வதை அறிந்து, தங்களுக்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்து கொடுக்கும்படி என்னை அனுப்பினான்” என்று உண்மையை மறைத்துத் தன் எண்ணப்படி கூறினான் விசித்திர யூகி.

இலங்கை அரசியின் உதவி கிடைத்துள்ளது என்பதைக் கேட்டக் குளக்கோட்டன் மிகவும் மகிழ்வு கொண்டான். கோயிற்பணியின் பொருட்டுக் குளம் ஒன்றைக் கட்ட வேண்டுமென்று எண்ணியமைக்கு, இறைவன் தான் இலங்கை அரசியின் உதவியை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தார் என எண்ணிக் கோணைசுவரப் பெருமானின் அருளை வியந்தான். அவருடைய அருளினால்தான் விசித்திரயூகியின் எண்ணம் மாறுபட்டது என்பதை மன்னவன் எங்குக் கண்டான்?

இலங்கை அரசியினால் அனுப்பப்பட்டமையினால் இலங்கை வளத்தைப்பற்றி மந்திரிக்கு நன்றாகத் தெரியுமென எண்ணியக் குளக்கோட்டன், தன் மனக் கருத்தை வெளியிடலானான்.

“கோணைசுவரப் பெருமான் கோயிலின் பொருட்டுக் குளமொன்றை நிறுவ வேண்டும். அதற்குத் தகுந்த இடம் தாங்கள் வந்த பாதையில் உள்ளதோ?”

“குளம் எடுக்க நல்ல இடம் இருக்கிறது, மன்னவா, இங்கிருந்து தெற்குப் புறமாக இரு மலைகள் இருக்கின்றன. அவ்விரு குன்றுகளையும் இணைத்து ஓர் அணை கட்டினால் சிறந்த குளம் அமைந்துவிடும்.”

“அப்படியா?” என்று மன்னவன் குதூகலம் கொண்டவாறு, அவன் குறிப்பிட்ட இடத்தைக் காணும்பொருட்டு அவனை அழைத்துக்கொண்டு சென்றான்.

விசித்திரயுகி கூறியது போலவே, அந்த இடம் குளம் கட்ட ஏற்றதெனக் கண்ட குளக்கோட்டன், "இவ்வீடத் திலே குளத்தை நிறுவுவதானால் ஆயிரக்கணக்கான ஏவலாளர்கள் வேண்டுமன்றோ?" என்று வினவினான்.

"ஆம், மகாராசா. குளம் கட்ட அதிகமான ஏவலாளர் வேண்டுமென்பது உண்மைதான். எங்கள் அரசியான ஆடக சௌந்தரி பேரழகியாக இருக்கிறாள்; கன்னி கழியாதக் கற்புடையக் காரிகையாகத் திகழ்கிறாள்; மக்கள் விரும்பும் நல்லரசியாக இருக்கிறாள். அவளைத் தாங்கள் மணந்து கொள்வதற்கு இசைவீரெனில் மிகவும் விரைவாக அவளால் குளத்தைக் கட்டிக் கொடுக்க முடியும்" என்றான் அமைச்சன்.

கோணேசுவரர் கோயிலின் பொருட்டுக் குளம் இன்றியமையாதது. அத்தகையக் குளத்தைக் கட்டியெழுப்ப ஆயிரக்கணக்கான ஏவலாளர்கள் வேண்டும். அவ்வளவு ஏவலாளர்களைச் சேர்த்து நாட்டிலிருந்து அழைத்து வருவது இயலாத காரியம். ஆகவே அமைச்சனின் வார்த்தைகளுக்கு இணங்க முன்வந்த குளக்கோட்டன், இன்னொரு நிபந்தனையையும் விதித்தான்.

"அமைச்சரே, குளத்தைக் கட்டி முடிப்பதுடன், குளத்து நீர் பாயக்கூடிய அளவுக்குப் புன்செய் நிலங்களும் திருத்திக் கொடுத்தால் உங்கள் அரசியை மணம் செய்து கொள்வதற்குச் சம்மதம்" என்றான் குளக்கோட்டன்.

அவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட விசித்திரயுகி மகிழ்ச்சியடைந்து, "தாங்கள் விரும்பியபடி குளமும் கட்டி, புன்செய் நிலமும் வகுத்துக் கொடுக்க எங்கள் அரசியால் முடியும்" எனக் கூறியவாறு மன்னவனிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டான்.

7

குளக்கோட்டனைத் துரத்திவிட்டு வெற்றி வீரகை அமைச்சன் வந்திருப்பான் என்ற பெருமிதத்திலே ஆடக சௌந்தரி விசித்திரயுகியை மிகவும் ஆடம்பரமாக வரவேற்றாள்.

விசித்திரயுகி, குளக்கோட்டு மன்னவனின் இளமைத் தோற்றத்தையும், அவனது சுந்தர ரூபத்தையும் விவரித்துக் கூறினான். அவனது பேச்சிலே ஆடக சௌந்தரி கட்டுண்டு நின்றாள். சபலம் யாரை விட்டது? ஆடக சௌந்தரி அரசியாக இருந்தாலும் அவளும் பெண்தானே? ஆகவே குளக்கோட்டன் மேல் அவளுக்கு ஒரு வகையான அன்பு ஏற்பட்டது.

மணவினை பேசி, அதற்காகச் செய்ய வேண்டிய செயலையும் அவன் கூறிய போது, அவள் உண்மையிலேயே மகிழ்வு கொண்டாள். குளக்கோட்டனின் அழகை வர்ணிக்கும்போது அன்பு கொண்டவள், திருமணம் பேசி வந்தேன் என்றவுடன் மன்னவன் மேல் அவளுக்குக் காதல் ஏற்பட்டது. சந்தர்ப்பத்துக்கு ஏற்ப அமைச்சன் தன் ஆணையை மாற்றி, மணவினை பேசி வந்தான் என்பதைக் காண, அவள் விசித்திரயுகியின் சமயோசித புத்தியைப் பாராட்டினாள்.

குளக்கோட்டனை மணம் செய்துகொள்ள ஒருப்பட்ட ஆடக சௌந்தரி, அவனது விருப்பினை நிறைவு செய்வதற்காக உடனடியாக ஏவலாளர்களை அழைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டாள். துணைக்கு விசித்திரயுகியும் சென்றாள்.

ஆடக சௌந்தரி பூதங்களை ஏவி இரு மலைகளையும் இணைக்கத் தக்கதான அணையை எழுப்பலானாள். அதற்கு ஏற்ப விசித்திரயுகி ஏவலாளரைக் கொண்டு காடுகளை அழித்துப் புன்செய் நிலங்களாக ஆக்கினான்.

வெகு விரைவிலே குளமும் புன்செய் நிலமும் எழுந்தன. மன்னவனது நிபந்தனை நிறைவேற்றப்பட்டதைக் கண்ட ஆடக சௌந்தரி குதூகலங்கொண்டாள். அதை விடக் குதூகலங் கொண்டாள் அமைச்சன். ஆமாம். அவனுக்குத் தன் வாக்கு நிறைவேறிவிட்டது என்ற எண்ணம். உடனடியாக மன்னவனை அழைத்து வரச் சென்றான்.

8

ஆடக சௌந்தரி வெட்டச் செய்த குளத்தையும் புன்செய் நிலங்களையும் கண்ட குளக்கோட்டன் அதிசயித்தான். தான் காண்பது கனவா. நனவா என்றுகூடத் தடுமாறினான். இவ்வளவு விரைவாக குளமும் வயல் வெளியும் எழுந்து விடுமென்று மன்னவன் எண்ணவில்லை. கோணேசுவரப் பெருமானை வழிபட்டுக்கொண்டு மக்கள் வாழ்வதற்காகத்தான் மன்னவன் குளத்தையும் புன்செய் நிலங்களையும் ஆக்க விரும்பினான். உழுதுண்டு வாழ்வதிலே பெருமை கண்டவர்கள் தமிழர்கள். ஆகவே கோணேசுவரப் பெருமானுக்குத் தொண்டு செய்யும் பொருட்டுத் தமிழர்களைக் கொண்டு வந்து குடியேற்ற, அவர்களது வாழ்க்கை வசதிக்காகக் குளமும் புன்செய் நிலங்களும் இன்றியமையாதவை என மன்னவன் எண்ணினான். அவனது எண்ணம் இலங்கை அரசியான ஆடக சௌந்தரியினால் நிறைவேய்த்யது. தனது எண்ணத்தை இவ்வளவு விரைவிலே செயலாக்கிய ஆடக சௌந்தரியின் மேல் மன்னவனுக்குத் தனியான அன்பு ஏற்பட்டது. அந்த அன்பானது ஆடக சௌந்தரியைக் காணவும் காதலாக மலர்ந்தது. இரண்டு உள்ளங்களும் காதலால் கட்டுண்டு நின்றன.

குளக்கோட்டு மன்னவன் முன்பே சொன்னபடி, கோணேசுவரரின் சந்நிதியில் குறிக்கப்பட்ட சுப முகூர்த்

தத்தில் ஆடக சௌந்தரியின் கழுத்தில் மாங்கலியத்தின் மூன்று முடிச்சுக்களையும் முடிந்தான். அப்பொழுது ஆலய மணி புதுமணத் தம்பதிகளுக்கு வாழ்த்துக் கூறுவதுபோல் கணகண வென்று ஒலித்தது.

அன்று சோழ மன்னவன் தொடங்கிய கோயில் திருப்பணியை, அவன் மகனான குளக்கோட்டன் பூர்த்தியாக்கிச் சோழ குலத்தைப் பெருமைப்படுத்தியதுடன், ஈழத்திலே சைவ நெறிக்காக நிரந்தரமான இடத்தையும் தேடி வைத்தான்.

*

*

*

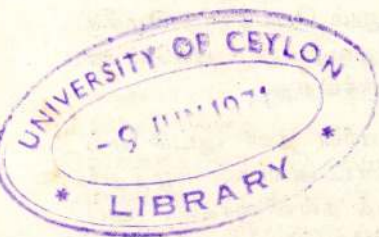
அன்று ஆடக சௌந்தரி கட்டி முடித்த குளம், இன்று கந்தளாய்க் குளம் என்னும் பெயரோடு கிழக்கு இலங்கையைப் பெருமைப்படுத்துவதுடன் திரிகோண மலையைச் சிறப்பித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

இலங்கையிலே போர்த்துகேயரின் தனி ஆட்சி ஏற்பட்ட காலையில், மத வெறி கொண்ட அவர்கள் ஈழத்துக் கோயில்களை யெல்லாம் இடித்துத் தள்ளினார்கள். அப்போது சோழ மன்னனான குளக்கோட்டன் எடுப்பித்த கோயிலையும் இடிக்கலானார்கள். அதனைக் கண்ணுற்ற அர்ச்சகர் செய்வதறியாது கோணேசுவரப் பெருமானின் விக்கிரகத்தை எடுத்துக்கொண்டு தம்பலகாமத்துக்கு ஓடினார். தம்பலகாமத்தில் ஓர் இடத்தில் கோணேசுவரப் பெருமானை மறைத்து வைத்து வழிபடலானார்.

இலங்கை சுதந்தரம் பெறவும், ஈழத்துச் சைவ மக்கள் ஒன்றுகூடிக் குளக்கோட்டு மன்னவன் கட்டுவித்த கோணேசுவரப் பெருமானின் கோயிலை எடுப்பிக்க முனைந்தார்கள். அதன் பயனாக அன்று அர்ச்சகர் கோணேசுவரப் பெருமானைத் திரிகோணமலையிலிருந்து எடுத்துச்

சென்று மறைத்து வைத்து வழிபட்ட இடமான தம்பலகாமத்திலே இன்று குளக்கோட்டன் கட்டுவித்தது போலவே கோணேசுவரர் கோயில் துலங்குகிறது.

தம்பலகாமத்திலே கோணேசுவரப் பெருமானுக்குப் புதிய ஆலயம் இருந்தாலும், திரிகோண மலையில் முதல் ஆலயம் இருந்த இடத்திலும் இன்றும் வழிபாடு நடைபெறுகிறது. இரண்டு இடங்களிலும் குடிகொண்டுள்ள கோணேசுவரப் பெருமாரின் அருள் திக்கெட்டும் பரந்ததாகும்.

தலையீந்த வள்ளல்

கிரிபைப்பொழுது முதலாக அடிவானத்திலிருந்து பவனிவரத் தொடங்கிய கதிரவன் அன்றைய கடமை முடிந்துவிட்டதுபோல் மேற்கே சென்று மறைந்தான். இரை தேடித்திரிந்த பட்சி ஜாலங்கள் தம் தம் கூடுகளை நோக்கி விரைந்து சென்றன. பகலெல்லாம் உடலை வருத்தி உழைத்த மக்கள் களைப்பாரும் பொருட்டு வீடுகளை நோக்கிச் செல்லலானார்கள். கலகலவென்று பேரிரைச் சலாக இருந்த அனூரதபுரத்து வீதிகளிலெல்லாம் அமைதி தாண்டவமாடியது. அந்த அமைதியை ஊடறுத்தவாறு ஓர் உருவம் தள்ளாடிய வண்ணம் சென்றுகொண்டிருந்தது. அந்த உருவம் வேறுயாருமல்ல? தரித்திரத்திலே உழன்று கொண்டிருக்கும் சேனன்தான்.

பகல்முழுதும் தெருத் தெருவாக அலைந்ததின் சோர்வு சேனனின் முகத்திலே தாண்டவமாடிக் கொண்டிருந்தது. பசியுடன் நடக்க முடியாத களைப்பு வேறு அவனுக்கு. வாரி முடிக்காத தலையீர். அவை எண்ணெய்கண்டு பல திங்களிருக்கும். சவரம் செய்யாத முகம். இளமை கொழிக்க வேண்டிய அந்த முகத்திலே தாடி. குழி விழுந்த கண்கள். மெலிந்த உடல். இடையிலே கந்தல் துண்டு. அதிலே பல கிழிசல்கள். தோளிலே பல தட்டுகள் போட்டுத் தைத்த, துண்டு. சேனனின் வறுமைக் கோலத்தை அவனது தோற்றம் நன்றாக எடுத்துக் காட்டிக் கொண்டிருந்தது. தரித்திர தேவதையுடன் நாள் முழுதும் போராடிக் கொண்டிருக்கும் சேனனை அனூரதபுரத்திலே யாருமே பொருட்படுத்தவில்லை. 'ஏதாவது வேலை கொடுங்க'என்று சேனன் கேட்டால், 'பிச்சைக்காரனுக்கு வேலை வேறு' என்று பலர் அவனை ஏளனம் செய்

தார்கள். வேலை கேட்ட வேறு சில இடத்தில் பிச்சை போட்டு அனுப்பிவைத்தார்கள். இன்னும் சிலர் 'பிச்சைக்காரனா அல்லது பைத்தியக்காரனா' என்றும் கேட்டார்கள். இவ்வாறாகத் தன்னை ஏளனம் செய்த அனூரத புரத்து மக்களை நொந்து கொள்வதைத் தவிர வேறு என்னதான் செய்ய முடியும் சேனனால்.

தன் தரித்திர நிலையைப்பற்றிச் சேனன் கவலைப்படவில்லை. ஆனால் தன்பொருட்டு மனைவி மக்கள் அவதியுறுகிறார்களே. பட்டினி கிடக்கிறார்களே என்பதை நினைத்துப் பார்க்கவே வேதனையாக இருந்தது. தான் பட்டினி கிடந்தாலும் மனைவி மக்கள் ஒருவேளைக் கஞ்சியாவது குடிக்க ஓர் வேலை கிடைக்காதா வென்று தேடினான். அனூரதபுரத்தில் எல்லா இடங்களிலும் தேடினான். அனூரதபுரத்தில் வேலையில்லாமலில்லை. வேலை இருந்தது. ஆனால் சேனனின் தரித்திரக்கோலத்தைக் கண்டு அவனையாருமே வேலைக்குச் சேர்த்துக்கொள்ள ஒருப்படவில்லை. வேலைசெய்து வாழத்தக்க தெம்பு சேனனிடம் இருந்தாலும் அதனை அவனது தரித்திரகோலம் மறைத்துவிட்டது. ஒருநாளா, இரண்டு நாளா, பல திங்கள் காலமாக வேலைக்காகச் சுற்றுகிறான். இன்றில்லாவிட்டால் நாளையாவது வேலை கிடைக்கும் என்ற தெம்பிலே தினமும் அவன் அனூரதபுரத்து வீதிகளைச் சுற்றி வலம் வந்தான். ஆனால் பலன்தான் கிட்டவில்லை. தள்ளாடியவாறு சேனன் தன் குடிசைக் கதவை தட்டிவிட்டுத் திண்ணையில் அமர்ந்து விட்டான். பகலெல்லாம் நடந்ததினால் அவனது கால்கள் வலியெடுத்தன. அந்த வலிக்கு ஓரளவு சாந்தி செய்வது போலத்தான் சேனன் அமர்ந்தான்.

தினமும் அவள் கதவைத் திறக்கு முன்னர் கணவன் வெறுங்கையுடன் வரமாட்டார் என்றெண்ணுவாள்.

ஆனால் கதவைத் திறந்தவுடன் சேனன் வெறுங்கையுடன் தான் நிற்பான். கதவு திறக்கு முன்னர் இருந்த நம்பிக்கை, கதவு திறந்தவுடன் பறந்துவிடும். இருந்தாலும் அவள் தினமும் நம்பிக்கையுடன்தான் கதவைத் திறப்பாள். கணவனைக் கண்டவுடன் அந்த நம்பிக்கை சிதறிவிடும். 'இன்றாவது வழி பிறக்காதா' என்றவாறு அவள் கதவை வளமை போலத் திறந்தாள். திண்ணையிலே சோர்ந்து போயிருக்கும் சேனனைக்காண அவளுக்கு வெறுப்புத்தான் தோன்றியது. மூன்று நாளைப் பட்டினியினால் அவள் தன்னையே மறந்திருந்த நிலையில், கணவரின் உழைப்பற்ற கோலம் ஆத்திரத்தை ஏற்படுத்தியது. அதனால் 'பெண்சாதி பிள்ளைகளைக் காப்பாற்ற வழி தெரியாதவர் நீங்கள் மட்டுந்தான் அனூரதபுரத்திலே' என்று உளறிக்கொட்டினாள். தாலி கட்டிய மனைவி தன்னையே அவமதிக்கிறாளேயென்று சேனன் கோபிக்கவில்லை. ஆத்திரப்படவுமில்லை. தான் பட்ட துன்பங்களை வேலைக்காக அலைந்த சிரமத்தையெல்லாம் எடுத்துச்சொன்னாலும் அவள் நம்பமாட்டாள். பசி அவளது மனச்சாட்சியையே கொன்றுவிட்டதே என்று எண்ணிச் சேனன், 'முதலில் தண்ணீர் கொண்டா' என்ற வார்த்தைகளைத் தட்டுத்தடுமாறிக் கூறினான்.

கணவன் தண்ணீர் கொண்டுவரச் சொல்லவும், அவள் தனது ஆத்திரத்தை யெல்லாம் அடக்கிக்கொண்டு உள்ளே போய், தண்ணீர் கொண்டுவந்து கொடுத்தாள் தண்ணீரை குடித்த பின்னர்தான் சேனனுக்கு சிறிதளவு தெம்பு ஏற்பட்டது. உள்ளே சென்ற தண்ணீர் சேனனுக்குக் கொஞ்சம் உற்சாகத்தைக் கொடுத்தது. ஆதலினால், அன்று முழுதும் தான் பட்ட பாடுகளை அவளுக்கு எடுத்துச் சொன்னான்.

“தர்மமே உருவான சிறிசங்கபோதியின் தலைநகரான அனூரதபுரத்திலே உங்களுக்கு வேலை கிடைக்கவில்லை

யென்றால், மற்றவர்கள் ஏளனம் செய்வார்களே” என்று அவள் சேனனுக்குப் பதிலாகக் கூறினாள்.

ஆமாம். அன்று தர்ம சங்கபோதியின் ஆட்சியிலே அனுரதபுரம் துலங்கிக் கொண்டிருந்தது. கி. பி. 252-ஆம் ஆண்டிலே லம்பகர்ணனின் இனத்தவனான சங்கபோதி இலங்கைக்கு அரசனாக முடிபுனைந்தான். சங்கபோதி இரக்கமே உருவானவன். தர்மமே சிந்தையானவன். பிறர் வருந்தப் பொறுக்கமாட்டான். மற்றவர் இரத்தஞ் சிந்தக் காணச் சகிக்கமாட்டான். ஆதலினால் மக்கள் மன்னவனை சிறிசங்கபோதி, தர்ம சங்கபோதி என்றெல்லாம் அழைக்க லானார்கள்.

சங்கபோதி தர்மத்தையே வாழ்வின் இலக்காகக் கொண்டு அட்டசீல விரதத்தில் அணுவளவேனும் தவறாமல் நடந்து வந்தான். குடிகளை வருத்த, சங்கபோதி ஓர் போதும் முன்னின்றதில்லை. தர்மத்திலே சிந்தையாகவும், அட்டசீலத்திலே பற்றுக் கோடாகவும் மன்னவன் துலங்கியதனால் அரச நீதியை நாட்டில் நிறுத்த முடியாது போயிற்று. அரச நீதியைச் செலுத்த மன்னனே முன்வரவில்லையெனில், நாட்டில் நிர்வாகமெப்படியிருக்கும்?

‘இவன் கொலை செய்தான்’ என்று நிரூபிக்கப்பட்டால், தர்ம சங்கபோதி வேறு வழியின்றிக் கொலைக்குக் கொலை என்று தீர்ப்புக் கூறுவான்.

ஆனால் அன்றிரவே கொலை செய்யப்பட வேண்டியவனைத் தப்பியோடச் செய்து அவனுக்குப்பதிலாகப் பிணத்தைத் தொங்கவிடுவான்.

கொலைக்குக் கொலையென்ற தீர்ப்புத்தான் மக்கள் சபையில்! ஆனால் மன்னவனது மனக்கருத்தில் அவனை வருத்தக் கூடாது என்ற எண்ணம். கொலை செய்தவனைத் தப்பியோட மன்னவன் செய்தாலும், வேறு வகையான

குற்றங்கள் செய்தவர்களையும் தண்டியாது விட்டான். கொள்ளைக்காரனுக்குக் கருணை! விபசாரம் செய்தவனுக்குத் தருமம்! முரண்பட்டுச் சண்டையிட்டவர்களுக்கு மன்னிப்பு! எந்த வகையான குற்றமாக இருந்தாலும் மன்னவன் அவர்களுக்கு எவ்வகையான தண்டனையும் கொடுக்கவில்லை. பிறர் வருந்தச் சகிக்காத சங்கபோதி எப்படி மற்றவர்களுக்குத் தண்டனை வழங்குவான்?

சங்கபோதி அரசநீதியைத் தர்ம சிந்தனையினால் கை நெகிழ விட்டுவிட்டான். அதாவது, அரசநீதி அனூரத புரத்தில் முற்றாகச் செலுத்தப்படவில்லை. அரசநீதி கொடியவர்களைத் திருத்தவில்லை. அவர்கள் திருந்துவதற்காக அரசநீதி செலுத்தப்படவில்லை. அதனால் நாட்டில் கெட்டவர்கள் பெருகினார்கள். எது செய்தாலும் தண்டனையில்லை யென்ற தெம்பிலே அவர்கள் தம் மனம்போன போக்கிலே செய்தார்கள். நாளுக்கு நாள் நாட்டிலே கொடியவர்களின் அக்கிரமம் பெருகிக்கொண்டு வந்தது. ஒருவன் பல குற்றங்கள் செய்தும் தண்டனை கிடைக்கவில்லையென்றால், அவன் இன்னுமின்னும் கொடிய செயல்கள் செய்வதற்கென்ன தடை? நாட்டில் கொடியவர்களின் பெருக்கத்தினால் நல்லவர்கள் அவதியுற்றார்கள். நாட்டு மக்களுக்குப் பாதுகாப்பளிக்க வேண்டியவனன்றோ மன்னவன்? ஆனால் சங்கபோதியின் பாதுகாப்பு அரசநெறியை உதாசினம் செய்வதுபோற் சென்று கொண்டிருந்தது. அதனை அமைச்சர்கள் எடுத்துக் காட்டியபோது “மன்னிப்பதனால், கருணை காட்டுவதனால் மனிதர்கள் திருந்துகிறார்கள். இரண்டொருதடவைகள் கருணை காட்டினால் தம்மாலே அவர்கள் நல்லவர்களாகிறார்கள்” என்ற வாறு சங்கபோதி கூறினான்.

சங்கபோதியின் இந்த ஆட்சிமுறை அமைச்சனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. முதலமைச்சனை கோட்டோபாயன்

ஓர் திட்டத்தை உருவாக்கியவாறு தருணத்தை எதிர் நோக்கி நின்றான்.

“நான் சொல்லுகிறேன். நீங்கள் பேசாமல் இருக்கிறீர்களே” என்றவாறு அவள் சேனனின் மௌனத்தை குலைத்தாள்.

“நீ சொல்வது உண்மைதான். தர்மபூபதி சங்க போதியீடம் நான் சென்று என் குறையை எடுத்துச் சொல்லுகிறேன். இரக்கமே உருக்கொண்ட மன்னவன் நமது குறையைக் கட்டாயம் தீர்த்து வைப்பான்” என்றவாறு மனைவியைச் சமாதானப் படுத்தினான்.

“கொடைவள்ளலான தர்ம சங்கபோதி கட்டாயம் இரங்குவார். மன்னவனை நீங்கள் கண்ட அந்தக்கணமே நமது தரித்திரம் பறந்தோடிவிடும்” என்றவாறு மறு திண்ணையிலே அவள் படுத்துக்கொண்டாள். சேனனும் தான் உட்கார்ந்திருந்த இடத்திலே படுத்துக்கொண்டான்.

மன்னவனைக் கண்டால் தரித்திரநிலைமை உடனடியாகப் பறந்துவிடுமென்று சேனனுக்குத் தெரியுந்தான். ஆனால் மன்னவனைக் காண அரண்மனைக்குச் செல்ல முடியாது தவித்தான் சேனன். பலதடவைகள் அரண்மனைப்பக்கம் சென்ற அவனைக் காவலாளிகள் தூரத்தி விட்டார்கள். சேனனின் கோலம் மன்னவனைக் காண முடியாது செய்தது. இந்தத்தடவை எப்படியாவது காவலாளியை ஏமாற்றி அரண்மனையினுட் சென்று மன்னவனைக்காணவேண்டுமென்ற பெரும் நம்பிக்கையிலே சேனன் துயின்றுகொண்டிருந்தான்.

கிழக்கு வானம் வெளுத்தது. ஆதவன் மெதுவாகத் தனது கரங்களை நீட்டலானான். அவனது ஒளிக்கதிர்கள் அனுரதபுரத்தை அழகு செய்யும் மணிக்கூண்டுக்

கோபுரத்திலே விழலாயின. அப்பொழுது காவலாளி ஒருவன் ஆராய்ச்சி மணியில் பிணைக்கப்பட்டிருந்த கயிற்றை இழுத்தடித்தான். கணகணவென்று மணியின் ஓசை எழலாயிற்று. நீண்டகாலமாக அடிக்கப்படாத அந்த ஆராய்ச்சி மணி அன்று பேரொலியாக ஒலிக்கத் தொடங்கியது.

அனுரதபுரத்தின் எல்லாத் திக்குகளிலும் உதயகீதம் போல் மணியின் ஓசை ஒலிக்கலாயிற்று. வளமைக்கு மாறாக ஒலிக்கும் மணியோசையைக் கேட்ட மக்கள் திடுக்கிட்டார்கள். நாட்டினுக்கு ஏதேனும் தவிர்க்க முடியாத இடையூறு ஏற்பட்டாற்றான் அந்த ஆராய்ச்சி மணி ஒலிக்கும். மற்றபடி அந்த மணியோசை எழாது. முதல் நாள்தான் தர்மசங்கபோதி அனுரதபுரத்து வீதி வழியாக இரதத்தில் சென்றான். அப்போது மக்கள் 'தர்மசங்கபோதி வாழ்க! கீர்த்தி சங்கபோதி வாழ்க!' என்று கோஷித்தது அவர்களின் நினைவுத் திரையில் வந்து நின்றது. ஆதலினால் மன்னவனுக்கு ஆபத்திருக்கா தென்று ஒரு சாரார் எண்ணினார்கள். மணி இடையறாது ஒலித்துக் கொண்டிருப்பதனால் நாட்டின் மேல் வேறு யாரும் படையெடுத்துவிட்டார்களோ வென்று இன்னொரு சாரார் எண்ணினார்கள். இந்த வகையிலே இன்னும் பலவாறாகவும் அனுரதபுரத்து மக்களின் எண்ணம் ஆராய்ச்சி மணியின் ஓசையிலே சென்று கொண்டிருந்தது.

சித்திரையிலே நிம்மதியாகத் துயின்றுகொண்டிருந்த வர்களை யெல்லாம் அந்த மணியோசை எழுப்பிவிட்டது. பால் ஊட்டிக் கொண்டிருந்த தாய்மார்கள் பால் ஊட்டுவதை விடுத்து வெளியே வந்து பார்க்கலானார்கள். சின்னஞ் சிறுவர்கள் மணியோசையின் காரணம் புரியாமல் ஓசை வந்த திக்கை நோக்கி ஓடலானார்கள். வயது

சென்றவர்கள் கூடத் தங்களது காலத்திற்கூட ஒலிக்காத மணி இன்று ஒலிக்கிறதே யென்று அதிசயித்தவாறு பேசிக்கொண்டார்கள். இருந்தும் எல்லாரும் எழுப்பிய குரல் ஒன்றுதான். அதுதான் 'மணி ஒலிப்பதின் காரணம் என்ன' என்பதே. ஒருவரை யொருவர் வினாவினார்கள். யாருக்கும் அப்பொழுது காரணம் தெரியவில்லை. காரணம் தெரிய வேண்டுமானால் மணி ஒலிக்கும் இடத்தினுக்குச் சென்றாக வேண்டும். ஆகவே அனுகூலத்து மக்களெல்லாம் அரண்மனையின் முன்னேயுள்ள மணிக் கூண்டுக் கோபுரத்தை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்தார்கள்.

தன்னை மறந்து திண்ணையிலே உறங்கிக்கொண்டிருந்த சேனனை ஆராய்ச்சி மணி ஓசை உலுக்கி எழுப்பியது. நீண்ட காலமாக ஒலிக்காத மணி ஒலிப்பதனால் ஏதாவது புதுமை யிருக்க வேண்டுமென்றெண்ணியவாறு எழுந்து உட்கார்ந்தான். மன்னவனைக் காணவேண்டும், தன் தரித்திர நிலையை எடுத்துச் சொல்லவேண்டுமென்றெண்ணியதற்கு ஆராய்ச்சி மணி ஒலிப்பது நல்ல சகுனமானதேயென்ற உறுதியுடன் சேனன் மணிக் கூண்டுக் கோபுரத்தை நோக்கிச் சென்றான்.

அரண்மனையின் முன்னே எண்ணிக் கணக்கிட முடியாதபடி மக்கள் கூடியிருந்தார்கள். மேலும் மேலும் மக்கள் வந்து கொண்டேயிருந்தார்கள். தொடர்ந்து ஒலித்துக்கொண்டிருந்த மணி ஓசை நின்றது. மணி ஓசை நிற்கவும் அங்கு அந்தச் சபைக் கூட்டத்தினுள் அமைதி நிலவியது. எல்லாரும் நிலா முற்றத்தை நோக்கினார்கள். ஏனெனில் மணி ஒலிப்பதின் காரணத்தைச் சொல்ல அங்கே மன்னவன் தோன்றுவான் என்பதற்காகவேதான். மன்னவனை எதிர்பார்த்த மக்கள் ஏமாந்

தார்கள். மன்னவனுக்குப் பதிலாக ஓர் காவலாளி முரசு கொண்டு நிலா முற்றத்திலே வந்து நின்றான். காவலாளி என்ன சொல்லப் போகிறான் என்பதை அறிவதற்காக அங்கு அமைதி நிலவியது. அந்த அமைதியைக் காவலாளியின் குரல் கலைத்தது.

‘அனுரதபுரத்தை அழகு செய்யும் பொது மக்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்ளும் செய்தியாவது: நமது பேரன்பினுக்குரித்தான மன்னர் சங்கபோதி இரவோடி ரவாக நாட்டைத் துறந்து காட்டினுக்குச் சென்று விட்டார். ஆகவே அனுரதபுரத்து அரியணையில் முதலமைச்சரான கோட்டோபாயன் இன்று முதலாக அமர்கிறார். சங்கபோதி அரியணையைக் கோட்டோபாயரிடம் ஒப்புவித்துச் சென்றமையினால், அன்னவர் மேகவர்ணன் என்ற விருதுடன் இலங்கை மன்னவராக இத்தால் எல்லாருக்கும் பிரகடனப் படுத்துகிறோம்.’

‘இன்று முதலாக முடிபுனைந்த நம் மேகவர்ண மன்னவர் ஆயிரம் இறைசால் பரிசளிக்கத் தீர்மானித்துள்ளார். நாட்டினைத் துறந்து காட்டினுக்குச் சென்ற சங்கபோதியின் தலையினை எவர் கொண்டு வருகிறாரோ, அவருக்கு ஆயிரம் இறைசால் பரிசாகக் கிடைக்கும். எவராயினும் பரிசுபெற விரும்பினால் சங்கபோதியின் தலையினைக் கொண்டு வரலாம். இது அரசர் பெருமான் உத்தரவு’ என்று காவலாளி கூறி முடித்தான்.

சங்கபோதி நாட்டைத் துறந்து விட்டார் என்பதைக் கேட்ட மக்கள் வருந்தினார்கள். ‘இரக்கமே உருவான சங்கபோதிக்குக் காடுதான் பரிசா’ என்று அங்கலாய்த்தார்கள். ‘அமைச்சன் தான் அரசைக்கவர மன்னவன் ஓடிவிட்டான்’ என்று பலர் பேசிக் கொண்டார்கள். பிறர் வருந்தச் சகியாத மன்னவன் அரசைக்

கொடுத்துச் சென்றுவிட்டான். பின்னர் ஒருகால் வரக் கூடுமென்றதனாற்றான் மந்திரி ஆயிரம் இறைசாலை நிர்ணயித்தான் என்று ஒரு சாரார் கூறினார்கள். அங்குக் கூடியிருந்தவர்கள் தங்களது மனப் போக்கினுக்கேற்ப மன்னவனுக்கு அனுதாபந்தெரிவித்துக் கதைத்தார்கள். கதைப்பதுடன் நின்றுவிடாமல் தர்மசங்க போதிக்காக வருந்தினார்கள். அவர்களால் வருந்துவதைத் தவிர வேறுவழியே இருக்கவில்லை. ஆட்சி கோட்டோபாயரிடம், மன்னவனுக்காகப் பரிந்துபேசி வாதாடினால் சிறைவாசந்தான் கிடைக்கும். மக்கள் சக்தியைத் திரட்டி மேகவர்ணனுக்கு எதிராக நடவடிக்கை எடுக்கக் கூடிய தலைவர்கள் அங்கு இருக்கவில்லை. மேலும் சங்கபோதி மணவினை செய்யாதவன். ஆதலினால் அவன் வழியிலேயே அரசு உரிமையை நிலைநிறுத்தக்கூடியவர்கள் அப்பொழுது இருக்கவில்லை. மேகவர்ணனை ஒழிக்கவேண்டுமென்று அங்கு ஒருவன் தோன்றிக் குரல் கொடுத்தால் அந்தக் குரலுக்கு மக்கள் கட்டுப்படுவார்கள். ஆனால் அப்படிச் செய்யவேண்டுமென்று யாருமே முன்வரவில்லை. ஆகவே மக்கள் மெதுவாக அவ்விடத்தை விட்டுக் கலையலானார்கள்.

இரண்டு வருட ஆளுகையில் சங்கபோதியின் ஆட்சியில் இன்பங் கண்ட மக்கள். மன்னவனுக்கு வருந்தியதைத் தவிர, மன்னவனுக்கு விமோசனம் தேட ஒருவரும் முனையவில்லை. ஆனால் ஆயிரம் இறைசால் பெறுவதற்காகப் பலர் கிளம்பினார்கள். அவர்கள் வேறு யாருமல்ல, சங்கபோதி மன்னவன் கருணை காட்டியவர்களே! கொலை செய்ததற்குப் பதிலாகத் தப்பியோடச் செய்த துன்மார்க்கர்கள் ஆயிரம் இறைசாலுக்காகத் தர்ம சங்க போதியைத் தேட முனைந்தார்கள்.

மன்னவனைக் காணவேண்டும். அவன் மூலமாகத் தனது தரித்திர நிலையைப் போக்க வேண்டுமென்றெண்ணி

வந்த சேனன். தர்ம சங்கபோதியின் நிலைமையை அறிந்த வுடன் திடுக்கிட்டே போனான். விதி தனக்கு விரோதமாகவே சென்றுகொண்டிருக்கிறதே யென்று நொந்தவாறு கடைசியாக அவ்விடத்தை விட்டுக் கிளம்பினான். வளமைபோல் வேலை தேடும் படலத்திலே சேனன் அனூரத புரத்து வீதிஊை முற்றுகையிடலானான். அன்றைப் பொழுது முழுதும் அலைந்தும் சேனனின் எண்ணம் கை கூடவில்லை. பகற் பொழுதும் மெள்ள மறையலாயிற்று. பசிக் களையினால் சேனனின் உடல் தளர்ந்தது. நடக்க முடியாதபடி அவனது கால்கள் தடுமாறின. தடுமாற்றத்துடன் மயக்கமும் ஏற்படும் போலிருந்தது. மேற்கொண்டு நடக்க முடியாதெனக் கண்ட சேனன், தெருவோரத்திலே இருந்த வீட்டின் திண்ணையிலே படுத்துவிட்டான். சில நாழிகைப் பொழுது படுத்துத் தன்னை ஆற்றிக்கொண்ட சேனன் கண் விழித்தபோது நன்றாக இருட்டிவிட்டது. தான் படுத்திருக்கும் வீட்டினுள் இருந்து பேச்சுக் குரல் வருவதைக் கவனித்தான். சங்கபோதியின் பெயர் அடிபடவே சேனன் கவனமாகக் காதுகொடுத்துக் கேட்கலானான்.

“மேகவர்ணன் வேண்டுமென்றுதானே மன்னவனுக்கு ஆயிரம் இறைசால் நிர்ணயித்தான்” என்றது ஓர் பெண்குரல்

“ஆமாம். மன்னவன் ஒருகால் திரும்பிவரக் கூடும் என்ற பயத்தினுற்றான்” என்றது ஓர் ஆண் குரல். இதனைத் தொடர்ந்து அவர்களின் சம்பாஷணை சென்று கொண்டிருந்தது.

“அதுசரி. சங்கபோதி மனம்விரும்பித்தானா காட்டினுக்குச் சென்றான்?”

“ஆமாம். முதலமைச்சனான கோட்டோபாயன் தான் அரசனாக முயல்கிறான் என்பதை நான் மன்னவனுக்கு எடுத்துச் சொன்னேன். அப்படியா? என் பொருட்டு, இந்த அரியணையின் பொருட்டுப் பலர் இறக்கவா! முடியவே முடியாது. அமைச்சனே இந்த நாட்டை எடுத்துக் கொள்ளட்டும். நான் இப்பொழுதே காட்டினுக்குப் போகிறேன் என்றான் மன்னவன்.”

“அதன்படி செய்துதானே விட்டான். ஆகா ‘பிறர் வருந்தச் சகியாத, சங்கபோதியின் பண்பை மதியாத அமைச்சன் ஆயிரம் இறைசால் தலைக்கு என்று அறிக்கை விடுத்தானே.”

“நாமென்ன செய்வது. தனது அரச இருக்கையை நிரந்தரமாக்கிக்கொள்ள வேண்டுமென்பது அவன் எண்ணம்.”

“சரி, மன்னவன் காட்டினுக்குச் செல்லும்போது ஏதாவது எடுத்துச் சென்றானா?”

“உடைவாளிக் கூட எடுத்துச் செல்ல மறுத்து விட்டான்.”

“அப்படியென்றால் ஒன்றுமே கொண்டு செல்ல வில்லையா?”

‘நீர்வடியொன்றை மட்டுமே எடுத்துச் சென்றான். காடுகளில் பசிக்கும்போது தண்ணீர் குடிக்கவேண்டும். அப்படி குடிக்கும்போது தண்ணீரிலுள்ள உயிர்களைக் கொள்ளாமலிருப்பதற்காகக் கொண்டு சென்றான்.”

‘ஆகா! எத்தகைய புண்ணியவான் அவனை கபோதி அமைச்சன் கொன்றுவிடுவானா”.

“மன்னவன் அகப்பட்டாற்றானே”.

“மன்னவன் அகப்பட மாட்டானா”.

“மன்னவன் அத்தனகல் கானகத்தில் வசிக்கிறான். அத்தனகல்லினுக்கு மன்னவன் சென்றிருப்பானென்று யாருமே நினைக்க மாட்டார்கள். மேலும் அத்தனகல்லில் மன்னவன் இருக்கிறான் என்று எனக்கு மட்டுந்தானே தெரியும்”.

“அப்படியா! உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்.”

“நான்தானே இரவோடி. ரவாக மன்னவனை ரதத்தில் ஏற்றிச் சென்றேன். மன்னவனுக்கு நான் சொன்ன புத்தி மதிகள் ஏறவில்லை. கோட்டோபாயனைக் கைது செய்து ஆட்சியை நிலைநாட்டுவோமென்று சொல்ல, அதனால் கலகம் ஏற்படும். பலர் இரத்தம் சிந்துவார்கள். ஆகவே வேண்டாம். அமைச்சனே அரசனாகட்டும் என்று விட்டான் சங்கபோதி.”

“இத்தகைய மன்னவனை இதுவரை இலங்கை பெற வில்லையே...”

“ஆமாம்” என்றவாறு இரண்டாவது அமைச்சன் தன் காதலியுடன் உரையாடிக் கொண்டிருந்தான்.

“அத்தனகல்லில் மன்னவன் இருக்கிறான். அவனது தலையைக் கொண்டுவந்தால் ஆயிரம் இறைசால். என் தரித்திர நிலைமை பறந்துவிடுமென்றவாறு துள்ளிக் குதித்தான் சேனன். நடக்க முடியாது பஞ்சப்பட்ட சேனனின் உள்ளத்திலே புது உற்சாகம் பிறந்தது. தன் தரித்திர நிலைமைக்கு விமோசனம் பிறக்க வழிபிறந்து விட்டதென்பதைக்காணச் சேனன் ஆனந்தப்பட்டான். பின்னர் அவ் விடத்தைவிட்டு வெளியேறினான். சங்கபோதியின் தலையைக் கொண்டுவருவது ஆயிரம் இறைசால் பரிசாகப்

பெறுவது என்ற பூரண முடிவிலே, தன் தரித்திர நிலைமைக்கு விமோசனம் காண்பதற்காக அத்தனகல்லை நோக்கிச் செல்லலானான்.

அத்தனகல் கானகத்திலே சேனன் பல நாட்களாக அலைந்தான். காய்கனிகளைத் தின்றுகொண்டு சங்கபோதியைத் தேடினான். பலன் கிடைக்கவில்லை. அனூரதபுரமிருந்து அத்தனகல்லினுக்கு வரும் வரை சேனன் இரந்துண்டே வந்தான் அதன் பயனாகச் சிலர் இரங்கிக் கொடுத்த அரிசி சேனனது மூட்டையிலேயிருந்தது. காய்கனிகளைத் தின்றலுத்த சேனன், இரந்து பெற்ற அரிசியை அமுது சமைத்துண்ணும் பொருட்டு ஒரு மலையடிவாரத்திலே அடுப்பு மூட்டலானான்.

மலையடி வாரத்திலே ஒருவன் அமுது சமைப்பதைக் கண்ட சங்கபோதி அந்த இடத்தினுக்கு விரைந்து வந்தான். சங்கபோதி அமுதைக் கண்டு எத்தனையோ நாட்கள். அப்படியிருக்கத் தான் சுற்றிக்கொண்டு திரியும் கானகத்திலே ஒருவன் அமுது சமைப்பதென்றால், சங்கபோதிக்கு ஆவல் உண்டாகாமலிருக்குமா? ஆகவே சேனனிடம் 'தனக்கும் அமுது தரமுடியுமா?' வென்று சங்கபோதி கேட்டான். சேனன் தரித்திரனாக இருந்தாலும், மக்கள்மேல் வெறுப்புக்கொண்டிருந்தாலும், இளகிய மனசு கொண்டவன் ஆகவே தான் சமைத்த அமுதில் சங்கபோதிக்குங் கொடுத்துப் புசிக்கலானான்.

அமுதை உண்டவாறு சங்கபோதியை யாரென்று சேனன் விசாரிக்கலானான்.

"உன்னைப் பார்த்தால் நகரத்து மனிதனாக இருக்கிறாயே. அப்படியிருக்க ஏனப்பா கானகத்தில் அலைந்து திரிகிறாய்" என்று கேட்டான் சேனன்.

“என் விதி இப்படிதானப்பா! நகர வாழ்க்கை எனக்கு அலுத்துவிட்டது. ஆகவே கானக வாழ்வை மேற்கொண்டுள்ளேன்”.

“அப்படியா? மனைவி மக்களைத் துறந்தா கானகத்தில் வசிக்கத் துணிந்தாய்?”

“குடும்பபார மெனக்கிருந்தால் கானக வாழ்க்கை எனக்குக் கிடைக்காதே. நான் தனி யொருவன். எனக் காகக் கழிவிரக்கப்படக்கூடியவர்கள் யாருமில்லை. அத னாற்றான் இப்படிச் சுற்றிக் கொண்டு திரிகிறேன்”.

“நீ கொடுத்து வைத்தவனப்பா”.

“சரிதான், உன்னைப் பார்த்தால்

“பிச்சைக்காரன் என்று சொல்லத் தோன்றுகிறதா? நான் பிச்சைக்காரனேதான். தரித்திரச் சேனனேதான். ஐந்து குழந்தைகளுக்கு தந்தையப்பா நான்.”

“அப்படியா? ஏதாவது வேலை செய்து பிழைக்க உன் னால் முடியாதா?”

“முடியும். ஆனால் எனக்குத்தானே யாரும் வேலை கொடுக்க மறுக்கிறார்கள். என் தரித்திரக்கோலம் வேலை கிடைக்காமற்செய்கிறது.”

“அதனாற் சோர்ந்துபோய்க் குடும்பத்தைத் துறந்து கானகத்துக்கு வந்துவிட்டாய் போலிருக்கிறதே”.

“இல்லையப்பா! என் தரித்திர நிலைமையைப் போக்கத் தான் கானகத்துக்கு வந்தேன்.”

“என்ன கானகம் தரித்திர நிலைமையைப் போக்கு கிறதா”.

“ஆமாம். சங்கபோதி என்னும் மன்னவன் இந்தக் கானகத்தில் இருப்பதாகக் கேள்வியுற்று வந்தேன்”.

“நாடிழந்த சங்கபோதியைத் தேடுவதனால் உனக் கென்னப்பா ஆகப் போகிறது”.

“ஏனப்படிச் சொல்கிறாய்? எங்கள் மன்னவர் கோட்டோபாயன் சங்கபோதியின் தலையைக் கொண்டுவருபவர்களுக்கு ஆயிரம் இறைசால் என்று பறையறைந்துள்ளார். அதனாற் சிலர் சங்கபோதியென்று, சங்கபோதியைப் போலிருந்த பலரைக் கொலை செய்து விட்டார்கள். நான் உண்மையான சங்கபோதியைத் தேடிவந்தேன்” என்று சேனன் கூறவும் சங்கபோதிக்குப் புரையேறியது. வாயினுள் வைத்த அமுது விக்கலை உண்டாக்கியது. “இந்தாப்பா தண்ணீர் குடி” என்றவாறு தண்ணீர்க் கலயத்தை நீட்டினான். அதைப் பெற்ற சங்கபோதி நீர்வடியை உபயோகித்துத் தண்ணீரைக் குடித்தான். அதைக் கண்ணுற்ற சேனன் அதிசயித்தான். உணவு அருந்திக் கொண்டிருந்த சேனன் எழுந்து நின்று “மகாராசா” என்று தடுமாறினான்.

“நான்தானப்பா நீ தேடிவந்த சங்கபோதி” என்ற வாறு சேனனின் கரங்களை அன்புடன் பிடித்துக்கொண்டு “சேனா! கொலை என்ற வார்த்தை பொறுக்காதவன் சங்கபோதி. என் பொருட்டுப் பலர் இறந்துவிட்டார்களே யென்பதை நினைக்கவே என் உள்ளம் துடிக்கிறது. என் பொருட்டுப் பலர் உயிர் இழப்பதை நீ இப்பொழுதே நிறுத்தவேண்டும். அதற்காக என் தலையை உனக்கீந்து விட்டேன். தாமதியாமல் என் தலையைக் கொண்டு செல். இதனால் நாட்டில் கொலை தவிர்க்கப்படுவதுடன் உன் தரித்திரமும் நீங்கும்” எனக் கண்ணீர் மல்க சங்கபோதி கூறினான்.

சங்கபோதியின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட சேனன் செய்வதறியாது திகைத்தான். தன் தரித்திரத்தைப்

போக்கச் சேனன் சங்கபோதியைத் தேடி வந்தான். எதிர் பாராவண்ணம் சங்கபோதியைக் கண்டபோது, அவன் தன் தலையை ஈந்தான். பிறர் வருந்தப் பொறுக்காத சங்கபோதி தன் தலையை ஈந்தவுடன் சேனனின் மனக் கோட்டையெல்லாம் சிதறியது. இப்படியான ஓர் புண்ணிய புருடனையா கொல்வது; முடியிலே முடியாது என்ற முடிபினுக்குச் சேனன் வந்தான். தர்ம சங்கபோதியின் தலையைக் கொண்டு வந்தால் தன் தரித்திரம் தீருமென்றெண்ணி வந்தவன், சங்கபோதியின் தலை கிடைத்தபோது தரித்திரம் தீரத்தேவையில்லை. இப்படியே இருந்தாற்போதுமானது என்று முடிபு கட்டினான். அதிர்ஷ்டத்தை தேடிவந்தான் சேனன். அதிர்ஷ்டம் கிடைத்தபோது அந்த அதிர்ஷ்டமே வேண்டாமென்றான்.

“மன்னவா என் அறியாமையினால் ஏதோ தங்களிடம் உளறிவிட்டேன். அவைகளைப் பொருட் படுத்தாது என்னை மன்னித்து விடுங்கள். தங்களது தலை எனக்கு எக்காலத்திலும் வேண்டாம். என் தரித்திரமும் தீர வேண்டாம்” என்றான் சேனன்.

“நண்பரே! நான் இறப்பதனால் பலர் உயிர் தப்ப முடியும்; எனது தலையினை நீர் கொண்டு சென்றீரானால் பல உயிர்களைக் காத்த புண்ணிய புருடனாவீர். அலுரத புரத்து மக்களின் இன்னலைத் தீர்ப்பதுடன், இலங்கை ஆட்சியையும் நீர் உறுதிப்படுத்துகிறவராவீர். இது போன்ற புனிதமான பணி உமக்குக் கிடைத்தது அதிர்ஷ்டமேதான். நானாக என் தலையை மனமுவந்து ஒப்புவிக்கும்போது நீர் ஏற்றுக்கொள்ளத் தயங்குவதேன்? என் பொருட்டு என் தலையைக் கொண்டு செல்லவேண்டாம். ஈழநாட்டு மக்களின் நல்வாழ்வின் பொருட்டுக் கொண்டு செல்லும்” என்றவாறு சேனனது இடுப்பிலிருந்த அந்தப்

பழைய உடைவாளை எடுத்துச் சேனனின் கையிற் கொடுத்து முழந்தாளிட்டிருந்து, தலையைத் தாழ்த்தினான். தர்மமே உருவான சங்கபோதி. இனி மறுப்பதிற்பயனில்லை யெனக் கண்ட சேனன் வாளை வீசினான். மறுகணம் சங்கபோதியின் தலை வேராகவும், உடல் வேராகவும் நிலத்திலே புரண்டது. இரத்தம் தோய்ந்த சங்கபோதியின் தலை, தன்னைப் பார்த்துச் சிரிப்பது போலிருந்தது சேனனுக்கு. சேனன் மூர்ச்சித்து விழுந்தான்.

காலைக் கதிரவனின் ஒளியைக் கண்டவுடன்தான் சேனன் மயக்கம் தெளிந்தான். தலைசுந்த வள்ளலின் சிரத்தைப் பார்க்கவே சேனனுக்குக் கவலையாக இருந்தாலும் காரியம் பூர்த்தியாகிவிட்டதே. தன் தலை சுந்ததனால் சங்கபோதி அமரனாகிறான். அந்த அமரனின் உடலை அந்த இடத்திலே மறைத்துவைத்து விட்டுத் தலையை எடுத்துக் கொண்டு சேனன் அனுரதபுரத்தை நோக்கிச் சென்றான்.

சங்கபோதியின் தலையினைக்கண்ட கோட்டோபாயன் தன் அறியாமைக்காக வருந்தினான். சேனன் கூறிய வற்றைக் கேட்ட மன்னவன் மேலும் வருந்தினான். தனது வருத்தத்தைத் தீர்க்கும் முகமாகத் தலை சுந்தவள்ளலின் சிரத்தை எடுத்துக் கொண்டு அத்தனகல்லினுக்குச் சென்றான். சங்கபோதி வெட்டுண்ட இடத்திலே, அவனது உடலைத் தலையுடன் சேர்த்து மிகவும் ஆடம்பரமாக அடக்கம் செய்து, அந்த இடத்திலே ஓர் சமாதியைக் கோட்டோபாயன் எழுப்பினான். சமாதி எழுப்பியதுடன் நிலலாமல் காடாக இருந்த அந்த இடத்தைவெட்டுவித்துச் ஐனங்களைக் குடியேற்றி ஊராக மாற்றிக் தன் தவறு தலுக்குப் பிராயச்சித்தம் செய்தான் கோட்டோபாயன் என்னும் மன்னவன்.

இன்று அத்தனகல்லில் தர்ம சங்கபோதியின் சமாதி, தலை சுந்து சுழத்தின் பெருமையை நிலைநாட்டிய வள்ளலென்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறது. ★

தாலதா மாளிகை

கூலிங்க நாட்டு அரண்மனையின் சபா மண்டபத்தில் ஒரே ஜனக்கூட்டம், கூலிங்க நாட்டு மக்கள் மட்டுமல்ல, வேற்று நாட்டு மக்களும் சபாமண்டபத்தில் கூடியிருந்தார்கள். கலகலவென்று பேரிரைச்சலாக இருந்த அம் மண்டபத்தினுள் மன்னவன் குகசேனன் பிரவேசித்தான். எங்கும் அமைதி தாண்டவமாடியது. அதற்கேற்ப ஜல் ஜல் என்ற சதங்கை நாதம் எழலாயிற்று. அதனைத் தொடர்ந்து கேமமாலா நடனம் ஆடினாள். கணத்துக்குக் கணம் புதுப் புதுப் பாவங்களுடன் கேமமாலா ஆடிக் கொண்டிருந்தாள். அவளுடைய ஆட்டத்திலே அந்தச் சபா மண்டபமே கட்டுண்டு கிடந்தது. அவள் ஆட்டத்திலே லயித்த மக்களுக்கு, அவள் அரங்கத்திலே ஆடுவதாகத் தோன்றவில்லை. ஒவ்வொருவரின் நெஞ்சிலே அவள் நின்று ஆடுவதுபோல் இருந்தது. அன்றுதான் இளவரசி கேமமாலா நாட்டிய அரங்கேற்றம். குகசேன மன்னனின் ஒரே மகளின் அரங்கேற்ற மென்றால் கேட்கவா வேண்டும்?

கேமமாலா பம்பரம் போல் அரங்கத்திலே சுழன்று கொண்டிருந்தாள். அந்தச் சுழற்சியிலே அவசரமான செய்தியைக் கொண்டுவந்த ஒற்றர் தலைவனான நீலோதயன் தன்னை மறந்து வாசலிலே நிற்குகொண்டிருந்தான். நாட்டியத்தைக் காணவந்த மக்கள் கூட்டம் வாயிலில் நின்ற அவனை முன்னே தள்ளியது. எதிர்பாராது தள்ளப்பட்டமையினால் நீலோதயன் இடறி விழவும், பக்கத்தில் நின்ற ஒருவர் தாங்கிப் பிடித்துக்கொண்டார். அதனால் சிறு சத்தம் எழுந்தது. அந்தச் சத்தம் குகசேனனின் கவனத்தைக் கவர்ந்தது. தன் பார்வையை மன்னவன்

வாசலிலே செலுத்தினான். மன்னவனது பார்வையில் அகப்பட்ட நீலோதயன் மேற்கொண்டு அங்கே தாமதிக் காமல் அரசனிடம் சென்றான்.

நீலோதயன் மன்னவனின் காதினுள் ஏதோ கூறினான். அவ்வளவுதான்; தாமரைமலர் போல் மலர்ந்திருந்த குகசேனனின் முகம் வாடிக் கருகலாயிற்று. ஆசனத்தை விட்டுக் குகசேனன் எழுந்தான். பாதி ஆட்டங்கூட முடியவில்லை. மன்னவன் சபா மண்டபத்தை விட்டு வெளியேறினான். மன்னவன் இல்லாவிடில் ஆட்டம் எப்படி நடைபெறும்? ஆடிக்கொண்டிருந்த கேமமாலா உடையைக்கூட மாற்றாமல் மன்னவனைப் பின்தொடர்ந்து சென்றாள்.

நாட்டியத்திலே தங்களை மறந்தவர்கள் சதங்கை நாதம் நிற்கவுந்தான் நினைவுலகத்தினுக்கு வந்தார்கள். “நாட்டினுக்கு ஏதோ ஆபத்த வந்துவிட்டது. அதுதான் மன்னவன் பாதி ஆட்டத்திலே எழுந்து போய்விட்டார்” என்று மக்கள் தங்கள் மனம்போல் பேசிக்கொண்டு மண்டபத்தை விட்டு வெளியேறினார்கள்.

படுக்கை அறையில் குகசேனன் அங்கும் இங்கும் உலாவியவாறு நடந்து கொண்டிருந்தான். நாட்டிய உடையைக்கூடக் கழற்றாமல் கேமமாலா ஓர் புறமாக நின்றுகொண்டிருந்தாள். அவளுடைய கணவனான தந்த சூமாரன் வேறு புறமாக நின்றுகொண்டிருந்தான். செய்வ தறியாமல் மற்றொரு பக்கமாக நீலோதயன் நின்று கொண்டிருந்தான். மன்னவனின் கடும் சிந்தனையைக் குலைக்க அங்கே யாருக்குமே துணிவு வரவில்லை. நாட்டியம் பாதியிலே நிற்பதற்குரிய செய்தியெனில், அது மிகவும் ஆபத்தானதாக இருக்குமென்று கேமமாலா எண்ணினான். ஆகவே அவள் தந்தையுடன் பேசாது மௌனமாக நின்று

கொண் டிருந்தாள். நேரம் போய்க்கொண் டிருந்தது. பல நாழிகைப்பொழுது சென்றுவிட்டது. குகசேனன் பூமியைப் பார்த்தவண்ணம் குறுக்கும் நெடுக்குமாக நடந்துகொண்டிருந்தான். அப்பொழுது, “புத்தம் சரணம் கச்சாமி, தர்மம் சரணம் கச்சாமி, ஸங்கம் சரணம் கச்சாமி” என்ற குரல் வாசலிலே கேட்கவும், மன்னவன் சிந்தனையிலிருந்து விடுபட்டு “வரவேண்டும் குருதேவா!” என்று வரவேற்றான்.

“கேமமாலாவின் நாட்டிய அரங்கேற்றம் பாதியிலே தடைபட்டு விட்டதாம்; உண்மையா?” என்று குருதேவர் கேட்டார்.

“ஆம், குருதேவா. நாட்டியத்தைக் காட்டிலும் முக்கியமானது ஒன்று; புத்த தர்மத்துக்கு ஆபத்து எழுந்துவிட்டது. ஜைனர்கள் புனிதமான தந்தத்தினை அபகரிக்க வருகிறார்களாம். சூழ்ச்சியினர் புனிதமான தந்தம் கிடைக்காவிட்டால், கத்திமுனையிற் பெறுவதாக ஏற்பாடாம்!”

பதறிக்கொண் டிருந்த கேமமாலாவினுக்குக் காரணம் விளங்கியது. குகசேனனின் புத்த நெறிப்பற்று, கலிங்க நாடு மட்டுமல்ல, கடல் கடந்த நாடுகளிலுங்கூடப் பரவியது. புத்த நெறியினருக்கு ஏதும் இடரெனில் குகசேனன் துடிதுடித்துப் போவான். தன் குடும்பத்தைக் காட்டிலும் புத்ததர்மத்தில் குகசேனன் அக்கறை கொண்டவன். இவ்வாறான மன்னவன் புனிதமான தந்தத்தினுக்கு ஆபத்தெனில், நாட்டியத்தையா ரசித்துக்கொண் டிருப்பான்?

“மன்னவா, புனிதமான தந்தம் ஜைனர்களின் கைக்கு எட்டாமல் காப்பாற்றியாக வேண்டும்” என்று

புத்தகுரு கூறிய வார்த்தைகள் அங்கே குழுமியிருந்தவர்களே விழிப்படையச் செய்தன.

உயிர் போவதாயிருந்தாலும் ஜைனர்களிடம் குகசேனன் ஒருபோதும் அதைக் கொடுக்க மாட்டான். புத்த பகவானின் இடக் கண்ணுக்கு நேரான பல் அது. கலிங்க நாட்டிலே அந்தப் பல்லைச் சேமித்து வைப்பதற்காகப் பட்ட சிரமங்கள் பல. பல நாட்டு மன்னர்கள் பல்லைப் பெறுவதற்காகப் போட்டியிட்டனர். அந்தப் போட்டியை யெல்லாம் சமாளித்து வென்றதை 'மறைத்து வைக்கலாமா?' என்று குகசேனன் எண்ணினான். எத்தனை நாட்களுக்கு மறைத்து வைப்பது? முறையான செயலும் அல்ல. அவ்வாறாயின் என்ன செய்யலாம்? ஒரு முடிவுக்கும் வர முடியாமல் அவன் தவித்தான். தன் உயிரினும் மேலாக நேசித்த பல்லைப் பிரிய அவன் விரும்பவில்லை. தன் நாட்டினுக்குப் பயன்படாவிட்டாலும், புத்த தர்மமுள்ள வேற்று நாட்டினுக்காவது பயன்பட்டால் என்ன என்ற எண்ணமும் எழுந்தது. பல் ஜைனர்களிடமிருந்து பாதுகாக்கப்பட வேண்டுமானால், நெடுந்தொலைவில் உள்ள நாடாக, கடல் கடந்து செல்லக்கூடிய நாடாக இருக்க வேண்டும்; புத்த தர்மம் செறிந்துள்ள நாடாகவும் இருக்க வேண்டும்.

“மன்னவா, ஜைனர்கள் எளிதில் செல்ல முடியாத கடல் கடந்த நாடொன்றினுக்குப் பல்லினை அனுப்பிப் பாதுகாப்பதைத் தவிர வேறு வழி இல்லை” என்றார் குரு.

“ஆமாம், குருதேவா. நானும் அவ்வாறுதான் எண்ணினேன்” என்றான் மன்னவன்.

“பரந்துபட்ட இலங்கை நாடு இருக்கிறது இலங்கை நாற்புறமும் கடலாற் சூழப்பெற்ற நாடு. நீண்ட

நாட்களாகப் புத்த தர்மம் வளர்த்த நாடு. இலங்கை மன்ன வனான மேகவர்ணன் புத்த தர்மத்தினுக்காக அயராது உழைக்கிறான். இலங்கையின் தலைநகரான அநுராத புரத்தைப் புத்த தர்மத்தின் உறைவிடமாக்கி வைத்திருக்கிறான். சிறு சமாதிகளையெல்லாம் பெரிதாக்கிக் கட்டியிருக்கிறான். புத்த தர்மத்தினுக்காக மிகவும் உழைத்த மன்னவனுக்குச் சிலை சமைத்து நகரத்திலே ஆடம்பரமாக நாட்டியிருக்கிறான். ஜைனர்களின் கையில் தந்தம் சிக்காமல் இருக்கவேண்டுமென்றால் இலங்கைக்கு அனுப்பலாம்.”

“உண்மைதான், குருதேவா. இலங்கைக்கே தந்தத்தினை அனுப்பிவிடுவோம்” என்றான் மன்னவன்.

“அதுதான் நல்லது. பல்லினை அனுப்புவது மிகவும் ரகசியமாக இருக்க வேண்டும். பல்லானது கலிங்க நாட்டை விட்டுச் சென்று விட்டதென்று மக்கள் அறியாமல் இருக்க வேண்டும்.”

“ஆம், குருதேவா. மிகவும் ரகசியமாகத்தான் அனுப்ப வேண்டும். கலிங்க நாடு புனிதமான தந்தத்தை வழிபடக் கொடுத்து வைக்காவிட்டாலும், ஈழ நாடாவது கொடுத்து வைக்கட்டும்”.

“ஈழ நாடு பல்லினைப் பெறுவது மட்டுமல்ல. ஈழ நாட்டுச் சிங்காசன உரிமையினையும் பல் நிலைநாட்டும். ஆகலினால் ஈழத்திலே பல் சிரஞ்சீவியான ஓர் இடத்தைப் பெற்றுவிடும். தாமதியாமல் பிரயாணத்தினுக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைக் கவனியும்” என்றவாறு குருதேவர் வெளியேறினார்.

“நீலோதயா, குருதேவருடன் தந்த மாளிகைக்குச் சென்று பல்லை எடுத்து வா” என்று குகசேனன் நீலோதயனை அனுப்பி வைத்தான்.

இன்னும் சில நாழிகையினுள் புனிதமான பல் வந்து விடும். தன் உயிரினும் மேலாக நேசித்த பல்லை யாரிடம் கொடுத்தனுப்புவது என்ற யோசனை குகசேனனுக்குத் தோன்றியது. நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமான எத்தனையோ பேர்கள் இருக்கிறார்கள். இருந்தும் அவர்களிடம் எப்படித் துணிவாகப் பல்லை ஒப்புவிப்பது? எவருக்கும் உயிரின் மேல் ஆசை. உயிருக்குப் பயந்து, உயிரைத் தப்புவிப்ப தற்காக மற்றவரிடம் பல்லினைக் கொடுத்துவிடவும் கூடும். பொருளுக்கு ஆசைப்பட்டு விற்றுவிடவும் கூடும். மேலும், ஆயிரக்கணக்கான மைல்கள் பிரயாணம் செய்ய வேண்டும். செல்லும் வழியில் எத்தனையோ இடையூறுகள் ஏற்படும். தாங்க முடியாத துயரங்கள் வரும். சொல்ல முடியாத வேதனைகள் உண்டாகும். இவைகளினால் அலுத்து விடவும் கூடும். நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானவ ராக இருந்தால் போதாது. துன்பத்தைத் தாங்கும் வன்மை கொண்டவராகவும் இருக்க வேண்டும். இத்த கைய பண்பு கொண்டவர் யார் இருக்கிறார் என்று குகசேனன் ஒவ்வொருவராக மனக் கண்முன் நிறுத்திப் பார்த்தான். நம்பிக்கைக்கு உரியவனான நீலோதயனைக் கூட அனுப்புவதற்குக் குகசேனன் ஒருப்படவில்லை. தானே இலங்கைக்குச் செல்வதாக அவன் முன்வந்தான்.

“மாலா, இலங்கைக்கு நான் செல்வதாகத் தீர்மானித்துவிட்டேன். பிரயாணத்திற்கு ஏற்பாடு செய்” என்றான் மன்னவன்.

“அப்பா இந்த முதுமையில் ஈழ நாட்டுக்குப் பயணமா? வேண்டாம் அப்பா” என்று கெஞ்சினாள் கேமமாலா.

“மாமா, நீங்கள் ஏன் கஷ்டப்படுகிறீர்கள்? உங்களுக்காக நான் இலங்கைக்குச் செல்கிறேன்” என்று தந்த குமாரன் முன்வந்தான்.

இளமையும் மன உறுதியும் கொண்ட தந்தகுமாரன் இலங்கைக்குச் செல்ல முன்வந்ததனால் குகசேனன் குதூகலமுற்றான். கடமை அணுவளவேனும் தவறாத தந்தகுமாரன் பல்லைக் கொண்டு செல்வதற்குத் தகுதியுடையவன் என்று குகசேனன் தீர்மானித்தான்.

“தந்தகுமாரா, நான் போவதும் ஒன்றுதான்; நீர் போவதும் ஒன்றுதான். ஆனால் நான் வயோதிகள். நீர் வாலிபர். உமது பயணந்தான் சிறப்புடையது. ஆகவே இப்பொழுதே பல்லினைக் கொண்டு செல்வதற்குத் தயாராகுங்கள்” என்று மன்னவன் கூறினான்.

தன் கணவர் இலங்கைக்குப் போகப் போகிறார் என்பதைக்கேட்ட கேமமாலா கலக்க முற்றாள். திருமணம் முடிந்து இன்னும் ஒரு திங்கள் கூடப் பூர்த்தியாகவில்லை. அதற்கிடையில் இலங்கைக்குப் பயணம். அதுவும் கடல் கடந்து செல்லும் நீண்ட பயணம். உயிரைப் பயணமாக வைத்துச் செல்லும் பயணம். ஒருகால் வழியில் ஏதேனும் இடையூறு ஏற்பட்டால் என்ன ஆகும்? கணவனைப் பிரிந்து தனிமையில் இருந்து வாழ்வதைக் காட்டிலும் கணவனது இன்ப துன்பங்களில் பங்கெடுத்துக் கொள்ளக் கூடவே செல்வதுதான் நல்லது என்று எண்ணினாள்.

“அப்பா, நானும் அவருடன் இலங்கைக்குச் செல்கிறேன்” என்றாள் கண்கலங்க.

“நீயும் போகப் போகிறாயா? போக விரும்பும் உன்னைத் தடுப்பது நல்லதல்ல. கணவன் இருக்கும் இடந்தானே பெண்ணுக்கும்? ஆகவே நீயும் கூடச் செல், மாலா. தந்தகுமாரா, வழிப்பயணத்துக்கு, அதுவும் புனிதமான பல்லினைக் கொண்டு செல்லும்போது, ஓர் பெண்ணும் துணைக்கு வருவது நல்லது. சோதனைகள் ஏற்படுங்கால் மாலா சாகசத்தால் வெல்லக்கூடும். ஆகவே

அவளையும் அழைத்துச் செல்லுங்கள்” என்றான் மன்னவன்.

தந்தகுமாரன் மாலாவை அழைத்துக்கொண்டு இலங்கைக்குப் புறப்படலானான். அப்பொழுது நீலோதயன் புனிதமான பல்லைக் கொண்டு வந்து குகசேனனிடம் கொடுத்தான். அதை வாங்கித் தந்தகுமாரனிடம் கொடுத்து, “உயிர் போவதாயிருந்தாலும் புனிதமான பல்லினை இலங்கை மன்னவனைத் தவிர மற்றவரிடம் ஒப்புவிக்கக்கூடாது. நீங்கள் அரசு உடையிற் செல்லாமல் சாதாரண மக்களைப்போல் ஆடைகளைக் கட்டிச் செல்லுங்கள்” எனக் கூறினான்.

“அப்படியே செய்கிறேன், மாமா” என்று பல்லினை எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டான் தந்தகுமாரன். கேமமாலாவும் விடை பெற்றுக்கொண்டு பின் தொடர்ந்தாள்.

“நீலோதயா, என் மகனும் மருமகனும் புனிதமான பல்லினைக் கொண்டு வருவதாக இலங்கை மன்னவனுக்கு ஒற்றன் மூலமாகச் செய்தி அனுப்பு” என மன்னவன் கூறினான்.

“மகாராஜா, நானே செல்கிறேன் இலங்கைக்கு.”

“சரி, நீ முன்னாடிச் செல்” என மன்னவன் உத்தரவு கொடுத்தான்.

சாதாரணமான குடிமக்களைப் போல் கேமமாலாவும் தந்தகுமாரனும் புனிதமான பல்லை எடுத்துக்கொண்டு செல்லலானார்கள். அவர்கள் செல்லும் திக்கையே இமை கொட்டாது குகசேனன் பார்த்துக்கொண்டு நின்றான். ஆதவனும் மேற்குக் கரையைப் போய் அடைந்தான் அப்பொழுது.

பொழுது புலரும் தருணம். கேமமாலாவையும் தந்தகுமாரனையும் ஒரு கூட்டத்தார் வளைத்துக்கொண்டனர்.

னர். அவர்கள் கொள்ளைக் கூட்டத்தார் அல்ல. பல்லினைப் பெற விரும்பிய ஜைனர்களேயாவர். தங்களைச் சோதனையிடப் போகிறார்கள் என்பதை, அவர்களது செய்கையே எடுத்துக் காட்டியது. தந்தகுமாரன் செய்வதறியாமல் புனிதமான பல்லைக் காக்கும்படி அதனைக் கேமமாலா விடம் கொடுத்தான். கேமமாலா அதனைப் பெற்றுத் தன் கூந்தலினுள் மறைத்துக்கொண்டாள். மிகவும் கடுமையாக அவர்கள் சோதனையிட்டும் பல்லினை எடுக்க முடியவில்லை. கேமமாலா கூந்தலைக்கூட உதறிக் காட்டினாள். "இவர்கள் வழிப்போக்கர்கள் போலிருக்கிறது. ஆகவே விட்டுவிடுங்கள்" என்று தலைவன் கூறினான். தப்பினோம், பிழைத்தோம் என்றவாறு மெதுவாக அவ்விடத்தை விட்டு அவர்கள் செல்லலானார்கள்.

"மாலா, நீ மட்டும் இல்லாவிட்டால் நான் புத்த தேவனுக்கு அபராதம் செய்திருப்பேன். உன் தந்தை சொன்னது உண்மையாகிவிட்டது."

"உங்களை விட்டு என்னால் எப்படித் தனிமையாக இருக்க முடியும்? புத்த தேவனின் பல்லினுக்கு என் கூந்தல் பாதுகாப்பு அளித்தது" என்றாள் கேமமாலா.

தந்தகுமாரனும் கேமமாலாவும் வழியில் படமுடியாத பாடுகளைப் பட்டார்கள்; தாங்க முடியாத துயரங்களைத் தாங்கினார்கள். வேளைக்கு உணவருந்தாது கஷ்டப்பட்டார்கள். அத்தனை துன்பங்களையும் புத்ததேவனின் பணியென்று அவர்கள் மனமுவந்து தாங்கிக்கொண்டார்கள். பல திங்கள் பிரயாணம் செய்த பின்னர் அநுராதபுரத்தை அடைந்தார்கள்.

அவர்களது வருகையை எதிர்பார்த்து அநுராத புரத்தை மகரதோரணங்களால் நன்றாக அலங்கரித்திருந்தனர். இலங்கை மன்னவனான மேகவர்ணனும் கலிங்க

நாட்டு ஒற்றர் தலைவனான நீலோதயனும் புனிதமான பல்லினை வரவேற்பதற்காக நகரின் தலைவாயிலுக்கு வந்து நின்றார்கள். மங்கள வாத்தியங்கள் முழங்க, தந்த குமாரனையும் கேமமாலாவையும் இலங்கை மன்னன் வரவேற்றான். அலங்கரித்த ரதத்தில் அவர்களை ஏற்றி ஊர்வலமாக அழைத்துச் சென்றான். மக்கள் இரு மருங்கிலும் நின்று மலர்மாரி பொழிந்தவாறு ரதத்தைப் பின் தொடர்ந்தார்கள். கடைசியாக ரதம் தீசன் எழுப்பிய தர்ம சக்கரம் என்னும் மாளிகை முன் நின்றது.

“கலிங்க நாட்டு இளவரசே, தாங்கள் கொண்டுவந்துள்ள புனிதமான பல்லினைப் பாதுகாக்கவேன்றே தீச மன்னவன் அன்று தர்ம சக்கர மாளிகையை எடுப்பித்தான் போலும். தீச மன்னவனால் இலங்கையில் தொடங்கப்பட்ட புத்த தர்மம் இன்று தங்களது வரவினால் என்றுமே அழியாதவாறு அமரத்வம் அடைந்து விட்டது” என்று மேகவர்ணன் கூறினான்.

கேமமாலாவினிடம் இருந்த புனிதமான தந்தத்தினைப் பெற்றுத் தந்தகுமாரன், மேகவர்ணனிடம் ஒப்புவித்தவாறு, “மன்னவா, இந்தப் பல்லினை பாதுகாப்பவர்தாம் இலங்கைக்கு அரசராகத் தகுதியுடையவர். அதுமட்டுமல்ல; பல்லினை வைத்திருப்பவரை யாராலுமே போரில் வெல்ல முடியாது. இது எங்கள் குருதேவரின் ஆணை” எனத் தந்தகுமாரன் கூறினான்.

“உங்கள் குருதேவரின் ஆணையின்படியே ஆகட்டும்” எனக் கூறியவாறு தங்கப்பேழையினுள் புனிதமான பல்லை வைத்து, தர்ம சக்கர மாளிகையில் வைத்தான் மேகவர்ணன்.

“மன்னவரே, இதுவரை தர்ம சக்கரம் என்ற பெயருடன் இலங்கிய மாளிகை இன்று முதலாகப் புனிதமான

தந்தம் சேமித்து வைக்கப் பட்டதனால் 'தாலதா மாளிகை' என வழங்கட்டும்" எனக் கூறினாள் கேமமாலா.

“ஆமாம். புத்த தேவனின் புனிதமான தந்தம் சேமித்து வைக்கப்படுவதனால் தாலதா மாளிகை என வழங்கப்படுதலே பொருத்தமானது” எனக் கூறினாள் மேகவர்ணன். அதற்கேற்ப, “வாழ்க தாலதா மாளிகை, வளர்க புத்த தர்மம்” என்ற குரல் பேரொலியாக அங்கு எழுந்தது.

கி. பி. 313-ஆம் ஆண்டிலே முதல் முதலாக இலங்கையிலே புத்தரின் புனிதமான தந்தம் சேமிக்கப்பட்டுத் தாலதா மாளிகை எழுந்தது. இலங்கை மன்னவர்கள் தமிழ் மன்னவர்களின் படையெடுப்பினுக்கு அஞ்சி ராச தானியை மாற்றியதனால், புனிதமான பல்லும், அநுராத புரத்திலிருந்து பொலனறுவை, பெலிகலை, தம்பதேனியா, குருநாகல் என்னும் இடங்களுக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டது. கடைசித் தலைநகரான கண்டியிலே தாலதா மாளிகை இறுதியாக நிலைபெற்று விட்டது. மூன்று மாடிகளைக் கொண்ட தாலதா மாளிகை இன்று கண்டி நகரை அணி செய்வதுடன் இலங்கைக்குப் புத்த தர்மத்தை சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறது.

பலி

மரலைக் கதிரவன் மேற்கே சென்று பள்ளிகொள்ளவும், இருள் அரக்கன் தன் ஆட்சியைச் செலுத்தலானான். கண்ணைப் பறிக்கும் கடிய இருட்டாக இருந்தாலும், அதனைக்கூடப் பொருட்படுத்தாமல் அவன் குதிரையைச் செலுத்திக்கொண்டிருந்தான். 'குதிரையின் வேகம் காணாதே' என்று அவன் அலுத்தவாறு இன்னும் இன்னும் தட்டிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

கரடுமுரடான பாதையிலே குதிரை பாய்ந்து ஓடிக் கொண்டிருந்தது. அவனது அன்பினுக்கு உரிய பஞ்சகல்யாணிக் குதிரையாக அது இருந்தாலும், ஜீவனுள்ளது தானே? ஆதலினால் நள்ளிரவின் ஓட்டத்திலே களைப்பினால் சோர்ந்து விட்டது. அதற்கு அறிகுறியாக வாயிலிருந்து நுரை பெருகிக் கொண்டிருந்தது. அதிகமான தூரத்தைத் தாண்டி வந்த குதிரை, இனி ஓட முடியாது என்று கண்டதனால், மெதுவாக நடக்கத் தொடங்கியது

குதிரையின் மென்னடை அவனுக்கு எப்படி இதமாக இருக்கும்? பொழுது புலருவதற்கிடையில் எப்படியும் மேருகந்தைக்குச் சென்றுவிடவேண்டும் என்ற தவிப்பு அவனுக்கு. பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் ஒரு தடவை மேருகந்தைக்கு அவன் வந்தான். அந்த இலக்கை நினைவில் வைத்துக்கொண்டுதான், நள்ளிரவில் குதிரையைச் செலுத்திக்கொண்டிருந்தான். வளைந்து வளைந்து கரடுமுரடான பாதையிலே சென்று கொண்டிருந்ததனால்தான் குதிரை களைப்படைந்தது. ராஜபாட்டை வழியாகக் குதிரை செல்லுமெனில், மேருகந்தைக்கு அவனைச் சுமந்து சென்று, திரும்பவும் அனுரதபுரத்தில் கொண்டுவந்து சேர்த்து

விடும். ஆனால் அவன் ராஜபாட்டையில் செல்ல முடியாதவனாகிவிட்டானே! ஆதலினால்தான் கரடுமுரடான பாதையிலே, திக்கை இலக்காக வைத்துச் சென்றுகொண்டிருந்தான்.

நடந்தவாறு சென்றுகொண்டிருந்த குதிரை, மேரு கந்தையின் எல்லையை அணுகியவுடன் அப்படியே சோர்ந்துபோய் வீழ்ந்து விட்டது. எஜமான விசுவாசமுள்ள அந்தப் பஞ்ச கல்யாணிக் குதிரை, தன் கடமை முடிந்துவிட்டதென்று எண்ணியவாறு கண்களை மூடிக்கொண்டது.

தன் குழந்தைபோல் வளர்த்த குதிரையின் நிலையைக் கண்டு அவன் கலங்கினான். முதுமைத் திரையிட்ட அவன் கண்களிலிருந்து இரண்டு சொட்டுக் கண்ணீர் தெறித்து விழுந்தது குதிரையின்மேல். பொழுது புலர்வதற்கான அறிகுறி தென்படவும், குதிரையின் கடிவாளங்களைக் கழற்றிக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு, நகரினுள் கால் நடையாகச் சென்றான்.

பல தெருக்களையெல்லாம் கடந்து, ஒரு தெருவின் முன்னர் வந்து, 'இதுதான் நண்பனின் இல்லமா?' என்று ஏறிட்டு நோக்கினான். தலைவாயிலில் தொங்கிய ஆராய்ச்சி மணியினால் நண்பனின் வீடு இதுதான் என நிச்சயப்படுத்திக்கொண்டு, கதவைத் தட்டினான்.

படுக்கையிலே நித்திரை வராமல் புரண்டுகொண்டிருந்த அமராவின் செவியில், கதவு தட்டும் ஓசை கேட்கவும் உற்றுக் கவனித்தான். கணத்துக்குக் கணம் கதவு தட்டும் ஓசை பலமாகக் கேட்டது. ஏதோ அவசரச் செய்திதான் வந்திருக்கிறது என்று எண்ணியவாறு, "அத்தான்! அத்தான்!" என்று குரல் கொடுத்தான்.

அவளது குரலினால் நித்திரை கலைந்த மாறன், “என்ன அமரா?” என்றவாறு மறுபுறம் திரும்பிப் படுத்தான்.

“யாரோ கதவை இடிக்கிறார்கள்.”

“தினமுந்தானே கதவு இடிக்கப்படுகிறது? நீ பேசாமல் படுத்துத் தூங்கு” என்றான்.

“நான் பேசாமல் படுத்துத் தூங்கவா உங்களை எழுப்பினேன்? ஓயாமல் கதவைத் தட்டுகிறார்கள். ஏதோ அவசரமான செய்தியாகத்தான் இருக்கும். எழுந்து சென்று கதவைத் திறவுங்கள்.”

“அர்த்த ராத்திரியில் என்ன அவசரச் செய்தி? முக்கியமான செய்தி என்றால், இப்பொழுது கதவு திறக்காவிட்டாலும் காலைில் வந்து சொல்லமாட்டானா?”

“காலையில் சொல்வதென்றால், ஏன் இப்பொழுது கதவை இடிக்கிறான்?”

“உன் தொல்லைதான் பெருந் தொல்லையாக இருக்கிறது.”

“பிரதானி உத்தியோகம் பார்ப்பதென்றால், எளிதா? எந்த வேளையும் மக்களுக்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்ய வேண்டும் அல்லவா?”

“செய்து கொண்டானே வருகிறேன்?”

“அப்படியென்றால் ஏன் கதவு திறப்பதற்கு அலுத்துக் கொள்கிறீர்கள்? எத்தனை நாழிகையாக கதவு தொடர்ந்து இடிக்கப்படுகிறது? எழும்புங்கள்” என்றவாறு அமராகணவனைப் படுக்கையிலிருந்து எழுப்பினான்.

மாறன் முணுமுணுத்தவாறு மனைவியைத் தொடர்ந்து கதவண்டை சென்றான். அமரா தாழ்ப்பாளை விலக்கி, விளக்கைத் தூக்கிப் பிடித்தாள்.

“என்ன வேண்டும்? எதற்காக அப்பா கதவை இடிக்கிறாய்?” என்று மாறன் வினாவினான்.

“மாறா, என்னைத் தெரியவில்லையா?” என்றவாறு வந்தவன் மாறனை ஏறிட்டு நோக்கினான்.

“யார் நீ? குப்தனா?”

“குப்தனே தான், நண்பா.”

“குப்தா!” என்றவாறு மாறன் தன் ஆநயிர் நண்பனை மார்புறத் தழுவிக்கொண்டான். நீண்ட காலமாகச் சந்திக்காத நண்பர்கள், அரவணைப்பிலே ஒரு கணம் நிலை குத்தி நின்றனர்.

“அனுரதபுரத்தை ஆட்டிப் படைத்த நீ இந்த நள்ளிரவிலே வந்தது..”

“புதுமையாகத்தான் இருக்கும், நண்பா. குப்தன் ஒரு காலம் அனுரதபுரத்து மணிமகுடத்தைப் பகடைக்காய்போல் எறிந்து விளையாடினவன் தான். ஆனால் இன்று முதுமைத் திரையிட்ட குப்தன், உன்னிடம் அடைக்கலம் தேடி வந்திருக்கிறான்.”

“அடைக்கலம் தேடுவதா, குப்தா? கற்பனை கூடப் பண்ண முடியவில்லையே, நண்பா!”

“விதி என்று ஒன்று இருக்கிறது அல்லவா? அதன் விபரீதப் போக்கினால் அடைக்கலம் தேடி மாறனிடம் வந்தேன். முதுமையைத் தழுவிக்கொண்டிருக்கும் குப்தனுக்கு உயிரின்மேல் ஆசையா என்று எண்ணக்கூடும்.”

“குப்தா, நீ தவறாக நினைக்கிறாய். முதுமை அனைவருக்கும் உள்ளதுதானே? நீ என்ன, தொண்டு கிழவனாகி விட்டாயா? இல்லையே?”

“தொண்டு கிழவனாகாவிட்டாலும், குப்தனின் முதுமைத் திறையைக் கிழித்து எறிய முடியாதே! குப்தனுக்கு இன்னும் இந்த உயிர் சில ஆண்டுகளுக்கு தேவைப்படுகிறது. அதனால் தான் உன்னிடம் அடைக்கலம் தேடி வந்தேன்”.

“நண்பா, என்னை இன்னும் நீ அறியாதவன் போல் பேசுகிறாயே! மாறனுடைய வீடு எந்நாளும் குப்தனுக்காகத் திறந்திருக்கும். குப்தனுக்கு ஏதும் இடர் என்றால் அது மாறனுக்கு வந்ததாகவே இருக்கும். வா, நண்பா. உள்ளே போகலாம்” என்றவாறு குப்தனுடைய கையைப் பற்றி அழைத்து வந்தான் மாறன். தாழ்ப்பாளைப்போட்டு விட்டு அமரா அவர்களைப் பின் தொடர்ந்து கூடத்துக்கு வந்தாள்.

“அடைக்கலம் என்றாயே; எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. அனூரதபுரத்தில் என்ன நடந்தது?”

“மானவம்மன் இரண்டாம் முறை படையெடுத்து வந்தான்.”

“நிஜமாகவா?”

“ஆம், நண்பா. குப்தன் முதுமையைத் தழுவினாலும் குப்தனின் வாள் வலிமையை இழக்க வில்லை. ஆனால் துரதிருஷ்டவசமாக, எங்கள் படையினர் மாறிவிட்டார்கள். அதற்குக் காரணம் மானவம்மனே. மாறிய வீரர்கள் மன்னவன் கத்தாட்டனின் தலையைக் கொய்து கொண்டு போய் மானவம்மனிடம் ஒப்புவித்தார்கள். அதனுடன் போர் ஒழிந்தது. நானும் உன்னிடம் ஓடோடி வந்தேன். வீரர்கள் மாறிய பின் குப்தனின் வாள் சுழன்றும் பயன் கிட்டாது என்றுதான் உன்னைத் தஞ்சுமாக வந்து அடைந்தேன்” என்றவாறு குப்தன் நிறுத்தினான்.

அரசு குலத் தோன்றலான மானவம்மன் அரசனாக வந்துவிட்டான் என்பதை அறிந்த மாறன் குதூகல முற்றான். ஆனால் மறு கணம் ஆருயிர் நண்பனுக்கு அடைக்கலம் கொடுத்து விட்டோமே என்ற உணர்வு வரவும் தடு மாறினான். அவன் மனக்கண் முன்னே, அனுரதபுரத்து அரியணையும் குப்தனும் மாறி மாறிச் சுழன்றனர்.

2

கி. பி. 664-ஆம் ஆண்டு முதற்கொண்டு இலங்கையை இரண்டாம் தாட்டோபதீசன் என்னும் மன்னவன் ஆளுகை நடத்தி வந்தான். அவன் தமிழ் மறவனான வீரசிம்மனின் துணையினால் அரசிருக்கையைப் பெற்றான். அதன் பயனாக வீரசிம்மனை நாட்டின் தளபதியாக்கிப் பகைவருக்கு அஞ்சாது செம்மையாக ஆட்சி நடத்தினான்.

நாட்டின் தளபதியான வீரசிம்மனின் ஒரே புதல்வன் தான் குப்தன். தன்னைப்போல் தன் மகனும் நிகரற்ற வீரனாக விளங்க வேண்டுமென்று வீரசிம்மன் சகல சீலைகளையும் கற்றுக்கொடுத்தான். வீரசிம்மனிடம் இருந்த திறமையைக் குப்தன் மட்டும் பெற்றுக்கொள்ளாமல், மாறனும் உடனிருந்து பெற்றுக்கொண்டான். மாறனின் தந்தையான தப்புளு, வீரசிம்மனின் இணைபிரியா நண்பனாக இருந்தான். அதன் பயனாகவே மாறனும் போர்ப் பயிற்சிகளைக் குப்தனுடன் சேர்ந்து வீரசிம்மனிடமிருந்து கற்றான்.

இரண்டாம் காசியப்ப மன்னவன், தப்புளு மேல் பெரு மதிப்பு வைத்திருந்தமையினால், அவனை மேருகந் தைக்குப் பிரதானியாக்கியதுடன், அவனுக்குப் பின் அவன் மகனான மாறனுக்கு அந்தப் பதவி உரியதென்றும் சாசனம் வரைந்து கொடுத்தான்.

காலச் சக்கரத்தின் சுழற்சியினால், தாட்டோபதீச மன்னவன் இறக்க, அவன் தம்பியான அக்கிரபோதி,

கி. பி. 673-ஆம் ஆண்டு அனுரதபுரத்து அரியணையிலே அமர்ந்தான்.

மன்னவனாக அக்கிரபோதி அரியணையில் இருந்தாலும் தமிழ் வீரனான குப்தனுக்கே நாட்டில் பெருஞ் செல்வாக்கு இருந்தது. குப்தனின் வாள் சுழன்றால் பல தலைகள் கீழே விழும். அத்தகைய திறமை கொண்ட குப்தனை எதிர்க்க அனுரதபுரத்திலே யாரும் இருக்கவில்லை. மாபெரு வீரன் என்று குப்தனை மதித்தார்கள். ஆனால் மன்னவனான அக்கிரபோதி குப்தனைப் பொருட்படுத்தாமையினால், அரியணை ஆட்டம் கண்டது. குப்தனின் வாள் வீச்சுக்கு ஈடுகொடுக்க முடியாத அக்கிரபோதி, அரியணையைத் துறந்து பொலனறுவைக்கு ஓடினான்.

அக்கிரபோதி சென்றதனால் ஈழத்து மணிமுடி குப்தனின் காலில் வந்து விழுந்தது. மாபெரு வீரனான குப்தன் விரும்பியிருந்தால் இலங்கைக்கு மன்னவனாகியிருக்கலாம். ஆனால் மன்னவனாவதை அவன் விரும்பவில்லை மணிமுடியைத் தன் விருப்பம்போல் பகடைக் காயாக உருட்டி விளையாட வேண்டுமென்று விரும்பினான்.

'சிற்றரசன் நான்தான்; ஆகவே மணிமுடி எனக்கே' எனக் கிளம்பிய தாட்டசிவனைக் குப்தன் சிறைப்படுத்தி, தனது மனத்துக்கு இசைந்த தத்தனுக்கு முடி சூட்டினான்.

இரண்டு ஆண்டுகள் குப்தனது வாளின் வலிமையினால் ஆட்சி செலுத்தித் தத்தன் இறந்தான். அவன் இறக்கவே குப்தன் கத்தாட்டன் என்பவனை இலங்கைக்கு அரசனாக்கினான்.

இந்தச் சமயத்தில்தான், அனுரதபுரம் இரண்டாம் முறையாகக் குப்தனது காலத்தில் போர்க் களமாக மாறியது. இரண்டாம் காசியப்ப மன்னவனுடைய மகனான

மானவம்மன் என்பவன் மலையாள நாட்டு இளவரசியான சங்கா என்பவளை மணந்து அங்கேயே வாழ்ந்து வந்தான். 'தந்தை இறந்துவிட்டார். அனூரதபுரத்து அரியணை குப்தனின் பகடைக் காயாக இருக்கிறது' என்பதை அறிந்து உரிமையான அரியணையைப் பெறத் தமிழ் நாட்டுப் படையுடன் வந்தான். ஆனால் குப்தனின் வாள் வீச்சினுக்கு முன்னால், மானவம்மன் நிற்க முடியாமல் தடுமாறி, வந்த வழியே திரும்பி ஓடினான். அவ்வாறு ஓடிய மானவம்மன் வாளா இருக்காது, சிந்து மன்னவனின் துணையைப் பெற்றுப் பெரும் படையுடன் இரண்டாம் முறையாகப் போருக்கு வந்தான்.

அவனை எதிர்த்துப் புறமுதுகிடச் செய்வதற்காகக் குப்தன் தன் படையினை ஒன்றுகூட்டி வெற்றி முரசு கொட்டினான். நேர்மையான வழியிலே சென்று குப்தனை எதிர்த்து வெற்றி காண முடியாதெனக் கண்ட மானவம்மன் சூழ்ச்சியினை மேற்கொண்டான். குப்தனுடைய படை வீரர்களில் முதன்மையானவருக்கு ஆசை காட்டி, மன்னவன் கத்தாட்டனின் தலையைப் போர் நடக்கும் போது கொய்து கொண்டு தன்னிடம் வந்து ஒப்புவிக்க வேண்டுமென்று கூறினான்.

பதவி மோகத்திலும், பணத்தாசையிலும் விருப்புக் கொண்ட படைவீரர்கள் பலர் மானவம்மனின் திட்டத்தை நிறைவேற்றுவதற்குரிய தருணத்தை எதிர்பார்த்து நின்றார்கள்.

குப்தனது படைக்கும் மானவம்மனின் படைக்கும் போர் மூண்டது. குப்தனது படையின் ஒரு பகுதிக்கு மன்னவன் கத்தாட்டன் தலைமை தாங்கி நடத்தினான். போர் மும்முரமாக நடந்துகொண்டிருந்தபோது, மானவம்மனின் சூழ்ச்சிக்கு இணங்கிய படை வீரர்கள் பாய்ந்து

சென்று கத்தாட்டனின் தலையைக் கொய்து எடுத்து, “மன்னவன் ஒழிந்தான்” என்று முழங்கினார்கள்.

தலைவன் இறந்தானெனக் கேட்டவுடனே, போர்க்களத்திலிருந்து பின்வாங்கிய சிங்களப் படைவீரர்கள், மன்னவன் இறந்தான் என்பதைக் கண்டு, போரை மறந்தார்கள். தலையைக் கொய்த படைவீரர்கள், நேராக மானவம்மனிடம் சென்று அவனது காலடியில் அதை வைத்து அஞ்சலி செய்து நின்றார்கள். அந்தக் காட்சியினைக் கண்ணுற்ற குப்தனுடைய வீரர்கள், ஆயுதங்களைக் கீழே போட்டுவிட்டு மானவம்மனிடம் சரண்புகுந்தார்கள்.

போர்க்களத்து நிலையினை கண்டக் குப்தன் தடுமாறினான். தன் பக்கத்து வீரர்கள் மாறியதைக் கண்டு சினந்து எழுந்தான். அப்படி எழுந்தும் என்ன செய்ய முடியும்? சூழ்ச்சி பலித்துவிட்டது. மானவம்மன் போர் முறையை மறந்துவிட்டான். அவனுக்குச் சரியான புத்தி கற்பிக்க வேண்டும். அப்படிக் கற்பிப்பதானால் போர்க்களத்திலிருந்து பின்வாங்க வேண்டுமெனக் கண்டான் குப்தன். ‘சிறந்த போர்ப்படையுடன் வந்து, உன் சூழ்ச்சிக்கு முடிவு கட்டுவேன்’ எனக் கறுவியவாறு களத்தை விட்டுத் திரும்பினான், வாள்வீரன் குப்தன்.

இனி எங்கே செல்வதென்ற கேள்வி எழுந்தபோது, பாலிய நண்பனான மாறனின் நினைவு வந்தது அவனுக்கு. அதனால்தான் மேருகந்தையை நோக்கிக் கிளம்பினான்; நண்பனையும் கண்டு அவனைத் தஞ்சமாக அடைந்தான்.

3

“அத்தான், பல நாட்களாக உங்கள் முகம் வாட்டம் அடைந்துகொண்டே வருகிறது. என்னிடம் சொல்லக்

கூடாத விஷயமா?" என்றவாறு அமரா அந்த அறையினுள் நுழைந்தாள். தன் சுக துக்கங்களில் பங்குகொள்ளும் அன்பு மனைவியை மாறன் ஏறிட்டு நோக்கினான்.

"என்று உங்கள் நண்பர் இங்கே வந்தாரோ, அன்று முதலாக உங்களிடம் எப்போதும் சிந்தனைதான். காரணம் என்ன அத்தான்?" என்று திரும்பவும் குழைந்தவாறு வினாவினாள்.

'நம் உள்ளத்திலே ஓயாமல் சுழன்றுகொண்டிருக்கும் போராட்டத்தை இவளிடம் சொல்லலாமா? பெண் உள்ளம் துன்பச் சுமையைத் தாங்காதே' என்று மாறன் எண்ணமிடலானான். மனக் குதிரை நாலு கால் பாய்ச்சலிலே பாய்ந்து சென்றுகொண்டிருந்தது. பாய்ச்சலை நிறுத்திவிடலாமென்றுதான் மாறன் முயன்றான், எத்தனை தடவைதான் முயன்றாலும் வெற்றி காண அவனால் முடியவில்லை. கடமைக்கும் நட்புக்கும் இடையிலே பெரும் போராட்டம், குப்தன் வந்த அன்றே மாறனின் உள்ளத்திலே எழுந்துவிட்டது. அந்தப் போராட்டத்துக்கிடையே அன்று வந்த அரசாங்க அறிக்கை, நிம்மதி கொள்ளாதவாறு செய்துவிட்டது. உள்ளத்திலே எழுந்துகொண்டிருக்கும் போராட்டத்தை, யாரிடமாவது சொல்லித் தீர்த்தால்தான் நலமாக இருக்கும்போல் தோன்றியது. அதற்கேற்ப அமராவும் அவனை, "சொல்லுங்கள் அத்தான்" என்று பல தடவை குரல் கொடுத்துவிட்டாள். தாலி கட்டியவளிடம் சொல்லியாவது மனத்தைத் தேற்றிக்கொள்வோமென நினைத்த மாறன், "அமரா!" என்றான்.

"அத்தான்!"

"அமர நட்பினுக்கும் அழியாத விசுவாசத்துக்கும் என் உள்ளத்தே போராட்டம் மூண்டுவீட்டது. இதோ

பார்” என்றவாறு ஓர் ஓலையை நீட்டினான். ஓலையை வாங்கி அமரா படிக்கலானாள்:

இலங்கை நாட்டின் பிரதானிகளுக்கு, மன்னவன் மானவம்மன் விடுக்கும் அறிக்கையாவது:—

கடந்த பல ஆண்டுகளாக, அனூரதபுரத்து அரியணையைத் தன் விருப்பம்போல் ஆட்டிப் படைத்த குப்தன் போர்க்களத்திலிருந்து தப்பி ஓடிவிட்டான். இந்த நாட்டில் வாழும் எவராவது குப்தனை ஆதரிக்கக் கூடாது. அப்படி ஆதரிப்பதாகச் செய்தி கிடைத்தால் அவர் ராஜத் துரோகம் செய்தவராவார் என்று குற்றம் சாட்டுவதுடன் தண்டனையும் அளிக்கப்படும்.

காணாமல் போன குப்தனைப் பற்றிய தகவல்களைச் சொல்பவர்களுக்குத் தகுந்த வெகுமதி அளிக்கப்படும். இது மன்னனின் உத்தரவு. ஆதலினால் உமது பகுதியில் உள்ள யாவருக்கும் இச் செய்தியைப் பிரகடனப்படுத்துவதுடன், குப்தனைக் கண்டுபிடிக்கும் முயற்சியில் ஈடுபடும்படி கேட்டுக்கொள்ளப்படுகிறீர்கள்.

இங்ஙனம்

மன்னவன் மானவம்மன்.

ஓலைச் செய்தியைப் படித்து முடித்த அமரா, கணவனிடமிருந்து என்ன வார்த்தைகள் புறப்படப் போகின்றன என அறிவதற்காகக் குழப்பத்துடன் நோக்கினாள்.

“பார்த்தாயா அரசாங்க ஆணையை? ஒரு பக்கம் இணை பிரியா உற்ற நண்பன். மறுபக்கம் மன்னவன். இரண்டாம் காசியப்ப மன்னவனே, எனக்கும் என் தந்தைக்கும் மேருகந்தைப் பிரதானி உத்தியோகம் வழங்கினான். அன்று தொட்டு இன்று வரையும் அவனது உப்பைத் தின்றுவருகிறோம். அப்படி இருக்க, அவன் மகனான மானவம்ம

னுக்குத் துரோகம் செய்வதா? இது வரையில் குப்தனுக்கு நான் அடைக்கலம் கொடுத்தேன் என்பதை மன்னவன் அறிந்தால் பாறனின் கௌரவம் என்னவாகும்?" என்று சொல்லி நிறுத்தினான்.

“அத்தான்!”

“சொல் அமரா, கடமையை எத்தனை முக்கியமாக நான் மதிக்கிறேனோ, அத்துனை முக்கியமாக நட்பினையும் மதிக்கிறேன்.”

“நட்பும் வேண்டியதுதான், அத்தான்.”

“அப்படியென்றால் கடமை?”

“அதுவும் வேண்டியது.”

“இரண்டும் வேண்டுமா?”

“இரண்டையும் காக்கத்தான் வேண்டும். மன்னவனுக்குத் துரோகம் செய்யக் கூடாது. அடைக்கலம் கொடுத்த நண்பனுக்கும் துரோகம் செய்யக் கூடாது.”

“அதுதான் எனது விருப்பமும், அமரா. அதற்கான வழியைத்தான் யோசித்துக்கொண்டே இருக்கிறேன்.”

“முடிவை வகுத்துவிட்டீர்களா, அத்தான்?”

“முடிவை நோக்கித்தான் சென்று கொண்டிருக்கிறேன்.”

“உங்கள் முடிவு?”

“எப்படியாக இருக்க வேண்டுமென்று நினைக்கிறாய், அமரா? நான் சோர்வுறும்போது, அதனைத் துடைக்க முனையும் நீ இதற்கு ஒரு வழியை வகுத்துக்கொடேன்.”

“நானா? நீங்களே பல நாட்களாக முடிவுகாண முடியாத போராட்டத்துக்கு நானா காண்பது? என்னால் முடியவே முடியாது, அத்தான்.”

“முடிவை நோக்கித்தான் நான் சென்றுகொண்டிருக்கிறேன். எனது தீர்மானம் எப்படி இருக்க வேண்டுமென்று நீ விரும்புகிறாய்? அதனையாவது சொல்லேன், அமரா.”

“அத்தான், குப்தர் சாதாரணமானவர் அல்ல. உங்கள் பாலிய நண்பர். நெருங்கிய தோழர். ஒப்பற்ற வீரர். நூரு போர்வீரர்களுக்குக்கூடத் தம் வாளினால் பதில் இறுப்பார். அத்தகைய வீரர் வாழத்தான் வேண்டும். மன்னவன் மானவம்மனுக்கும் நாம் விசுவாசமாகத் துரோகம் செய்யாமல் இருக்கத்தான் வேண்டும். ஆகவே நாம் இந்த நாட்டையே துறந்து நட்பினையும் கடமையை யும் காப்பதுதான் மேலானது, அத்தான்.”

“நாம் நாட்டைத் துறந்தாலும் குப்தன் துறக்கமாட்டான். அவனது தாய்நாடு தமிழ் நாடாக இருந்தாலும், பழிக்குப்பழி வாங்காமல் இந்த நாட்டை விட்டு நகர மாட்டான். மன்னவன் சூழ்ச்சி செய்து விட்டானென்று கொதித்துக்கொண்டிருக்கிறான்.”

“அவர் வராவிடில் நமக்கு என்ன? நாம் கடமையைக் காத்ததாகவும் முடியும்; அமர நட்பினைக் காத்ததாகவுமாகும், நாட்டைத் துறப்பதனால்.”

“அமரா, உனது வழி நல்லதுதான். இத்தனை காலமாக இருந்த நாட்டைத் துறப்பதா? நமது அந்தஸ்து, குலப் பெருமையெல்லாம் என்னாவது?”

“என் மனத்துக்குப் பட்டதைச் சொன்னேன், அத்தான். அவ்வளவுதான் இனி உங்கள் விருப்பம்.”

“என்னைச் சிறிது நேரம் சிந்திக்க விடு, அமரா.”

“நன்றாகச் சிந்தியுங்கள், அத்தான். ஆனால் உங்கள் முடிவு நல்லதாக இருக்கட்டும்” என்றவாறு அறையை விட்டு வெளியேறினான்.

அவள் சொல்வதையே பார்த்துக்கொண்டிருந்த மாறன், மனத்தை ஒரு கணம் அலையவிட்டான். தனி ஒருவனால் கடமையையும் நட்பையும் காக்க முடியாது. குப்தனைக் காட்டிக் கொடுத்தால் சினேகத் துரோகம். காட்டிக் கொடுக்காமல் இருந்தால் ராஜத்துரோகம். ராஜத் துரோகமான செயலுக்குத் தண்டனை மரணம். மணிகனாகப் பிறந்தவனுக்கு மரணம் என்பது தடுக்க முடியாதது.

‘இதுவரையும் நமது இல்லத்திலே குப்தனை வைத்திருந்தது மாபெருங் குற்றம். மன்னவனது செவிக்கு எட்டினாலே போதும்! அடைக்கலம் கொடுத்த குப்தனைக் காட்டிக் கொடுப்பதைப்போன்ற மா பெருங் குற்றம் உலகிலே வேறு இல்லை. இதுவரை கடமையிலே சிறிதளவாவது தவறினாலும் நட்பிலே தவறவில்லை. அந்த நட்பே அமர நட்பாக வேண்டும். நட்பு அமர நட்பாக மாறுமெனில், கடமை தவறாத உத்தமனென்ற பெயரும் கிடைக்கும். அகற்கு உள்ள ஒரே ஒரு வழி...?’ மாறனின் சிந்தனை கலைந்தது.

பல நாட்களாக மனத்தை அலைக்கழித்த பிரச்சனைக்கு மாறன் முடிவு கண்டுவிட்டான். இருக்கையை விட்டு எழுந்து சென்று கதவைத் தாழ்ப்பாள் போட்டுவிட்டு, ஆருயிர் நண்பனுக்கு அஞ்சல் தீட்டினான்.

4

“அத்தான், அத்தான், கதவைத் திறவுங்கள்” என்ற வாறு அமரா தன் பலம் கொண்ட மட்டும் கதவைத் தட்டினாள். அவள் தட்டிக்கொண்டே இருந்தாள். ஆனால் கதவு மட்டும் திறக்கவில்லை. கதவண்டையிலே உட்கார்ந்த வாறு மீண்டும் மீண்டும் கதவைத் தட்டியவாறு குரல் கொடுத்தாள். தனது அறையிலே சிந்தனையின் வயப் பட்டிருந்த குப்தனின் செவியில் அமராவின் குரல் விழும்

தது. குடும்ப விஷயத்தில் நாம் ஏன் தலையிட வேண்டும் என்று எண்ணிய குப்தன் வாளா விருந்தான். என்றாலும் பல நாழிகையாகத் தொடர்ந்து, “கதவைத் திறவுங்கள், அத்தான்” என்று அமரா குரல் கொடுத்தமையினால், குப்தனது உள்ளத்திலே சந்தேகம் எழுந்தது. தனது அறையை விட்டு வெளியே வந்தான். அவனைக் கண்ணுற்ற அமரா அழுதவாறு, “அத்தான் கதவைத் திறக்க மாட்டேன் என்கிறார்” என்று முறையிட்டாள்.

குப்தனும், “மாறா, கதவைத் திற” என்று பலமுறை குரல் கொடுத்தான். பதிலே இல்லை. ஏதோ நிலைமை மோசமாகிவிட்டது என்ற எண்ணம் குப்தனுக்கு எழவே, கதவை உடைத்துக் கொண்டு உள்ளே நுழைந்தான்.

அறையிலே அவன் கண்ட காட்சி திடுக்கிடச் செய்தது. உடைந்த கதவினூடாகப் பாய்ந்து சென்ற அமரா, அலங்கோலமாகத் தரையிலே கிடந்த கணவனிடம் விரைந்தாள். உடம்பைத் தொட்டுப் பார்த்தாள். நீலம் பூத்துக் கிடந்தது. மூக்கிலே கை வைத்துப் பார்த்தாள்; சுவாசம் வரவில்லை. அவ்வளவுதான்; “என்னை மோசம் செய்து விட்டீர்களா, அத்தான்?” என்று அந்த இல்லமே அதிரும்படி அலறினாள்.

நஞ்சுடன் விளையாடி, அமர வாழ்வை அடைந்த மாறனின் உடலைப் பார்த்துக் கண்ணீர் வடித்தான் குப்தன். நீலம் பாய்ந்து கிடந்த மாறனின் உடம்பைத் தன் கண்ணீரினால் கழுவினான். துக்கத்திலே புரண்டு தவித்த குப்தனின் உள்ளத்திலே, “நண்பன் ஏன் திடீரென இறந்தான்?” என்ற வினா எழவும் அந்த அறையிலே கண்ணோட்டம் செலுத்தினான்.

மேசையிலே கண்ணம் ஒன்று இருந்தது. குப்தன் அதனை எடுத்துப் பார்த்தான். நண்பனது ஆருயிரைக் கொள்ளை கொண்ட விஷத்தின் மிகுதி இருந்தது. கண்

ணத்திலே விஷத்தை நிரப்பிய மாறன் பாதியளவுதான் குடித்தான். மிகுதியைக் குடிக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்படவில்லை. ஏனெனில் அவன் குடித்த கொடிய விஷம் அவ்வளவிலே அவனது உயிரைப் பறித்துவிட்டது. கிண்ணத்தை எடுத்துப் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பவும் இருந்த இடத்திலே அதை வைத்துவிட்டுப் பார்த்தான். அருகே ஓலை நறுக்கொன்று கிடந்தது. ஆவலுடன் அதைக் கையில் எடுத்துப் பார்த்தான். “என் ஆருயிர் நண்பா” என்று தொடங்கி யிருந்ததனால், ஓலையைப் படிக்கலானான்.

என் ஆருயிர் நண்பா,

நாம் இருவரும் நண்பர்கள். இன்று நேற்று நம் நட்பு ஆரம்பமாகவில்லை. குரு குல வாசத்திலே ஆரம்பமாகியது அமர நட்பு. நமது நட்பினைக் கண்ணுற்ற உன் தந்தை கூட எத்தனையோ தடவைகள் நம்மை இராமனும் லட்சுமணனும் என்று பாராட்டி யிருக்கிறார். இது மட்டுமா? நமது நட்பின் ஆழத்தினைக் காட்ட எத்தனையோ சம்பவங்கள் நடைபெற்றிருக்கின்றன. இத்தகைய உத்தம நண்பனை உனக்கு இந்த மாறன் கனவிலும் துரோகம் செய்யமாட்டான்.

நீ ஒப்பற்ற தமிழ் வீரன். உன் கைவாளின் வலிமை எத்தனையோ பேர்களைப் பயங்கொள்ளச் செய்தது. அனுரதபுரத்து அரியணையை உன் வாளின் வலிமையினால் பகடைக்காய்போல் உருட்டினாயென்றால் வேறு சொல்வதற்கு என்ன இருக்கிறது?

ஒப்பற்ற தமிழ் நாட்டு வீரனே, நான் சிங்களவனாக இருந்தாலும் உள்ளப் பண்பை மறக்க மாட்டேன். உனக்கு எவ்வளவு அன்பு என் உள்ளத்தில் உண்டோ, அதனைக் காட்டிலும் மிக்க அன்பு மன்னவன் மானவம்மனிடம் இருக்கிறது. ஏனெனில் மான

வம்மனின் தந்தைதான் எங்கள் குலத்தை, வம்சத்தை அழகு செய்தான்; பிரதானி உத்தியோகத்தைத் தந்து கௌரவித்தான். என் தந்தையும் நானும் அவனது உப்பையே தின்று வந்தோம். அத்தகையவனுக்குத் துரோகம் செய்ய என் மனச்சாட்சி இடம் தரவில்லை.

மன்னவன் உன்னை அரசாங்கத்திடம் ஒப்படைக்கும் பொறுப்பை எனக்குச் சுமத்தியுள்ளான். தனிப்பட்ட முறையில் என்ரிடம் பொறுப்புத் தரவில்லை. பிரதானி என்ற வகையில் எனக்கு அறிக்கை கிடைத்தது. நான் அதற்குக் கட்டுப்பட வேண்டியவன். எங்கள் குலம் கடமை தவறாதது. விசுவாசத்திலும் பற்றுள்ளது. அரசு கடமையைத்தான் உதாசீனம் செய்தாலும், எங்கள் குலத்தைக் கௌரவித்த மன்னவன் மகனுக்குத் துரோகம் செய்ய என்னால் முடியாது. அது போலவே உனக்குத் துரோகம் செய்யவும் என்னால் முடியாது. கடமைக்கும் நட்பினுக்கும் எழுந்த போராட்டத்துக்குச் சிறந்த முடிபை மாறன் வகுப்பதென்றால், தன்னைத் தியாகம் செய்வதைத் தவிர வேறு வழியே இல்லை.

நண்பா, மாறன் கடமையையும் காத்துவிட்டான்; நட்பையும் காத்துவிட்டான்; நட்பின் பெருமையினை உலகறியவும் செய்துவிட்டான்; உப்பிட்டவனுக்கு நன்றி செலுத்தியும் விட்டான் என்றால் என் உயிரைப் பலியிட்டுத்தான் ஆகவேண்டும்.

என்றாவது ஒரு நாள் மாறன் மடிய வேண்டியவன் தானே? ஆதலினால் நட்பைக் காக்கவும், கடமையைக் காக்கவும் மாறன் விஷத்தை அருந்துகிறான். இந்த ஓலையை நீ படிக்கும்போது நான் வாழ்வை முடித்திருப்பேன். வணக்கம், என் ஆருயிர் நண்பா! -மாறன்.

குப்தன் ஓலையைப் படித்து முடிக்கவும். “ஐயோ அத்தான், நண்பருக்கு ஓலையைத்து விட்டுச் சென்றீர்கள். எனக்கு என்ன வைத்தீர்கள்?” என்று அமரா வாய்விட்டு அரற்றினான்.

“அமரா!” என்று அழைத்தான் குப்தன். கணவனது உடலிலே வீழ்ந்து அழுத அமரா, திரும்பி நோக்கினான். குப்தன் விஷக் கிண்ணத்தை ஏந்தியவாறு நின்றான்.

“வேண்டாம். விஷக் கிண்ணத்தைக் கொட்டி விடுங்கள். அத்தானின் முடிபை நீங்களும் ஏற்றுக்கொள்ளாதீர்கள்.”

“அமரா, பிறந்த மனிதன் இறந்துதானே ஆக வேண்டும்? நட்பைக் காக்க மாறன் தன்னையே தியாகம் செய்தபோது, குப்தன் மட்டும் அமரனா? தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்தவன் நான். வீரத் தமிழனுக்கு என்று தனிப் பண்பாடு ஒன்று இருக்கிறது. முன் வைத்த காலைப் பின் வைக்காதவன் தமிழன். இமயம் வரை சென்று புலிக் கொடி பொறித்தானே வீரத்தமிழன், அவனது பரம்பரையில் வந்தவன் இந்தக் குப்தன். என் வீரத்தால் சிங்கள அரியணையை விருப்பப்படி ஆட்டினேன். ஆனால் நான் விரும்பியிருந்தால் இந்த நாட்டுக்கு மன்னவனாக இருப்பேன். விரும்பவில்லை. என் வீரத்திலே எனக்கு மதிப்பு உண்டு. அதேபோல் அமர நட்பிலும் எனக்கு மதிப்பு உண்டு. நட்பினைக் காக்க, என் நண்பன், சாதியால் மாறுபட்டிருந்தாலும் என்னைக் கௌரவிக்க உயிரையே தியாகம் செய்தான். மாபெரும் வீரன் மாறன். அவனது அடிச் சுவட்டிலே இதோ நானும் செல்கிறேன்” என்றவாறு விஷத்தைக் குடிக்கலானான் குப்தன்.

எழுந்து ஓடிவந்த அமரா விஷக் கிண்ணத்தைப் பறித்தாள். ஆனால் உயிரைக் குடிக்கத் தக்க விஷத்தைக் குப்தன் குடித்துவிட்டான்.

“விபரீதமாகச் செய்து விட்டீர்களே!” என்று அமரா பதறினாள்.

“எந்த விபரீதமும் செய்யவில்லை, அமரா. மாறனின் உயிரைவிட என் உயிர் பெரிதா? அன்று போர்க்களத்திலிருந்து ஏன் திரும்பி உங்களிடம் தஞ்சமாக வந்தேன் தெரியுமா? சூழ்ச்சி செய்த மானவம்மனுக்குச் சிறந்த புத்தி கற்பிக்கவேதான். இல்லாவிடில் அன்றே போர்க்களத்திலே கடைசி மூச்சு உள்ளவரையும் போராடி மடிந்திருப்பேன். என் திட்டம் நிறைவேறு முன்னர் உற்ற நண்பன் என்னைக் காக்க வாழ்வை முடித்துக் கொண்டான். நட்பினை மாறன் பெருமைப்படுத்திய போது, குப்தன் என்ன குறைந்தவனா?” அவன் மேற்கொண்டு பேச முடியாமல் தவித்தான். உடலிலே புகுந்த கொடிய விஷயம் தன் வேலையைச் செய்யத் தொடங்கியது. மேலெங்கும் நீலம் பாயத் தொடங்கியது. கண்கள் செருகின.

“நண்பா, நட்பைக் காத்துவிட்டான் குப்தன்” என்றவாறு மாறன்மேற் சாய்ந்தான் மாபெரும் வீரன் குப்தன்; சிங்கள அரியணையை அதிரச்செய்த வாள்வீரன் குப்தன், தமிழ்ப் பண்பாட்டைக் காக்க, நட்பினைப் பெருமைப்படுத்த, தன்னையே அர்ப்பணித்தான்.

இரு மலைகள்போற் சரிந்து கிடக்கும் கணவனையும் குப்தனையும் கண்ட அமரா அழவில்லை; கலங்கவில்லை அப்போது.

குப்தனும் கணவனது வழியைப் பின்பற்றிச் சென்ற போது, அமரா தனக்கும் ஓர் வழியைத் தேடிக் கொண்டாள். குப்தனிடமிருந்து பறித்த விஷக் கிண்ணத்தைக் கையில் எடுத்தாள். கிண்ணத்தில் இன்னும் கொஞ்சம் விஷம் இருந்தது. எஞ்சிய விஷம் தனக்காகத்தான்

அன்புக் கணவனும் குப்தனும் வைத்துச் சென்றிருக்கிறார்கள் என எண்ணினான்.

“எங்களது வாழ்வுக்குச் சிறந்த வழியைக் காட்டின விஷக் கிண்ணமே, உனக்கு என் இருதய பூர்வமான வணக்கம். அமர நட்பினையும் அழியாத விசுவாசத்தையும் கடமையினையும் காக்க என் அன்புக் கணவனுக்கு வழி காட்டினாய். அதற்காக உனக்கு நன்றி. உயிரினும் மேலானது நட்பு. கடமையிலும் நட்புக் குறைந்ததல்ல என்பதைக் காட்ட ஒப்பற்ற தமிழ் வீரனுக்கு வழி வகுத்துக் கொடுத்த விஷக் கிண்ணமே, உனக்கு மீண்டும் நன்றி!”

“கணவனது வழியிலேதான் மனைவியும் செல்ல வேண்டும் என்று, கற்புடைய வழியைத் திறந்து காட்டிய விஷக் கிண்ணமே, என்னையும் உத்தம நண்பர்களுடன் பிணைத்துக்கொள். அமர நட்பிலே அமரர்களானவர்களுடன் என்னையும் சேர்த்துக்கொள்” என்று கூறியவாறு எஞ்சியுள்ள விஷத்தை அமரா அருந்தினான்.

நஞ்சு வாளா இருக்குமா? அது தன் வேலையைச் செய்யத்தானே செய்யும்? “அத்தான், உங்கள் சுகதுக்கங்களில் பங்கு கொண்ட அமராவும் வந்துவிட்டான்” என்றவாறு கணவனது உடலின் மேலே துவண்டான்.

சோர்ந்து அவள் கரங்கள் அன்புக் கணவனை ஒரு கணம் அரவணைத்தன. அவ்வளவுதான்; அமராவின் உடலை விட்டு உயிர் பிரிந்தது.

மூன்று உள்ளங்களிலே எழுந்த புயல் தணிந்தபோது, மூன்று உள்ளங்களுமே பலியாயின.

கடல் தந்த விநாயகர்

சோழ நாட்டு வரலாற்றின் பழமையைக் காட்டிக் கொண்டிருக்கும் வீர முனைக்கு நான் சென்றபோது நன்றாக இருட்டிவிட்டது. முதன் முதலாக அன்றுதான் வீர முனைக்குச் சென்றேன். எனக்குத் தெரிந்தவர்களோ, வேண்டியவர்களோ வீரமுனையில் கிடையாது. இருந்தாலும் பழமையைக் காட்டிக் கொண்டிருக்கும் விநாயகரைக் காண வேண்டும் என்ற எண்ணத்தினால் வந்ததனால், கடையொன்றில் சாப்பாட்டை முடித்துக்கொண்டு, “இங்கு இராப்பொழுதைக் கழிக்க வசதியுண்டா?” என்று கடைக்காரரிடம் வினவினேன்.

“ஸார், இங்குத் தங்கக் கூடியதாக எந்தக் கடையும் கிடையாது. வேண்டுமானால் சிந்தாத்திரைப் பிள்ளையார் கோயிற் சந்நிதியில் படுத்துறங்கலாம்” என்று அவன் கூறினான்.

வீரமுனையின் பழமையையும் சோழநாட்டு மக்களின் குடியேற்றத்தையும் பிரத்தியட்சமாகக் காட்டிக்கொண்டிருப்பது சிந்தாத்திரைப் பிள்ளையார் கோயில்தான். அந்தக் கோயிலைக் காண வேண்டுமென்றுதானே வீர முனைக்கு நான் வந்தேன்? அத்தகைய கோயில் இராக் காலத்தில் வழிப்போக்கர்களுக்குத் தங்குமிடமாக இருக்கிறதென்பதை அறியவும், விநாயகரது அருளை வியந்தவாறு கோயிலுக்குச் சென்றேன்.

கோயிலின் முன் மண்டபத்தே மங்கலான விடிவிளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தது. விளக்கின் ஒளியைக் கொண்டு கோயிலைப் பார்க்க முடியாது. ஆகவே பொழுது புலர்ந்தவுடன் பார்க்கலா மென்றெண்ணிக்கொண்டு,

துண்டை விரித்துக் கொண்டு படுத்தேன். நடந்து வந்த களைப்புடன், சாப்பிட்ட அசதியும் சேர்ந்துகொண்டமையினால் வீரைவிலேயே நித்திரா தேவியின் வசமானேன். அவ்வளவுதான்; பயங்கரமான பேய்ச் சிரிப்பொன்று கோயிலே அதிரத் தக்கதாகக் கேட்டது. பன்னிரண்டு அடி உயரமும், உயரத்துக்கேற்ற பருமனும் கொண்ட ஒரு கரிய உருவம் என் முன்னே வந்து நின்று மீண்டும் சிரிக்கலாயிற்று.

“பயமாக இருக்கிறதே” என்றவாறு உளறிக் கொட்டினேன்.

“ஏன் பயந்து சாகிறாய்? நானென்ன, பேயா, பிசாசா?”

“நீ பேயுமில்லை, பிசாசுமில்லை. அப்படி யென்றால் நீ யார்?”

“உன்னைப் போல் ஒரு மனிதன் தான். ஆனால் ஒரு வித்தியாசம்; நீ உண்டுறங்கும் மனிதன். நான் உண்ணாமலும் உறங்காமலும் சுற்றித் திரியும் ஆவீ மனிதன்.”

“என்னால் நம்ப முடியவில்லை. உன்னைப்போல் மனிதர்கள் இருந்திருப்பார்களென்று என்னால் நினைத்துப் பார்க்கவும் முடியவில்லை.”

“விஞ்ஞான யுகத்து மனிதனல்லவா நீ? இருபதாம் நூற்றாண்டின் விசித்திரமான மனிதனல்லவா? தம்பி! நான் எட்டாம் நூற்றாண்டு மனிதன். சோறுடைத்த சோழ வள நாட்டிலே பிறந்து வளர்ந்தவன். எங்களது இளவரசியான சீர்பாத தேவியுடன் நான் வந்தேன். வந்த இடத்திலே வீரமுனை என்னும் இந்த ஊரிலே இந்தச் சிந்தாத்திரைப் பிள்ளையார் கோயிலைக் கட்டி எழுப்பினேன். அதனால்தான் செத்த பின்னரும் ஆவீ மனிதனாக இங்கு உலாவிக்கொண்டு வருகிறேன். சதையும் பிடிப்பு

முள்ள மனிதனாக மனைவி மக்களுடன் ஆனந்தமாக அன்று வாழ்ந்தேன். ஆனால் இன்று ஆவி மனிதனாக நடமாடிக் கொண்டிருக்கிறேன்.”

“நீ சொல்வதொன்றும் தொடர்பாக இல்லையே. ஒன்றுக்கொன்று முரணாக இருக்கிறதே. எதுவுமே புரிய மாட்டேனென்கிறது.”

“எப்படிப் புரியும்? ஆராய்ச்சி செய்ய வென்று நீ இங்கு வந்திருக்கிறாய். வருவதற்கு முன்னர் வரலாற்றைப் பிரித்துப் பார்க்கவில்லையா?”

“வரலாறு எனக்குத் தெரியும்.”

“உனக்குத் தெரியுமா? சோழ நாட்டு இளவரசியான சீர்பாத தேவியும், இலங்கை மன்னனான வாலசிங்கனும் வீரமுனைச் சிந்தாத்திரைப் பிள்ளையார் கோயிலும் நிச்சயமாக வரலாற்றில் இருக்குமே.”

“நீ சொல்வது வரலாற்றில் இல்லை.”

“தமிழனாக நீ இருந்தும் இப்படிச் சொல்ல உனக்கு வெட்கமாக இல்லையா? ஈழத் தமிழனுக்கென்று ஒரு வரலாறு இருக்கிறதா? நீ பெரிய ஆராய்ச்சியாளன் என்றெல்லாம் பெருமை அடித்துக் கொண்டிருக்கிறாயே. உன்னால் ஈழத் தமிழர்களுக்கு ஒரு வரலாறு தொகுக்க முடியாதா? நீ மட்டும் முயற்சி யெடுப்பாயெனில் தரணியாண்ட தமிழனுக்கு ஈழத்திலே வரலாற்றைத் தொகுத்தவனாகி விடுவாய்.”

“என்னால் முடிந்ததைத் தமிழன் மரபினுக்காக எப்பொழுதும் செய்யத் தயாராக இருக்கிறேன்.”

“தம்பி, நான் ஈழத்துக்கு எட்டாம் நூற்றாண்டில் வந்தேன். நான் வருவதற்கு வெகுகாலந்தொட்டே இங்குத் தமிழர்கள் வாழையடி வாழையாக வாழ்ந்து வந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் தங்களது வரலாற்றை எழுத மறந்து

விட்டார்கள். ஆனால், தமிழர்களுடன் இணைந்து வாழ்ந்த சிங்களவர்கள் பிக்குகளைக் கொண்டு வரலாற்றைத் தொகுத்தார்கள். அந்த வரலாறுகளில் பல புளுகு மூட்டைகளாக இருக்கலாம்; பல கட்டுக் கதைகளாக இருக்கலாம். இருந்தாலும் அவற்றின் இன்றைய நிலைமை என்ன, தெரியுமா?"

“தெரியும். களங்கமான அந்த வரலாறுகள் இன உணர்ச்சி தாண்டவமாடும் இக்காலையில் போற்றப்படுகிறது.”

“ஈழத் தமிழனின் வரலாறு தொகுக்கப் படாமையினால் இன்று ஏற்பட்டுள்ள நெருக்கடியை பார்த்தாயா? களங்க மென்பதை அறியாத ஈழத் தமிழனுக்கு வரலாறு இல்லாது போய்விட்டதேயென்று உன்னைப்போன்றவர்கள் வருந்த வேண்டும். கழிவிரக்கப்படவேண்டும். இனியாதல் தமிழனுக்கென்று தனியோர் வரலாற்றைத் தோற்றுவிக்க முயற்சி செய்.”

“நான் நிச்சயமாக முயற்சி செய்வேன். நான் மாண்டு மடிவதற்கிடையில் ஈழத் தமிழனின் வீரத்தினுக்கு வரலாறு தொகுத்தே விடுவேன்.”

“சபாஷ்! உன் முயற்சி நிச்சயமாக வெற்றி ஈட்டும். நான் போய் வருகிறேன்.”

“என்ன, போகப் போகிறாயா? சோழ நாட்டு இளவரசி என்றெல்லாம் சொல்லிவிட்டுப் போகப்போகிறேன் என்கிறாயே. இருந்தும் விவரமாக ஒன்றையும் சொல்லவில்லையே”

“விவரயா தம்பி? விவரத்தைச் சொல்வதானால் அது ஒரு பெரிய கதையாகிவிடும்.”

“கதையென்றால் எனக்கு மிகவும் பிடிக்கும். தயவு செய்து அதைச் சொல்லேன்.”

“உன்னிடம் சொல்லாமல் வேறு யாரிடம் சொல்வது? எழுத்தாளனான உன்னிடம் சொன்னால்தானே, அது பிரபலமான பத்திரிகைகள் வாயிலாக ஒவ்வொரு தமிழரின் காதிலும் ஒலிக்கும். சரி, கேளப்பா கதையை!” என்றவாறு ஆவி மனிதன் கதையை ஆரம்பிக்கலானான்.

* * *

கி. பி. 795-ம் ஆண்டில், கதிரமலையைத் தலை நகராகக் கொண்டு இலங்கையை உக்கிரசிங்கன் என்னும் மன்னவன் ஆளுகை நடத்திவந்தான்.

இக்காலையில், குன்ம நோயினால் பீடிக்கப்பட்ட மாருதப்புரவீகவல்லி, தன் நோயைத் தீர்க்கும் பொருட்டுக் கீரி மலைக்கு அண்மையிலே பாளையமடித்துத் தங்கி வந்தான். கீரிமலை நீருற்று நாளுக்குநாள் அவளது குன்ம நோயைப் போக்கியது. அதனால் மகிழ்வு கொண்ட மாருதப்புரவீகவல்லி அதிகாலையில் நீருற்றில் நீராடி நகுலேசுவரனை வழிபடுவதை வழக்கமாக்கிக் கொண்டான்.

இறைவனை வழிபடவந்த இலங்கை மன்னவனான உக்கிரசிங்கன் பேரழகியான மாருதப்புரவீகவல்லியைக் கண்டு காதல் கொண்டான். கட்டிளங் காளையான மன்னவனை நகுலேசுவரன் சந்நிதியில் கண்டவுடன் மாருதப்புரவீகவல்லியும் தன் மனத்தைப் பறிகொடுத்தாள். இருவரும் ஒருவரை யொருவர் விரும்பினார்கள். அதன் பயனாக உக்கிரசிங்கன் மாருதப்புரவீகவல்லியின் கழுத்தில் மாங்கல்யத்தின் மூன்று முடிச்சுகளையும் முடிந்தான்.

மாருதப்புரவீகவல்லியை வாழ்க்கைத் துணைவியாகக் கொண்ட உக்கிரசிங்கன், கதிரமலையை விடுத்துச் சிங்கை நகரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆளுகை நடத்தலானான். கருத்தொருமித்த இல்வாழ்வில் உக்கிரசிங்கனும், மாருதப்புரவீகவல்லியும் ஈடுபட்டமையினால், வாலசிங்கள் என்

னும் ஆண் குழந்தையும் சண்பகாவதி என்னும் பெண் குழந்தையையும் பெற்றெடுத்தனர்.

வருங்கால மன்னவனான வாலசிங்கள் தகுந்த பிராயத்தை அடையவும் அரசர்க்குரிய சகல கலைகளையும் கற்கும்படி அவனை மன்னவன் முனிபுங்கவரிடம் ஒப்பு வித்தான்.

ஏழு வயதிலேயே முனிபுங்கவரைக் குருவாகக் கொண்ட வாலசிங்கள், ஆசிரமத்திலே அவரது வார்த்தைக்கு மறு வார்த்தை பேசாமல் எல்லாக் கலைகளையும் கற்றுத் தேறி, இருபத்தொரு வயதுக் காலையானான். வாலசிங்கள் முனிவரின் மனமார்பந்த அன்பினுக்குரியவனாக நடந்துகொண்டமையினால் வான் வழியாகச் செல்லும் கமணகுளிகையையும் பெற்றான்.

நிகரற்ற வீரனாக விளங்கிய வாலசிங்கள், தந்தை இறந்தபிறகு இலங்கைக்கு மன்னவனாக முடிசூடிக் கொண்டான். வாலசிங்கள் மக்களது இலக்கினையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு ஆட்சி நடத்தினான். மக்களுக்காகவே மன்னவன் என்ற வகையிலே வாலசிங்களின் செங்கோல் செம்மையாகச் செல்லலாயிற்று. அதன்பயனாக மக்கள் அனைவரின் நேயத்தினுக்கும் வாலசிங்கள் உரித்தாளானாகினான்.

தங்களது மன்னவன் இன்னும் மண வாழ்க்கையை மேற்கொள்ளாதிருப்பதைக் கண்ட தலைவர்கள், மக்களது விருப்பினை மன்னவனிடம் எடுத்துக் கூறினார்கள். மக்கள் கருத்தினுக்குத் தலை வணங்கும் மன்னவன், மக்கள் விருப்பப்படியே மணவினை செய்ய இயைந்தான்.

மதிவல்ல அமைச்சர், பல நாட்டு ராஜகன்னிகைகளின் ஓவியங்களையெல்லாம் சேகரித்து வாலசிங்களிடம் கொடுத்தார். ஒவ்வொரு ஓவியமாகப் பார்வையிட்டு வந்த

வாலசிங்கள் சீர்பாத தேவியின் ஓவியத்தைப் பார்த்த பின்னர் மற்ற ஓவியங்களைப் பார்க்காது அதிலே மயங்கி நின்றான். கடைந்தெடுத்த தங்கப் பதுமைபோல், சோழ மன்னவரின் மகளான சீர்பாத தேவி ஓவியத்திலே தோன்றினாள். ஓவியமாக அவள் இருக்கவில்லை; உயிர் பெற்ற எழில் அரசியாகத் தன்முன்னே நிற்கிறாளென்ற இன்ப நினைவிலே வாலசிங்கள் மறந்திருந்தான்.

மன்னவனின் மனக்கருத்து அமைச்சருக்கு நன்கு தெளிவாகியது. மன்னவன் சீர்பாத தேவியை மணக்கப் பூரண சம்மதமாக இருக்கிறு னென்பதை அவனது செயலே கண்ணாடி போல் காட்டியது. மறுகணம் அமைச்சர் சீர்பாத தேவியை மணவினை பேசி வரும்படி இருதலைவர்களைச் சோழபூபதியிடம் அனுப்பி வைத்தார்.

இலங்கை மன்னவனான வாலசிங்கனை மருமகனாக்கிக் கொள்ளச் சோழ மன்னவன் இயைந்தான். தானாக வரும் சம்பந்தத்தை வேண்டாமென்று சோழமன்னவன் கூற வில்லை. 'இலங்கை மன்னவனுடன் மணவினைவழியாகப் பாத்தியதை கொண்டாடச் சித்தமாக இருக்கிறேன்' எனக் கூறினான்.

குறிக்கப்பட்ட சுப முகூர்த்தத்தில் மன்னவனான வாலசிங்கள் சோழநாடு சென்று சோழ பூபதியின் மகளான சீர்பாத தேவியை மணந்துகொண்டான்.

புதுமணத் தம்பதிகளான வாலசிங்கனும் சீர்பாத தேவியும் உல்லாசமாகச் சோழநாட்டிலே பல திங்கள் தங்கலானார்கள்.

கன்னி மாடத்திலே உல்லாசமாக இருந்தபோது, ஒரு நாள் சீர்பாததேவி, "சுவாமி, தங்களது இலங்கைநாடு வளமுடையதா?" என்று கேட்டாள்.

“ஆமாம், தேவி. இந்தச் சோழநாட்டைக் காட்டிலும் வளங்கொண்டது. பாய்ந்தோடும் பல நதிகளையும் பொன் விளையும் வயல் வெளிகளையும் நாட்டை அழகு செய்யும் மலைகளையும் கொண்டது ஈழநாடு. இயற்கை அன்னை தன் சிருஷ்டி வல்லமையை யெல்லாம் ஒருங்கே ஈழத்திலே காட்டிவிட்டாள்!” என்று பதில் சொன்னான் வாலசிங்கள்.

“அப்படியா! இயற்கையை ரசித்து ரசித்து உங்கள் உள்ளம்.....”

“சலிப்பே யடையாது, தேவி. வருடக் கணக்காக இயற்கையைப் பார்த்துக்கொண்டே இருக்கலாம்.”

“உண்மையிலே நீங்கள் பாக்கியசாலிதான்.”

“நான் மட்டுமா? நீயுந்தான் பாக்கியசாலியாகப் போகிறாய்.”

“சுவாமி, உங்களது வளநாடனைத்தையும் எனக்குக் காட்டுவீர்களா?”

“இதில் சந்தேகமா தேவி? என் ஆணை பரவும் ஒவ்வொரு இடத்தையும் உனக்குக் காட்டுவேன். ஆமாம், நான் இங்கு மூன்று திங்களுக்குக் கூடுதலாகத் தங்கி விட்டேன்...”

“அப்படி யென்றால் இலங்கைக்கு செல்லப் போகிறீர்களா? என்னை இங்கு விட்டா?”

“உன்னை எப்படி இங்குவிட்டு என்னால் செல்ல முடியும்? தேவியையும் அழைத்துக் கொண்டு செல்லப் போகிறேன். வா, இருவருமாக உன் தந்தையிடம் சென்று போவதற்கு அநுமதி கோருவோம்” என்றான் வாலசிங்கள்.

கணவனின் ஏகபோகமான உரிமைப் பொருள் தானே மனைவி! அவனுடன் தானே அவள் சென்று வாழ வேண்டும். பெற்றெடுத்த தன் மகளைப் பிரிவது சோழ பூபதிக்குத் துக்கமாக இருந்தாலும் கணவனுடன் செல் கிறாள் என்ற தெம்பிலே பிரயாணத்திற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளை மேற் கொள்ளலானான்.

இலங்கைக்குச் செல்வதற்கென்று கப்பல் தயாராகியது. தன் மகளை மட்டும் அனுப்பி வைக்காமல், அவளுடன் சிந்தன், பழையன், காங்கேயன் என்னும் வேளாள குலத் தலைவர்களையும், சதாசிவ ஐயர், சிவசங்கர ஐயர் முதலிய அந்தணர்களையும், சங்கரச் செட்டி, சதாசிவச் செட்டி ஆகிய செட்டி வேளாளத் தலைவர்களையும், இன்னும் பல வேளாள ஏவலாளர்களையும் சேர்த்துச் சோழ பூபதி அனுப்பி வைத்தான்.

கப்பல் சோழ நாட்டை விட்டு இலங்கையை நோக்கி ஓடலாயிற்று. பல நாட்களாகக் கடலில் ஓடிய கப்பல் திரிகோணமலைக் கண்மையில் எந்தத் தீக்கிலும் நகரமுடியாமல் நின்று விட்டது.

தானாகக் கப்பல் நிற்பதைக் கண்ட சிர்பாத தேவி ஆச்சரியப் பட்டாள். என்ன காரணமாக இருக்கலாமென்று மன்னவன் ஆராய்ந்தான். 'கல்லில் மோதி நிற்கிறதென்று சொல்வதற்கு இடமில்லை. இறைவனது அருளி னால்தான் கப்பல் நிற்கிறது' என்ற முடிவுக்கு வந்த மன்னவன், கடலில் இறங்கிப் பார்க்கும்படி சிந்தனிடம் கூறினான்.

கடலில் குதித்த சிந்தன், கப்பலுக்கடியில் விநாயகர் பள்ளி கொண்டிருப்பதைக் கண்டு அதிசயித்தவாறு மன்னவனிடம் கூறினான். அதைக்கேட்ட மன்னவன், அந்தணர்களைப் பணிந்து கடல் தந்த விநாயகரைக் கப்பலில் சேர்க்கச் சொன்னான்.

மக்கள் வழிபடக் கொடுத்து வைக்காமல் கடலிலே இருந்த விநாயகரது உருவத்தை அந்தணர்கள் மிகவும் பயபக்தியுடன் கப்பலில் சேர்த்தார்கள்.

விநாயகரைக் கண்ட மன்னவனும் தேவியும் வீழ்ந்தடி பணிந்தார்கள். கோணேசுவரனின் அருளிணுல்தான் கப்பல் நின்றது என்றும், கடல் விநாயகரைத் தந்தது என்றும் எண்ணிய சீர்பாத தேவி, விநாயகப் பெருமானை வலம் வந்து, 'இக் கப்பலானது தங்கு தடையின்றி ஓடி எங்குக் கரை தட்டி நிற்கிறதோ அங்கு ஆலயம் எடுப்பித்து விழாக் கொண்டாடுவேன்' என வேண்டினாள். மறுகணம் கப்பலும் ஓடலாயிற்று. விநாயகரது அருளிணுல் கப்பல் வேறு தடையின்றி ஓடி, மட்டக் களப்பு வாவியை ஊடறுத்து, வீரமுனை என்னும் இடத்தில் கரை தட்டி நின்றது.

மன்னவனும் தேவியும் ஏனையவர்களும் கப்பலை விட்டிறங்கி அங்கே தங்க ஏற்பாடு செய்தார்கள். சீர்பாத தேவி சிந்தனது தலைமையிலே வீரமுனையில் விநாயகருக்கு ஆலயம் எழுப்பும் பொறுப்பை ஈந்தாள்.

சிந்தனது அயராத உழைப்பினால் வெகு விரைவிலே கோயிலும் எழுந்தது. அதைக்கண்ட சீர்பாத தேவி மனம் பூரித்து, சுப நாளொன்றில் கடல் தந்த விநாயகரைக் கோயிலிலே இருத்தி விழாக் கொண்டாடினாள்.

கோயில் எடுப்பித்து விழாக் கொண்டாடினால் போதுமா? கோயில் சிறப்பாக நடைபெற மக்களும் வேண்டு மன்றோ! ஆகவே, தன் மனக்கருத்தைத் தேவி மன்னவனிடம் கூறினாள். மக்களே இல்லாத வீரமுனையிலே தங்களுடன் வந்த சோழ நாட்டு மக்களை மன்னவன் குடியிருத்த விரும்பினான்.

“தேவி! சோழ நாட்டு மக்களான இவர்களை இங்கேயே குடியிருத்துவதற்காகப் புன்செய் நிலங்கள் மானியமாக இவர்களுக்குக் கொடுக்கிறேன். விநாயகர் ஆலயம் சிறக்கும் பொருட்டு ஆலயத்தினுக்கும் மானியம் கொடுக்கிறேன். போதுமல்லவா?” என்று கேட்டான்.

“சுவாமி! என்னுடன் வந்த இவர்கள் என்றும் சோழ நாட்டு மக்களாகவே வாழ்ந்து கொண்டிருக்க விரும்புகிறேன்.”

“உன் விருப்பை நிறைவு செய்கிறேன். உன் பொருட்டு இவர்கள் வீரமுனையில் இன்று முதலாகக் குடியிருப்பதால், உனது பெயரைக் கொண்டே இவர்களை இனிமேல் ‘சீர்பாத குலத்தவர்’ என்றழைக்கட்டும். சீர்பாதத்தவர்கள் தலைமுறை தலை முறையாகத் தேவியின் பெயரை நினைவுறுத்துவார்கள்” என்று மன்னவன் கூறினான்.

தன் பொருட்டால், தன் நாட்டு மக்கள் இலங்கையிலே புதிய ஒரு சாகியமாக வகுக்கப் பட்டதைக் கண்ட சீர்பாத தேவி உளம் மகிழ்ந்தாள்.

* * *

“தம்பி, கேட்டாயா! இதுதான் எங்கள் தேவியின் கதை.”

“கேட்டேன்; அன்று நீங்கள் சிறுபான்மையினராகவே வந்திருப்பீர்கள். ஆனால் இன்று.....”

“ஆயிரக் கணக்கில், ஏன் முப்பத்தையாயிரம் பேர் ‘சீர்பாதக்காரர்’ என்று சொல்லிப் பெருமைப் படுகிறார்கள் இன்று! குருமண்வெளி, துறைநீலாவணை, மண்டூர்,

சேனைக்குடி, நாவிதன்வெளி, மல்வத்தை, வீரமுனை, பாலமுனை, மகுபூர்முனை, தம்பலவத்தை ஆகிய ஊர்களில் இன்று சீர்பாதக்காரர்கள் வாழ்கிறார்கள். இவ்வூர்கள் சீர்பாதக்காரரின் தனிக்கோட்டைகளாகும். எட்டாம் நூற்றாண்டில் ஆரம்பமான சீர்பாத குலத்தவர், இன்று வரை தங்களுடன் கலந்து என்றுமே சோழநாட்டு மக்களாக இருக்கிறார்கள்.”

“வாஸ்தவந்தான். இலங்கை மக்கள் அனைவரும் சேரநாட்டு வழிவழியினராக இருக்க, சீர்பாதகுலத்தவர் மட்டும் சோழநாட்டு மக்களாக இருக்கிறார்கள்.”

“தம்பி, கால வேறுபாட்டினால் இன்று சீர்பாதக்காரர்கள் பூநூல் அணியும் வழக்கத்தை விட்டு விட்டார்கள். அன்று பூநூல் பூணூல் அந்தணர்களாக வேளாளரும், அந்தணரும் சேர்ந்து வாழ்ந்தார்கள்.”

“இன்றும் வாழ்கிறார்கள் தானே?”

“வாழ்கிறார்கள் தான். ஆனால் எங்களது குலப் பெருமையை மறந்து வாழ்கிறார்கள்.”

“அவர்கள் மறந்தாலும் மன்னவனால் அழிக்கப்பட்ட சிலாசாஸனங்கள் என்றும் உண்மையை உணர்த்துந் தானே?”

“உணர்த்தலாம், தம்பி! அரசவிருதுடன் செங்கோல் அரசிந்த மலர் பொறிக்கப்பெற்ற கொடியையும் கொண்ட சீர்பாத குலத்தவர் அரசகுலம்.”

“ஆமாம். சீர்பாத குலத்தவர் அரச குலத்தவர்கள் தான். இலங்கையிலுள்ள ஒரே யொரு அரசுலம் சீர்பாத குலம் தான்.”

“வாஸ்தவந்தான் சீர்பாத குலத்தவரின் பெருமை வானளாவப் பரந்த தென்பதைச் சீர்பாதக் கல்வெட்டு, கோணேசர் கோயிற் கல்வெட்டு முதலியன சொல்கின்றன. அவைகளே போதுமானது. இருந்தாலும் உனது ஆராய்வினால் எழும் கலைப்படைப்பு ஒவ்வொரு தமிழனின் காதிலும் ஒலிக்கட்டும்.”

“இவ்வள வெல்லாம் சொல்கிறாய். நீ யார் என்று சொல்லவில்லையே.”

“நானா! நான்தான் சீர்பாத குலத்தவரின் முதற் தலைவன் சிந்தன்; கடல் தந்த விநாயகருக்கு ஆலயம் எடுப்பித்த சிந்தன்.”

“நீர் தான் சிந்தனா! சீர்பாத குலத் தலைவன் இந்தச் சிந்தனா?” என்றவாறு கண்களைத் திறந்தேன். பொழுது பல பல வென்று புலர்ந்தது. கடல் தந்த விநாயகரை எழுந்து வணங்கியவாறு, பழமையிலே புதுமையைக் காண முனைந்தேன்.

ரூபவதி

விழக்கத்தைவிட அன்று பொலனறுவை நகரம் கல கலப்பாகவே இருந்தது. பகலில் நகரிலே வெற்றி விழாக் கொண்டாடிய ஆரவாரம் இன்னும் பூரணமாக அடங்க வில்லை. அதோடு பூரண முழு நிலாத் தினமுமாகிவிட்டது. மக்களின் குதூகலத்தினுக்குக் குறைவுதான் ஏது? மேலும் பராக்கிரமபாகு மன்னவனின் ஆட்சியல்லவா?

வரலாற்று ஏட்டிலே எடுத்துப் பேசப்படும் மன்னர் களுள் முதன்மையானவன் பராக்கிரமபாகு. கி.பி. 1164-ம் ஆண்டு பொலனறுவையைத் தலைநகராகக் கொண்டு இலங்கையை ஓர் குடையின்கீழ் அவன் ஆட்சி செலுத்தலானான். அவனது போர்ப்படை எங்கெங்கெல்லாமோ சென்றது. பாண்டியனுக்குத் துணையாகச் சென்று சோழ மன்னவனை எதிர்த்துக்கூட வெற்றி ஈட்டியது. ஆதலினால் தான் பராக்கிரமபாகுவை மகா பராக்கிரமபாகு என்று அழைத்துப் பெருமைப்படுத்தினார்கள் மக்கள்.

பொலனறுவை மக்கள், பராக்கிரமபாகு மன்னவனது ஆட்சியில் குறையென்பதே இல்லாமல் வாழ்கிறார்கள் என்பதை நிலா முற்றக் காட்சிகள் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டிக் கொண்டிருந்தன.

புது மணத் தம்பதிகள் நிலவின் எழிலில் தங்கனையே மறந்திருந்தார்கள். தாய்மைப் பேறெய்திய பெண்கள், நிலவின் பூரண எழிலிலே சொக்கி நின்றார்கள். குடும்பப் பெண்கள் தங்கள் மதலைகளுக்கு நிலவை அழகு காட்டி ஆனந்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இவ்வாழ்க்கையை மேற்கொண்டவர்கள் பக்கத்தே தங்கள் துணைவியரை இருத்தி உல்லாசமாக உரையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

வாத்திய விற்பனர்கள் தங்கள் கைவரிசைகளை யெல்லாம் வாத்தியங்களிலே காட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். இன்னும் எத்தனையோ வகை வகையாக மக்கள் நிலவைப் பருகிக் கொண்டிருந்தார்கள். பொலனறுவை நகரத்திலுள்ள எந்த இல்லத்தலாதல் மகிழ்ச்சிக் குரல் எழாமலிருக்கவில்லை.

உல்லாசமான அந்தக் காட்சிகளை ரசித்தவாறு அவன் வீதிதோறும் சென்றுகொண்டிருந்தான். எங்கும் மகிழ்ச்சி தாண்டவமாடிக் கொண்டிருந்தது. அந்த மகிழ்ச்சியிலே அவனும் கலந்து கொண்டவாறு நடந்து கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது தேனினும் இனிய தெய்விக கானம் தென்றலிலே தவழ்ந்தவாறு வந்து கொண்டிருந்தது. கானம் இட்டேறவே, நடந்துகொண்டிருந்தவன் கானத்திலே மயங்கி அப்படியே நின்றுவிட்டான். இவ்வாறாகப் பண் இசைக்கக் கூடிய மங்கை நல்லாள் பொலனறுவையில் இருக்கிறாள் என்பதை நினைத்துப் பார்த்து ஆச்சரிய முற்றான் அவன்.

பொலனறுவையிலே எத்தனையோ பாணர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களின் பண்களை யெல்லாம் அவன் கேட்டிருக்கிறான். அத்தாணி மண்டபத்திலே அடிக்கடி புதுப் புது மங்கையர்கள் தோன்றிப் பண் இசைத்ததையெல்லாம் கேட்டிருக்கிறான். இருந்தாலும் மோகனமான நிலவொளியிலே கேட்ட கானத்தின் இன்னிசையைப் போல் அவன் என்றுமே கேட்டதில்லை. கலாதேவியின் பூரண கடாட்சம் பெற்ற அந்த மங்கைநல்லாள் என்கிருந்து பாடுகிறாள் என்று அறிவதற்காகக் கண்களை ஓட்டினான்.

சற்றுத் தொலைவிலுள்ள நிலா முற்றத்தின் கைபிடிச் சுவரைப் பிடித்துக் கொண்டு நிலவைப் பருகியவாறு பாடிக்கொண்டிருந்தாள். கானத்திலே மயங்கிய அவன்,

இன்னிசையைப் பக்கலிலே நின்று பருகுவதற்காகச் சென்றான். நிலா முற்றத்தினுக்கு எதிர்த்தாற் போலிருந்த மரத்தில் சாய்ந்துகொண்டு கானத்தை அள்ளி அள்ளி வீசும் மங்கைநல்லாளை நோக்கினான். நோக்கிய அவன் மைவிழிகள் அப்படியே நிலைகுத்தி நின்றன. தெய்விக கானத்தை இசைத்த அந்தமெல்லியலாள், பூரண நிலவிலே அழகின் அவதாரம் போலத் தோன்றினாள்.

அவனது வாழ்வில் இதுவரை அவளைப் போன்ற ஓர் பேரழகி குறுக்கிடவில்லை. வாலிபத்தின் எல்லைக் கோட்டிலே நின்ற அவன், அவளது செளந்தரியத்தைப் பருகிக் கொண்டிருந்தான். அவனது அங்கமெங்கும் அவள் புகுந்துகொண்டாள். இல்லை, அவனாகவே புகுத்திக் கொண்டான். போதை தரும் நிலவொளியிலே, அவள் அவனுக்குக் காதற் போதையை ஊட்டியவாறு பாடிக் கொண்டிருந்தாள். தெய்விக கானம் மெதுவாக ஓய்ந்தது. அவன், “அபாரம்! அற்புதம்!” என்றவாறு கைத் தட்டினான். குரலொலியைக் கேட்ட அவள் நிலவிலிருந்த தன் பார்வையைக் கீழே செலுத்தினாள்.

அழகு வாலிபனொருவன் தன்னையே பார்த்துக் கொண்டு நிற்பதைக் கண்டாள். நிலவின் ஒளியிலே அந்த யௌவன வாலிபனிடம் தன் மனத்தை ஒரு கணம் அலைய விட்டாள். பாராட்டிய அவன் விழிகளை நோக்கினான். அவனும் நோக்கினான். நான்கு விழிகள் என்னவோ பேசிக்கொண்டன. அவ்வளவுதான், அவளை வெட்கம் சூழ்ந்துகொண்டது. உள்ளே ஓடி மறைந்தாள்.

திரும்பவும் அவள் நிலா முற்றத்தினுக்கு வருவாள் என்று அவன் எதிர்பார்த்தான். ஆனால் அவள் வரவே இல்லை. நெஞ்சகமெங்கும் அவள் நிறைந்திருக்கும்போது, அவளைக் காணாமல் கண்டு ஓர் வார்த்தையாவது பேசாமல் செல்ல அவனால் முடியவில்லை.

அவள்மேல் அவன் அழிக்க முடியாத காதல் கொண்டு விட்டான். எப்படியும் அவளை வாழ்க்கைத் துணைவியாக்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்ற நிலையான எண்ணம் எழவும், அவள் யாராக இருக்கலாமென்று மட்டிடுவதற்காக ஞாபக சக்தியைத் திருப்பினான்.

தளபதி மழவராயரின் இல்லம் அது. அவ்வாறாயின், அவள் தளபதி மழவராயரின் மகளாகத்தான் இருக்க வேண்டும். மகளாக இல்லாவிட்டாலும் மழவராயருக்கு மிகவும் வேண்டியவளாகவே இருப்பாள். உள்ளத்திலே எழுந்த காதல் பூரணமாக வேண்டுமென்றால், அவளது அன்பைப் பெற்றாக வேண்டும். அவ்வாறு பெருவதற்கு அவரது இல்லத்தினுக்குப் போக வேண்டும் எக்காரணத்தைக் கொண்டு போவது, எப்படி அவளைக் காண்பது, எவ்வாறு தன் காதலைக் கொட்டிக் தீர்ப்பது என்ற வினாக்கள் எழவும், விடை காண்பதற்காகச் சிந்தையைச் சிதறவிட்டவாறு நடக்கலானான்.

2

மாலைக் கதிரவன் மேற்கு வானத்தை அழகு செய்து கொண் டிருந்தான். மனச் சாந்தியைக் கொடுக்கும் மாலைப்பொழுதிலே இளைஞன், தளபதி மழவராயரின் இல்லத்தினுள் நுழைந்தான்.

முன் கூடத்திலே அவள் வீணைக்குச் சுருதி சேர்த்துக் கொண் டிருந்தாள். அவள் மட்டும் தனியே கூடத்திலே இருந்தாள். இவ்வாறான ஓர் தருணம் கிடைக்குமென்று அவன் எண்ணி வரவில்லை. பல திட்டங்களை மனத்திலே உருவாக்கிக் கொண்டு வந்திருந்தான். ஆனால் இப்பொழுது போட்டு வந்த திட்டங்கள் அனைத்தும் வீணாகி விட்டன

என்று எண்ணினான். அவள் வீணையிலே ஒன்றி இருந்தாளே தவிர, அவள் வந்ததைக் கவனிக்கவில்லை. கூடத்தின் வாசலில் நின்றவாறு அவளது எழிலை ஒரு நாழிகைப் பொழுது பருகிக்கொண்டிருந்தான். பக்கத்திலே அவள் இருக்க, தான் வாளா நிற்பது நல்லதில்லை எனக் கண்ட அவன் தொண்டையைப் பலமாகச் செருமினான்.

அவளது குரல் ஆரவாரத்தினால் அவள் வீணையில் பதிந்திருந்த விழிகளை உயர்த்திப் பார்த்தாள். அவளே தான்! நிலவொளியிலே வந்து, தன் உள்ளத்தைக் கவர்ந்து சென்றவளே தான். ஆதலினால் அவள் தன்னையும் அறியாமல், “நீங்களா?” என்று கேட்டு விட்டாள். அவளது குரல் மெதுவாக எழுந்ததனால், அவனுக்கு கேட்கவில்லை. வீணையைக் கீழே வைத்துவிட்டு எழுந்தவாறு, “என்ன வேண்டும்?” என்ற பாவனையில் அவளை ஏறிட்டு நோக்கினான்.

“இது தளபதி மழவராயரின் இல்லந்தானே?” என்று தெரியாதவனைப்போல் வினாவினான்.

“ஆமாம்” என்று முணுமுணுத்தாள் அவள்.

“தளபதியார் இருக்கிறாரா?”

“இல்லை.”

“நல்லதாகப் போயிற்று” என்றவாறு இருக்கையிலே அமர்ந்தான். அப்பொழுது தான் வந்தவரை இருங்கள் என்று சொல்லி உபசரிக்க மறந்துவிட்டது அவளுக்கு நினைவுக்கு வந்தது.

“நேற்று நிலவொளியிலே அபாரமாகப் பாடினீர்கள். கலைவாணிக்கு, கலா ரசிகள் தன் பாராட்டுதல்களை வழங்கலாமென்று பார்த்தால், நீங்கள் ஓடி மறைந்துவிட்டீர்கள். இப்பொழுது நேரடியாகப் பாராட்டலாமென்று வந்தேன்” என்றவாறு அவளை அன்பு ததும்ப நோக்கினான்.

“அப்படியென்றால் நீங்கள் கலைஞரா?”

“நானா! நான் பண் இசைத்தால் பக்கத்து இல்லத்துக் காரர் உடனடியாகக் காலி பண்ணைச் சொல்வாரே” என்ற வாறு சிரித்தான். அவனுடன் அவளும் சேர்ந்து சிரித்தாள்.

“பண் இசைப்பதிலேதான் சிறந்துவிட்டாய் என்று நினைத்தேன். இப்பொழுது என்னவென்றால் வீணை வாசிப்பதிலும் தேர்ந்தவனென்று.....”

“வீணையும் பண்ணும் இணைந்தவைதாமே?”

“ஆமாம். போர்க் களத்திலே வாளைச் சுழற்றும் எனக்கு, இந்த அநுபவம் இல்லாது போயிற்றே!”

“நீங்கள் படையில்.....”

“போர் வீரன்.....”

“அவ்வளவுதானா!.....”

“வேறென்ன வேண்டும்? தினவு கொண்ட தோள்கள் இருக்கின்றன. ஒரே வீச்சில் பல தலைகளை வீழ்த்தும் வாள்வலிமை இருக்கின்றது. இவைதாமே ஓர் சுத்த வீரனுக்கு வேண்டியவை? கலையை மதிப்பவர்கள் வீரத்தை மதிப்பதில்லையே!”

“நான் வீரத்தை மதிக்கிறேன்.”

“நான் வீரத்துடன் காதலையும் மதிக்கிறேன்.”

“ஆ.....” என்றவாறு ஏறிட்டு நோக்கினாள் அவளை.

“தங்களது பெயரை நான் அறியலாமோ?”

“ரூபவதி.”

“அழகான பெயர். தங்கள் மோகன எழிலுக்கும் பெயருக்கும் சரியான பொருத்தம். தளபதியார் தங்களுக்கு.....”

“தந்தையார்.....”

“நான் நினைத்தேன்.....”

“என்னைப்பற்றிச் கேட்கிறீர்கள். உங்களைப்பற்றி ஒன்றும்.....”

“சொல்லவில்லை என்கிறாயா? என்னைப் பற்றிச் சொல்வதற்கு என்ன இருக்கிறது? மன்னவன் பராக்கிரம பாகுவின் படையைச் சேர்ந்தவன். பல போர்க்களங்களை யெல்லாம் கண்டு பெருமைப்பட்டவன் இந்தக் கிர்த்தி சிம்மன். வீரந்தான் என் லட்சியம் என்று இருந்தேன். ஆனால் அந்த லட்சியத்தை மாற்றி விட்டது நேற்றைய நிலவொளி நிகழ்ச்சி.”

“குற்றம் சாட்டுகிறீர்கள் போலிருக்கிறதே!”

“ஆமாம். என் உள்ளத்திலே புகுந்து, என்னைப் படாத பாடுபடுத்துவதென்றால் லகுவானதா!” என்று கிர்த்திசிம்மன் கூறிய வார்த்தை ரூபவதியை மகிழ்வு கொள்ளச் செய்தது. நிலவொளியிலே பிறந்த அன்பு, நேரடியாக வார்த்தையாடிய பின்னர், காதலாக மலர்ந்து நின்றது.

மழவராயரின் மனைவி, ரூபவதியைப் பெற்றவுடன் வாழ்க்கையை முடித்துக் கொண்டு விட்டாள். மனைவி மறைந்த ஏக்கத்தை மறப்பதற்காக மழவராயர் ரூபவதியைக் கண்ணின் கருமணிபோல் காத்து வளர்த்துப் பருவப் பெண்ணாக்கிவிட்டார். இவிக் கணவன் என்ற கால் கட்டைச் சேர்த்துவிட வேண்டியதுதான். கணவனைத் தேர்ந்தெடுக்கும் உரிமை அவருக்கு இருந்தாலும், ரூபவதி தனக்குப் பிடித்தவரை மணந்து கொள்வதற்கான சகல சுதந்தரமும் வழங்கியிருந்தார்.

ரூபவதியின் எழிலிலே கீர்த்திசிம்மன் மயங்கினான். கீர்த்திசிம்மனின் தோற்றத்திலே ரூபவதி மயங்கினாள்.

எப்படியும் அவளிடம் தன் மனத்தை வெளியிட வேண்டுமென எண்ணிய கீர்த்திசிம்மன், “ரூபவதி!” என்றான். அவள் இவனை நோக்கிப் புன்முறுவல் பூத்தாள்.

“நேற்றே என் உள்ளம் உன் வசமாசுவிட்டது. அதைத் திருப்பி எடுத்துக்கொள்ளத்தக்க சக்தி என்னிடம் இல்லை. புனிதமான காதலிலே நான் கட்டுண்டு கிடக்கிறேன். என் காதலை ஏற்றுக்கொள்வாயா?” அவள் பேசவில்லை. கண்களால் உள்ளம் கவர்ந்தவனை எடை போட்டுக்கொண்டிருந்தாள்.

“எனக்கு வாழ்வென்றால் உன்னுடன்தான். இல்லாவிடில் இந்த வாழ்வை இந்தக்கணமே முடித்துக்கொள்வேன். பூரண நிலவிலே, தூய்மையான காதல் கொண்டேன். என் காதலை அங்கீகரித்தேனென்று ஓர் வார்த்தை சொல், கண்ணே! அத்தானென்று உன் அழகு வாயால் ஓர் தடவை அழைத்தால் போதும். எங்கே!” என்றான் கீர்த்திசிம்மன். காதல் உணர்விலே கட்டுண்டு நின்ற ரூபவதி, “அத்தான்!” என்றாள் குழைவாக.

“என் இருதய ஜோதியே!” என்றவாறு அவனைத் தன் பரந்த மார்புடன் அணைத்துக் கொண்டான் கீர்த்திசிம்மன்.

3

“அழைத்தீர்களாமே, அரசே!” என்றவாறு தளபதி மழவராயர் பராக்கிரமபாகு மன்னவனுக்கு அஞ்சலி செய்து நின்றார்.

“ஆமாம் தளபதியாரே, இப்படி அமருங்கள்” என்று இருக்கையைச் சுட்டிக் காட்டினான் மன்னவன். அவனுக்கு எதிரே இருந்த ஆசனத்தில் மழவராயர் அமர்ந்தார்.

“படைகள் திரட்டும்படி...”

“படைகள் தயாராகவே இருக்கின்றன. தங்களது ஆணை பிறந்தால் சரிதான்.”

“போரைப்பற்றி, படையை நடத்துவது பற்றி நான் சொல்ல வரவில்லை.”

“அப்படியென்றால்?” என்றவாறு மாமன்னனை ஏறிட்டு நோக்கினார் மழவராயர்.

“சந்தோஷமான செய்தி ஒன்று சொல்வதற்காகவே உங்களை அழைத்தேன்.”

“மகிழ்ச்சி, அரசே! சொல்லுங்கள்.”

“தங்களுக்கு ரூபவதி என்றோர் மங்கைநல்லாள் இருப்பதாக இதுவரை எனக்குத் தெரியாமற் போயிற்று. ரூபவதியிடம் கலாவாணி குடிகொண்டிருக்கிறாள் என்பதைக் காணப்பெருமையாக இருக்கிறது. இருந்தாலும்...”

“அரசே...”

“தெய்விக கானத்தை ரூபவதி அள்ளி அள்ளி வீசுகிறாள் என்பதை இதுவரை மறைத்துத்தானே விட்டீர்! ரூபவதியும் அவளது வீணையும் இருக்க வேண்டிய இடம் அரண்மனைதானே!”

“மன்னரே, நீங்கள் சொல்வது...”

“விளங்கவில்லையா தளபதியாரே! ரூபவதியை நான் விரும்புகிறேன்.”

“என்ன! தாங்களா?” என்றவாறு மழவராயர் அதிசயித்தார்.

“மாமன்னன், தளபதி ஒருவரின் மகளை விரும்புகிறான் என்பது கேலிக்கூத்தென்று எண்ணுகிறீர்களாக்கும்!”

“அப்படி இல்லை, மன்னரே. ரூபவதி என் மகள் தான். என் ஒரே பேரூன் செல்வந்தான். திருமணத்தை நடத்தி வைக்க வேண்டிய கடமை எனக்கு இருக்கிறதே தவிர, திருமணம் செய்துகொள்ளும்படி சொல்வதற்கு...”

“உரிமை இல்லை என்கிறீரா! நல்ல வேடிக்கை இது. பெற்றவர்தானே பெண்ணுக்கு வரன் தேடுவது?”

“அதுதான் வழக்கம், மன்னவா! ரூபவதியைப் பொறுத்தவரையில் நான் புறநடை வழங்கிவிட்டேன். அவள் மனம் விரும்புவதை மணக்க அநாமதி கொடுத்து விட்டேன்.”

“என்ன! நீங்கள் சொல்வதைப் பார்த்தால் அவள் யாரையோ காதலிக்கிறாள் போலும்!”

“ஆம், அரசே. வாழ்க்கைப் பாதை செம்மையாக இருக்க வேண்டுமல்லவா? திருமணம் என்பது பலவந்தத்தின் பேரில் செய்யப்படுவதில்லையே. இரு உள்ளங்கள் அன்பு கொண்டு இணைவதுதானே திருமணம்? ரூபவதி, கீர்த்திசிம்மனை விரும்புகிறாள். அவளது விருப்பினை நிறைவு செய்வதாக நான் வாக்குக் கொடுத்துவிட்டேன்.”

“கீர்த்திசிம்மனா! யார் அவன்...”

“எனக்கு ஒரு வகையில் உறவானவன்; தங்களது படையிலே உபதளபதியாக இருக்கிறான்.”

“நல்ல வேடிக்கை, தளபதியாரே! ஈழத்தை ஒரு குடையின்கீழ் ஆட்சி செலுத்தும் பராக்கிரபாகு மன்னவனைப் பிடிக்கவில்லை. மன்னவனுக்குக் கீழ் வேலை செய்யும் சாதாரணமான ஓர் உபதளபதியைப் பிடித்திருக்கிறது.”

“அரசே, அந்தஸ்தை மீறி ஆசை கொள்ளக் கூடாதல்லவா?”

“மன்னவனுக்கு உங்கள் மகள் மனைவியாவதென்றால் அதைப்போல் ஒரு பாக்கியம் வேறு கிடைக்குமா?”

“தங்களை ரூபவதி மனப்பதுபற்றி எனக்குத் தடையில்லை. ஆனால் அவளது விருப்பினுக்கு மாறாக நான் எதையும் செய்ய முடியாது, மன்னரே.”

“ரூபவதியின் விருப்பம் அப்படியென்றால் நீங்கள் அவளிடம் என்னைப்பற்றிச் சொல்லுங்களேன்.”

“சொன்னாலும் பலன் கிடைக்காது.”

“என்ன!” என்றவாறு பராக்கிரமபாகு மன்னவன் இருக்கையை விட்டு எழுந்தான்.

“மன்னரே, கற்புடைய மங்கை மனத்தால் ஒரு வனையே கணவனாக வரிப்பாள்; அவனைத் தவிர மற்றவர்களைக் கண் எடுத்தும் பார்க்க மாட்டாள். சொர்க்க லோக வாழ்வு தான் தருகிறேன் என்றாலும், உள்ளத்தில் நினைத்தவனுக்கே மாலை இடுவாள். ரூபவதி கீர்த்திசிம்மனைக் காதலிக்கிறாள். கீர்த்திசிம்மன் ரூபவதியைத் தன் உயிரினும் மேலாக நேசிக்கிறான். ஆதலினால் தாங்களே முன் நின்று திருமணத்தை நடத்திவைக்க வேண்டும் அரசே!”

“தளபதியாரே, நான் உங்களிடம் பெண் கேட்கிறேன். நீங்கள் திருமணத்தை நடத்தி வைக்கச் சொல்கிறீர்கள்.”

“அதுதான் சம்பிரதாயம், மன்னரே. தமிழ் நாட்டுப் பெண்ணினத்தின் கற்பு நெறி சாதித்தவைகளைப் பற்றி நான் சொல்ல வேண்டியதில்லை. ரூபவதி கீர்த்திசிம்மனைக் காதலிக்காமலிருந்தால், அவளை உங்களுக்குக் கொடுப்பதில் தடையே இல்லை. ஆனால் நிலைமை வேறுவகையாகிவிட்டது.”

“அந்தக் கீர்த்திசிம்மன் என்னைக் காட்டிலும் மேம்பட்டவனாகிவிட்டானா?”

“மன்னவா, ரூபவதிக்குக் கீர்த்திசிம்மன் மேம்பட்டவனாகவேதான் இருக்கிறான். இல்லாவிட்டால் அவள் அவனை விரும்ப மாட்டாள். பேரழகியான என் மகள், அவனை விரும்புகிறாள். அந்த விருப்பை அழிப்பதற்கு என்னால் முடியாது, மன்னவா. என்னை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள்” என்றவாறு மழவராயர் போக எத்தனித்தார்.

“தளபதியாரே, அந்தக் கீர்த்திசிம்மனை அழைத்து வாரும்.”

“உத்தரவு, அரசே.”

“வேண்டாம். நானாகவே அவனை வந்து பார்க்கிறேன். மாடையில் உங்கள் இல்லத்தினுக்கே வருகிறேனே” என்றான் மன்னவன் பராக்கிரமபாகு.

“இல்லத்தினுக்கு வரப் போகிறேன் என்று மன்னவன் சொல்லும்போது, தளபதியாரால் எவ்வாறு மறுப்புச் சொல்ல முடியும்? ஆகவே, “நல்லது, அரசே! தங்களது வருகையை எதிர்போக்கி நிற்பேன்” என்று கூறிவிட்டுப் புறப்பட்டார்.

“பராக்கிரமபாகு மன்னவன் போரினுக்குத்தான் திட்டம் தீட்டத் தம்மை அழைக்கிறானென்று, மழவராயர் எண்ணி வந்தார். ஆனால் மன்னவன் தன் மகனையே கேட்பான் என்று அவர் கனவிலும் கருதவில்லை. இருந்தாலும் மன்னவன் ரூபவதியைத் தரும்படி கேட்டுவிட்டான். அரசன் கட்டளையாயிற்றே என்று அவர் கலங்கவில்லை. ரூபவதியின் விருப்பினுக்கு எதிராக அவரால் ஒருபோதும் நடக்க முடியாது. அரசனுடைய கோபந்தான்

ஏற்பட்டாலும் மகளின் இல்வாழ்வைப் பாழ் படுத்த
மழவ்ராயர் வீரும்பவில்லை.

4

மாலைக் கதிரவன் மேற்கு வானத்திலே விளையாடிக்
கொண் டிருந்தான். அந்த வேளை உயர்ந்த ஜாதிக்
குதிரையொன்று புழுதியைக் கிளப்பியவாறு வேகமாகச்
சென்றுகொண் டிருந்தது. குதிரையின் வேகத்தையும்,
அது வீதியில் பாய்ந்து வருவதையும் கண்ட மக்கள் பயத்
தினால் வீதியிலே ஒதுங்கினார்கள். குதிரை பாய்ந்து
சென்றுகொண்டிருந்த விதத்திலிருந்து அதில் சவாரி
செய்துகொண் டிருந்த வீரனை மட்டிட முடியாமல்
இருந்தது. என்றாலும் பொலனறுவை வீதியில், இவ்வாறு
குதிரை சென்றதில்லையே என்று மக்கள் வியந்தார்கள்.
அவர்களது வியப்பினைப் பொருட்படுத்தாததுபோல்
சென்றுகொண் டிருந்த குதிரையின் கடிவாளத்தை மழவ
ராயரின் இல்லத்தினுக்கு முன்னால் இழுத்துப் பிடித்து
நிறுத்தினான்.

“கீர்த்திசிம்மனா, வா அப்பா” என்றவாறு மழவராயர்
வரவேற்றார்.

கீர்த்திசிம்மனையோ, மன்னவனையோ காணவில்லையே
என்று தவித்துக்கொண் டிருந்த மழவராயருக்குக் கீர்த்தி
சிம்மனாவது வந்து சேர்ந்தது இதமாக இருந்தது.

காதலனது வருகையை எதிர்போக்கிக் கண்ணும்
பூத்துப் போக நின்ற ரூபவதியின் முகம், கீர்த்திசிம்மனின்
வரவினால் மலர்ந்தது. தாமதமாகி விட்டதனால்தான்
குதிரையில் விரைந்து வந்திருக்கிறார் என்று ரூபவதி
எண்ணிப் பார்த்துப் பெருமிதம் கொண்டாள். அத்தனை

தூரத்துக்குக் கீர்த்திசிம்மன் அவளது உள்ளத்திலே இடம் பெற்றிருந்தான். அவர்களது காதல் மலர்ந்து சரியாக ஓர் திங்கள்தான் என்பதுபோல் பூரண சந்திரன் மெதுவாக மேகத்தை விலக்கியவாறு வெளிப்பட்டான்.

கூடத்தில் ஓர் புறமாக மழவராயர் அமர்ந்திருந்தார். அதற்கு எதிர்த்தாற்போல், கீர்த்திசிம்மன் அமர்ந்திருந்தான். இருவருக்கும் நடுவே ஒரு பக்கமாக ரூபவதி அமர்ந்திருந்தாள். மூன்று பேரும் தங்களது மனத்தை எங்கெல்லாமோ அலையவிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள் என்று சொல்லத்தக்கதாக அங்கு மௌனம் குடிகொண்டிருந்தது.

மாலைக் கதிரவனும் மறைந்துவிட்டான் முழு நிலாவும் உதயமாகிவிட்டது இனி மன்னவனை எதிர்பார்ப்பது பயனற்றதென்ற எண்ணம் மழவராயருக்கு எழவும், “கீர்த்திசிம்மா!” என்றவாறு அங்கே தாண்டவமாடிய மௌனத்தைக் குலைத்தார்.

மழவராயர் என்ன கூறப் போகிறார் என்று அறிவதற்காக, கீர்த்திசிம்மன் ஏறிட்டு நோக்கினான்.

“கீர்த்திசிம்மா, ரூபவதி உன்னை விரும்புகிறாள். நீயும் அவளை விரும்புகிறாய். ஆதலினால் கூடிய விரைவிலே உங்களை வாழ்க்கைப் பாதையில் இணைத்துவிடலாமென எண்ணுகிறேன். என் கடமையும் ஒன்றிருக்கிறதல்லவா? அதை நிறைவு செய்யத்தானே வேண்டும்? உன் கருத்து என்ன?” என்றார் மழவராயர்.

“கரும்பு தின்ன யாராவது கூலி கேட்பார்களா?” என்றவாறு கீர்த்திசிம்மன் ரூபவதியை அன்பு ததும்ப நோக்கினான். அவள் அகம் மலர புன்முறுவல் பூத்தாள்.

“கீர்த்திசிம்மா, இன்று நல்ல சுபதினம் ஆதலினால் உங்களது வாழ்க்கை ஒப்பந்தத்தை என் முன்னிலையிலே ஆரம்பித்துவிடலாம் என்ற எண்ணம்.”

“அப்படியே செய்யுங்கள். ஆனால்...”

“ஆனால் என்ன அப்பா!”

“மன்னவர் பராக்கிரமபாகுவும் ரூபவதியைக் காதலிக்கிறார் என்று வதந்தி.”

“மன்னவரா!” என்றவாறு ரூபவதி அஞ்சயித்தாள்.

“நான் சாதாரண வீரன். என்னைக் காட்டிலும் மன்னவர் எத்தனையோ மடங்கு சிறந்தவர். ரூபவதியின் பேரழகினுக்கு...”

“சொல்லாதீர்கள். ரூபவதி அரசு போகத்துக்காக, ஆடம்பரத்தினுக்காக ஆசைப்படுபவள் அல்ல. காதல் நிறைந்த கணவன்தான் எனக்குத் தேவை. என் உள்ளத்தில் தங்கள் ஒருவருக்கே இடம் உண்டு. எனக்கு வாழ்வென்று ஒன்று உண்டென்றால் அது தங்களுடன்தான். இல்லாவிட்டால் இந்தக் கணமே வாழ்க்கையை முடித்துக் கொள்வேன்.”

“ரூபவதி, உன் உள்ளம் எனக்குத் தெரியாததல்ல. மன்னவனது கருத்தைத்தான் சொன்னேன்.”

“சுத்த வீரரான பராக்கிரமபாகு மன்னவர் நீதி வழுவாத நேர்மையான பாடையில்தான் செல்வார். இவ்வாறெல்லாம்...” என்றவாறு நிறுத்தினாள் ரூபவதி.

“நினைக்க மாட்டாரென்று எண்ணுகிறாயா? பட்டத்து ராணியாக லீலாவதி இருக்கிறாள் ஆதலினால்...”

“பட்டத்து ராணி இருக்கிறாள் என்பதனால் சொல்ல வில்லை. சுத்த வீரர் மன்னவர். வீரத்தை மதிப்பவர். ஆதலினால்தான் சொன்னேன்” என்றாள் ரூபவதி.

“பட்டத்து ராணியாக லீலாவதி இருந்தாலும் பராக் கிரமபாகுவினுக்கு இன்னும் காதல் மனைவி ஏற்பட வில்லையே. தந்தை லீலாவதியை மணந்துகொள் என்றார். மனைவி என்று ஒருத்தி தமக்கு வேண்டுமென்ற அக்கறை இல்லாமலிருந்தபோது தந்தையின் விருப்பினை நிறைவு செய்தார். அப்பொழுது மன்னவருக்கு இலங்கையை ஒரு குடையின்கீழ் ஆள வேண்டுமென்ற எண்ணம். அந்த எண்ணம் நிறைவேறிவிட்டது. ஆகவே இனித்தான் பராக் கிரமபாகுவினுக்குக் காதலிக்கப் பொழுது கிடைத்திருக்கிறது” என்றாள் கீர்த்திசிம்மன்.

“அத்தான். மன்னவரைப்பற்றிச் சொல்லி என் மனத்தைப் புண்படுத்தாதீர்கள்” என்றாள் ரூபவதி.

இதுவரை வாளா இருந்த மழவராயர், “மன்னவனின் எண்ணம்பற்றி நமக்குக் கவலை இல்லை. நமது எண்ணந் தான் நமக்குத் தேவை. இந்த முழு நிலாச் சாட்சியாக என் மகள் ரூபவதியை இப்பொழுதே உனக்குச் சொந்த மானவளாக்குகிறேன்” என்றவாறு எழுந்து ரூபவதியின் மென்கரத்தைப் பற்றிக் கீர்த்திசிம்மனின் கரத்துடன் இணைத்தார்.

கீர்த்திசிம்மனும் ரூபவதியும் மழவராயரின் காலடியில் வீழ்ந்து வணங்கி எழுந்தனர். “தீர்க்க ஆயுளுடன் சகல சம்பத்தும் பெற்று வாழுங்கள்” என்று மழவராயர் ஆசீர்வதித்தார். அதற்கேற்ப ஆலயமணி கணகண வென்று ஒலிக்கலாயிற்று.

ரூபவதியைத் தன் பக்கத்தே இருத்தியவாறு அமர்ந்திருந்த கீர்த்திசிம்மன், “மாமா!” என்று அழைத்தான்.

‘என்ன!’ என்ற பாவனையாக அவர்களை ஏறிட்டு நோக்கினார் மழவராயர். அவரது உள்ளம் ஆனந்தத்தால் மலர்ந்திருந்தது.

“மன்னவர் மாலை வருவதாகத் தங்களிடம் சொல்லியும், தங்கள் மகளைக் காதலிக்கிறேன் என்று சொல்லியும் பொருட்படுத்தாது, உங்கள் மகளை எனக்கு அளித்து விட்டீர்களே.”

“ரூபவதி உன்னைத்தான் விரும்பினாள். ஆதலினால் மன்னவருக்கு அவளைக் கொடுக்க முடியாது. வாழ்க்கை நடத்துபவள் ரூபவதி. அவள் இஷ்டப்படிதானே செய்ய வேண்டும்? அவள் கண்கலங்காமல் வாழவேண்டும் என்பதுதான் என் விருப்பம்.”

“விருப்பத்தை நிறைவேற்றிவிட்டீர்கள். நீங்கள் உங்கள் மகளைக் கீர்த்திசிம்மனுக்குக் கொடுக்கவில்லை. மன்னவன் பராக்கிரமபாகுவினுக்கே கொடுத்தீர்கள்” என்றவாறு அரும்பு மீசையையும் பொய்த் தாடியையும் உருவினான்.

“அரசே!” என்றவாறு தடுமாறினார் மழவராயர். ‘இலங்கை மன்னவர்...’ என்று முணுமுணுத்தவாறு ரூபவதி அலமருகினாள்.

“ரூபவதி, நீதான் என் இருதயராணி! உன் அன்பைப் பெற்று, உன்னைக் காதல்மனைவியாக அடைவதற்காகத்தான், முன்னமே நான் மன்னவனென்று சொல்லவில்லை. நான்தான் மன்னவனென்றால், உன் காதல் எனக்கு ஒரு போதும் கிடைக்காது. நான் செய்தது தவறு?” என்றவாறு அவளை நோக்கினான் மன்னவன் பராக்கிரமபாகு!

“அ...த்...தா...ன்” என்று மெதுவாக அவளது வாய் முணுமுணுத்தது.

“மாமா, ரூபவதியை நான் அரண்மனைக்கு அந்நியப் பெண்ணைப்போல் அழைத்துச் செல்லவில்லை. இந்த நாடறிய விமரிசையாகவே திருமண விழாவை நடத்தி அழைத்துச் செல்வேன்” என்றான் பராக்கிரமபாகு.

மன்னவனின் ஆணையை நிறை செய்யும் தளபதியான மழவராயர், என்ன தாக்கல் சொல்வதென்ற சிந்தனையில்லாது பெருமிதத்திலே மிதந்துகொண்டிருந்தார்.

“ரூபவதி, அதோ முழு நிலா. நம் அன்பு மலர்ந்து சரியாக ஓர் திங்கள். அன்று நான், நீ நிலாமுற்றத்திலிருந்து பண் இசைக்க, கீழே நின்று ரசித்தேன். இன்று உன் பக்கலிலே நிலாமுற்றத்தில் அமர்ந்துகொண்டு இன்னிசையைப் பருகப் போகிறேன்; வா” என்றவாறு ரூபவதியின் மென்கரத்தைப் பற்றி அழைத்துச் சென்றான் பராக்கிரமபாகு.

வீரத்தின் பரிசு

மாலைக் கதிரவன் மேற்கு வானத்தில் ஆடி அசைந்த வாறு பவனி வந்து கொண்டிருந்தான். அவனது உல்லாசப் பவனியிலே, பூங்காவில் விளையாட லோகநாததேவி வந்தாள். அவளைக் கண்ணுற்ற தோழிப் பெண்கள் மூக்கின்மேல் வீரலை வைத்தவாறு அதிசயம் அடைந்தார்கள்.

பட்டாடைகளும், வைர நகைகளும் பூணாமல் சாதாரணக் குடியானவப் பெண்ணைப்போல் இளவரசி லோகநாததேவி வந்துவிட்டால் யாருக்குத்தான் வியப்பாகத் தோன்றுது?

தன்னைப் பார்த்தவாறு வியந்து கொண்டிருக்கும் தோழிப் பெண்களைப் புன்முறுவல் தவழ ஏறிட்டு நோக்கினாள் லோகநாத தேவி.

“இளவரசியாரே! மன்னவன் மகளான தாங்கள் சாதாரணக் குடியானவப் பெண்ணைப் போல் வந்தால் நாங்கள் நினைக்கக்கூடியதுதான் என்ன...?” என்றாள் ஓர் குறும்புக்காரப் பெண்.

“பட்டாடைகளையும், வைர நகைகளையும் அணிந்து அணிந்து அலுத்துப் போய்விட்டது போலிருக்கிறது!” என்றாள் வேறொரு தோழி.

“ஆமாம். கிரீடம், மாலை, காப்பு இப்படியான ஆபரணங்களென்றால் இலேசப்பட்டவைகளா? இவைகளின் பாரந்தானென்ன? வல்லிக்கொடி போன்ற இளவரசியாருக்கு இவைகளைச் சுமந்து கொள்வது பெரும் பாரந்தான்” என்றாள் அந்தரங்கத் தோழி.

அவளது வார்த்தைகளைக் கேட்ட அனைவரும் கொல்லென்று சிரித்து விட்டார்கள். சிரித்தவாறே இன்னும்

பலவகையான கேள்விகளைத் தொகுத்து லோகநாத தேவியைத் திணற அடித்தார்கள். எல்லாருடைய பரி காசத்தையும் குதூகலமாகத் தாங்கிக் கொண்ட லோகநாத தேவி, "என் தந்தைக்கு ஏமாற்றத்தை அளிக்கத் தான் இவ்வாறு உடுத்தினேன். தந்தையார் என்னைக் கண்டு ஏமாந்து விட்டார். பிறகு நான் சொல்லவுந்தான் ஆச்சரியப்பட்டார். அதேபோல் நீங்களும் ஆச்சரியப்பட வேண்டுமென்றுதான் நான் இங்கு வந்தேன். சரி! பரிகாசம் போதும். வினையாடலாமா?" என்றவாறு பூப்பந்தைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டாள். அப்பொழுது பூங்காவனத்தின் ஓர் புறத்தில் வாள்கள் ஒன்றோடொன்று மோதும் சத்தம் எழுந்தது. வரவரச் சத்தம் பெரிதாகியதுடன், பலர் ஓடி வரும் ஓசையும் அதிகமான வாள்கள் மோதும் பெருஞ் சத்தமும் கேட்டன.

பூப்பந்தைக் கையிலெடுத்த தேவி, அதனை விசி எறிந்து விட்டுச் சத்தம் வந்த இடத்துக்கு ஓடிச் சென்றாள். "அரண்மனைப் பூங்காவில் வாள்போரா? விசித்திரமாக இருக்கிறதே!" என்று முணுமுணுத்தவாறு தோழிகளும் தேவியைப் பின் தொடர்ந்து சென்றார்கள்.

பத்துப் போர்வீரர்கள் வாள் வீச்சுக்கு, அவன் தலையொருவனாக நின்று தனது வாளினால் பதிலிறுத்துக் கொண்டிருந்தான். பம்பரம் போல் சுழலும் அவனது வாளையும், வாளைச் சுற்றும் விதத்தையும் கண்ணுற்ற லோகநாத தேவி, வியந்தவாறு அவனை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள்.

ஆடம்பரம் எதுவுமின்றி அவன் அணிந்திருந்த உடை, இலங்கை நாட்டவனல்ல, அந்நிய நாட்டவன் என்பதைக் காட்டியது.

களைசொட்டும் யௌவன முகம் அரும்பு மீசையின் அழகினால், பூரணசந்திரன் போல் பொலிந்து கொண்டிருந்தது.

வீரலட்சுமி தாண்டவமாடும் அவனது பரந்த மார்பும், பம்பரம்போல் சுழலும் அவனது கைகளும், அவளுக்குத் தனியோர் வகையான பிரேமையை ஊட்டியது.

வாட்போர் புரிந்ததனால் உண்டான களைப்பினால், வியர்வைத் துளிகள் அவனது முகத்திலே திட்டுத் திட்டாக இருந்தன. மாலைச் சூரியனின் ஒளியில் அவைகள் முத்துச் சுடர் போல் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தன. வீரசௌந்தரியமான அந்த முகத் தாமரையைச் சதா பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும் போல் தோன்றியது லோகநாத தேவிக்கு.

தன்னை எதிர்த்த வீரர்களெல்லாம் தோற்று ஒடி விட்டார்களென்பதைக் கண்ட அவன், வாளை உறையிலே செருகி வீட்டு, தேகத்திலிருந்து பெருகிக் கொண்டிருக்கும் இரத்தத்தைக் கையினால் துடைக்கலானான். அதனைக் கண்ணுற்ற லோகநாத தேவி, ஏதோ ஓர் உணர்ச்சியினால் உந்தப்பட்டு அவனிடம் சென்றாள். தனது சேலையைக் கிழித்து, இரத்தம் பெருகும் இடங்களில் கட்டுகளைப் போடலானாள்.

எதிர்பாராதவண்ணம், தனக்கு உதவி செய்து கொண்டிருக்கும் இளம் பெண்ணை ஏறிட்டு நோக்கியவன் அப்படியே ஸ்தம்பித்தவாறு நின்றான். இலங்கையில் இத்தகைய திவ்ய சௌந்தரியமான பெண்களும் இருக்கிறார்களா என்று வியந்தவாறு அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவனது காயங்களுக்கெல்லாம் கட்டுப் போட்டு முடித்த லோகநாத தேவி, அன்பு மலர அவளை ஏறிட்டு நோக்கினாள்!

“தேவி...நானே ஓர் அன்னியன். அப்படியிருக்கத் தாங்கள் செய்த உதவியை என்றுமே மறக்க மாட்டேன்.”

“அப்படியா? நீங்கள் எந்த நாட்டைச் சேர்ந்தவர்?”

“நான் பாண்டிய நாட்டைச் சேர்ந்த சாதாரணமான ஓர் போர்வீரன். என் பெயர் வீரசிம்மன். இலங்கை மன்னவர் வீரத்தை மதிக்கிறாரென்று கேள்வியுற்றேன். எனது வீரத்தினால் அவருக்குச் சேவை செய்ய முடியுமா என்று அறிந்து கொள்ள உங்கள் நாட்டுக்கு வந்தேன்.”

“இலங்கை நாட்டில் என்றைக்குமே வீரத்துக்கு மதிப்புண்டு.”

“மிகவும் நன்றி. என்னிடமிருந்து விஷயத்தைத் திரட்டுகிறீர்கள். ஆனால் உங்களைப் பற்றி ஒன்றும் சொல்லவில்லையே?”

“என்னைப் பற்றிச் சொல்வதற்கு என்ன இருக்கிறது. நான் இந்த நாட்டைச் சேர்ந்த ஓர் வீரப் பெண்மணி”.

“அதுமட்டுமல்ல! அழகான பெண்ணாய்கூட... உங்கள் பெயர்...”

“லோகநாத தேவி.”

“முன்பின் தெரியாத அன்னிய நாட்டவனுக்குப் பேருதவி புரிந்திருக்கிறீர்கள். இந்த நாட்டில் முதன் முதலாகவும் நீங்கள்தான் அறிமுகமானீர்கள். நமது அறிமுகம்...”

“என்றும் மாறாது. தினமும் இந்த மாலை வேளைகளில் உங்களை நான் இங்கு எதிர்பார்த்துக் கொண்டே யிருப்பேன்...” என்றாள் லோகநாததேவி உணர்ச்சிப் பெருக்கோடு.

“ஆகா! உண்மையிலே நான் பாக்கியசாலிதான்” என்றவாறு அவளது மென்கரத்தை அன்புடன் பற்றி

னான் வீரசிம்மன். பரந்த அவனது மார்பிலே, காதலால் கட்டுண்ட லோகநாததேவீ தன் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டாள்.

* * *

அஞ்சலைப் படித்து முடித்த ஆஸ்தான கவிஞரான தருமசேனர், “இப்பொழுது தான் வருகிறாயா, தம்பி?” என்று அன்பு ததும்ப வீரசிம்மனைப் பார்த்துக் கேட்டார்.

“ஆமாம், சுவாமி!” என்று வீரசிம்மன் வெகு பணிவாகக் கூறினான்.

“உன் தந்தையைப் போலத்தான் இருக்கிறாய். அந்த நாட்களில் நானும் உனது தந்தையாரும் இணைபிரியா நண்பர்கள். எத்தனை மனக் கோட்டைகளெல்லாம் எழுப்பியிருந்தோம். கால நீரோட்டத்தால் நான் துறவியானேன். அவர் கிரகஸ்தராணர்.”

“தங்களைப்பற்றி அதிகமாகத் தந்தையார் சொல்லியிருக்கிறார்.”

“சொல்லியிருப்பார். ஆனால் சலபமாக உன்னை அவர் இலங்கைக்குச் செல்ல அனுமதித்து விட்டாரா?”

“முதலில் மறுத்துவிட்டார். பிறகு எனது பிடிவாதத்தைக் கண்டு அனுமதிவழங்கினார்.”

“மகளின் ஆசையைக் கெடுப்பானேன் என்று எண்ணி யிருப்பார். தம்பி! நீ இலங்கையில் எத்தனை ஆண்டுகள் தங்க விரும்பினாலும் எனது இல்லத்தில் தங்கலாம்.”

“தங்களது இல்லத்தில் தங்குவதில் எனக்குத் தடையொன்றுமில்லை. இருந்தாலும் இலங்கை மன்னவர் வீரத்தை மதிக்கிறாரென்று கேள்வியுற்றேன். எனது வீரத்தின் சேவையைச் சிறிது காலத்துக்காவது மன்னவருக்கு ஆற்றலாமென்று எண்ணுகிறேன்.”

“அப்படியென்றால்...”

“பராக்கிரமபாகு மன்னவரின் படையில் சேரலாமென்று எண்ணுகிறேன்.”

“படைவீரனாகவா சேரப் போகிறாய்? எனக்கு அகில் விருப்பமில்லை. ஆனால் நீ விரும்பும்போது நான் எப்படித் தடுக்க முடியும்?”

“சுவாமி! எனது வீரத்திலே எனக்கு நம்பிக்கையுண்டு. ஆதலால்தான் படைவீரனாகச் சேர ஆசைப்படுகிறேன்.”

“சரி! படையில் உனக்கு மிக முக்கியமான பதவியொன்று வாங்கித் தருகிறேன்” என்று கூறினார் தருமசேனர்.

“அதெல்லாம் வேண்டாம், சுவாமி! சாதாரணமான ஓர் போர் வீரனாகவே சேரப் போகிறேன். திறமையினால் முன்னேறுவதுதான் நல்ல தென நான் நினைக்கிறேன்.”

“நல்லது. இன்னும் இரண்டொரு நாட்களில் பாராக்கிரம பாகுவின் படையெடுப்பு ஆரம்பமாகப் போகிறது!” என்றார் தருமசேனர்.

“அப்படியா? அந்தப் படையெடுப்பில் கலந்துகொள்ள ஓர் தருணம் பெற்றுத்தந்தால் போதுமானது.”

“சரி. உனது விருப்பம் போல் செய்கிறேன்” என்றார் தருமசேனர்.

நாட்டு வளப்பம் காண வந்த வீரசிம்மன் லோகநாத தேவியின் காதல் வலையில் சிக்கி விட்டதால், படைவீரனாகச் சேவை செய்ய எண்ணியுள்ளான் என்பது தருமசேனருக்கு எப்படித் தெரிந்திருக்கும்?

*

*

✽

கோட்டைக்காடைத் தலைநகராகக் கொண்டு, ஆறும் பராக்கிரமபாகு மன்னவன் இலங்கையை ஆட்சி செலுத்தினான். ஒப்பற்ற வீரனான பராக்கிரமபாகு, இலங்கையை

ஒரு குடையின் கீழ் ஆளவேண்டுமென்று எண்ணினான். இலங்கை பல சிறு சிறு இராச்சியங்களாகப் பிரிந்திருப்பது பராக்கிரம பாகுவுக்குப் பிடிக்கவில்லை. சிறு இராச்சியங்களை யெல்லாம் ஒன்றாக்கி ஆட்சியை உறுதிப்படுத்துவதற்காகப் பலங் கொண்ட போர்ப் படைகளை யெல்லாம் தயாரிக்கலானான்.

நிகரற்ற வீரனாகப் பராக்கிரம பாகு இருந்தாலும், இலக்கிய ரஸிகனாகவும் இருந்தான். துறவி வாழ்க்கை நடத்தும் தருமசேனரை ஆஸ்தான கவியாக்கி, கவிஞர் மன்றமொன்றைத் தனது அரச சபையிலே பராக்கிரம பாகு நிறுவினான்.

மன்னவனுக்கு ஒரு மகனும், லோகநாத தேவி எனும் மகளும் இருந்தார்கள். தன்னைப் போலவே தன் மகனும் வீரத்திலே சிறந்து விளங்க வேண்டுமென்று மன்னவன் எண்ணினான். தந்தைபின் எண்ணத்தைக் காட்டிலும் பன்மடங்கு சிறப்பாக வீரத்திலே சிறந்து விளங்கினான் அரசிளங் குமரன்.

சிறு இராச்சியங்களைச் சிதைத்து, நடு மையமான இராச்சியத்துடன் இணைப்பதற்காகப் பராக்கிரம பாகுவின் போர்ப் படைகள் திக்விஜயம் செய்யச் சென்றன. இரண்டாண்டுகளாகப் பல இடங்களுக்கும் பெரும் படைகள் சென்று வெற்றி முரசு கொட்டியவாறு தலை நகரினுள் நுழைந்தன.

மன்னவன் வெற்றி விழாவுக்கு ஏற்பாடு செய்தான். வெற்றிவிழா மகத்தான ஓர் விழாவாக இருக்க வேண்டும்; கோட்டை நாடு இதுவரை காணாத திருவிழாவாக இருக்க வேண்டுமென்ப பராக்கிரமபாகு எண்ணி அதற்கான ஏற்பாடுகளை மேற்கொண்டான்.

*

*

*

சாதாரணப் போர்வீரனாகப் பராக்கிரமபாகுவின் படையில் சேர்ந்த வீரசிம்மன் தனது திறமையைக் காட்டினான்.

பராக்கிரம பாகுவின் திக்விஜயத்துக்கு வீரசிம்மன் இன்றியமையாதவனாகி விட்டான் என்பதை எல்லாரும் போர்க்களத்திலே கண்டு அகமகிழ்ந்தார்கள்.

வெற்றி வீரனாகத் திரும்பிய வீரசிம்மன் தனது ஆசைக் காதலியைக் காண்பதற்காகப் பூங்காவினுள் நுழைந்தான். அதற்கேற்ப லோகநாததேவியும் வந்து கொண்டிருந்தாள். அவள் வருவதைக் கண்ட தோழிப் பெண்கள் “இளவரசி வருகிறாள்” என்றவாறு முன் நோக்கிச் சென்றார்கள்.

‘இளவரசி வருகிறாள்’ என்ற தோழிப் பெண்களின் வார்த்தையைக் கேட்ட வீரசிம்மன் ஏறிட்டு நோக்கினான். அங்கே வண்ண விழி மான்போல் வந்து கொண்டிருந்தாள் லோகநாததேவி.

லோகநாததேவி இளவரசி என்று முன்பே வீரசிம்மன் அறிந்திருப்பானெனில், அலைமோதும் தன் உள்ளத்து உணர்ச்சியை வெளிக்காட்டாமல், அப்படியே மனத்துக்குள்ளே பதுக்கி இருப்பான். ஆனால் காதல் மயக்கத்திலே அவள் யார் என்று விசாரித்து அறிந்து கொள்ள அவன் மறந்து விட்டான். இப்பொழுது உண்மையை அறிந்ததும் அவன் மனம் ஒரேயடியாகக் குழம்பியது.

“வீரரே! வந்துவிட்டீர்களா?” என்றவாறு லோகநாததேவி வேகமாக ஓடி வந்தாள்.

“வந்துவிட்டேன்...” என்று வீரசிம்மன் வெறுப்புடன் கூறினான்.

“என்னிடம் கோபமா?” என்று வீரசிம்மனின் அன்புக் கரத்தைப் பற்றினான்.

“உன்னிடம் கோபித்துக்கொள்ள எனக்கு என்ன தகுதி இருக்கிறது? மன்னவன் மகள் நீ! நான் சாதாரணப் போர் வீரன். அந்தஸ்து நம்மைப் பிரித்து வீடுமே!”

“நான் மன்னவன் மகளாக இருப்பது தானே உங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை? இந்தக்கணமே அரசு போகத்தையும், அரசு வாழ்வையும் உதறித் தள்ளி உங்களுடன் வருகிறேன். உங்களுடன் வாழும் பாக்கியம் மட்டும் கிடைத்தால் போதும். இணையற்ற வீரரின் மனைவியென்ற மதிப்பு ஒன்றே போதும்” என்றாள் லோகநாத தேவி!

அவளது வார்த்தைகள் வீரசிம்மரின் சஞ்சலத்தைப் போக்கின. இருந்தாலும் அந்தஸ்தை அழிக்க முடியாதேயென்ற ஏக்கம் வீரசிம்மனுக்கு இருக்கவே செய்தது. அப்பொழுது வீரமுரசு ஒலிக்கலாயிற்று. முரசறைவோரின் குரலைக் கேட்கலானான் வீரசிம்மன்.

“இதனால் சகலரும் அறியும்படி சொல்வதென்ன வென்றால், நமது மதிப்புக்கும் பெருமைக்கும் உரியவரான பராக்கிரம பாகு மன்னவர், நாளைக்கு வெற்றி விழா கொண்டாடப்போகிறார். வெற்றி விழாவிலே பன்னிரண்டு போட்டிகள் இருக்கும். பன்னிரண்டு போட்டிகளிலும் யார் வெற்றி பெறுகிறாரோ, அவர் சுத்த வீரர் என்று பாராட்டப்படுவார். அதுமட்டுமல்ல, வெற்றிவீரர் தமது வீரத்தின் பரிசாக எதை வேண்டுமானாலும் மன்னவரிடம் கேட்டுப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்” என்றான் காவலாளி.

விரும்பிய பரிசு என்ற வார்த்தைகள் ஓர் வழியைத் திறந்து விட்டன. அவன் முகம் சட்டென மலர்ந்தது.

தேவி! நான் ஓர் முடிவுக்கு வந்து விட்டேன். நாளை நடைபெறப்போகும் வெற்றி விழாப் போட்டிகளில் நானும் பங்கு கொள்ளப் போகிறேன்.”

“போட்டிகள் பலமானதாக இருக்குமே!”

“இருக்கட்டுமே! இந்த வீரசிம்மனின் வீரத்தைச் சந்தேகிக்கிறாயா?”

“இல்லை, உங்களது வீரத்தை என் உயிரினும் மேலாகக் காதலிக்கிறேன்.”

அப்பொழுது ஆள் அரவம் கேட்கவே அவர்கள் திரும்பினார்கள். கவிஞர் தருமசேனர் போய்க் கொண்டிருந்தார். இனியும் அங்கு தாமதிப்பது உசிதமாகாது எனக் கண்ட வீரசிம்மன் “தேவி! நாளை வெற்றி விழா விலே உன்னைச் சந்திக்கிறேன்” என்று கூறிவிட்டு வெளியேறினான்.

அரண்மனைச் சபா மண்டபத்தில் எள் போட்டால் கூட விழாதவாறு மக்கள் கூடியிருந்தார்கள். அரியணையிலே மன்னவன் பராக்கிரமபாகு வீற்றிருந்தான். அவனுக்குப் பக்கத்திலே கவிஞர் தருமசேனர் அமர்ந்திருந்தார். மறுபக்கத்திலே மன்னவன் மனைவியும், லோகநாத தேவியும், ராஜகுமாரனும் வீற்றிருந்தார்கள்.

விழா ஆரம்பமாக வெற்றி முரசு ஒலிக்கலாயிற்று. முரசின் ஓசை அடங்கவும், மன்னவன் “விழாப் போட்டிகள் ஆரம்பமாகட்டும்” என்றான். மறுகணம் போட்டிகள் ஆரம்பமாகிவிட்டன.

ஒன்று, இரண்டு என்ற வகையிலே போட்டிகள் நடந்து கொண்டிருந்தன. பதினோரு போட்டிகள் முடிவாகியது பதினோரு போட்டியிலும் வீரசிம்மன் வெற்றி பெற்றான்.

பன்னிரண்டாவது போட்டி மிகவும் கடினமாகவே இருந்தது. என்றாலும் வீரசிம்மன் அதிலும் வெற்றி பெற்று விட்டான்.

வெற்றி பெற்ற வீரசிம்மன் மன்னவனிடம் சென்று வணக்கம் செலுத்தி நின்றான்.

“இணையற்ற பாண்டிய வீரனே! உனது வீரத்தைப் போற்றுகிறேன். போர்க்களத்திலும் உனது வீரத்தைக் காண முடிந்தது. அதனைக் காட்டிலும் பன்மடங்கு சிறப்பாக இன்று உனது வீரத்தைக் கண்டேன். வீரத்தின் பேரினூல் என்ன பரிசு வேண்டுமானாலும்கேள்!” என்றான் மன்னவன்.

“எது கேட்டாலும் கொடுப்பீர்களா...?”

“ஈழ மன்னனைச் சந்தேகிக்கிறாயா? உனது வீரத்தின் வீரப் பரிசைக் கேள். எதுவானாலும் கேள். உனக்கு இந்த அரசிருக்கை வேண்டுமா?”

“அதொன்றும் வேண்டாம், மன்னவா! எனது வீரத்தின் பரிசாக உங்கள் மகள் லோகநாததேவியைக் கேட்கிறேன்.”

“என்ன, என் மகளையா?” என்று மன்னவன் அதிசயித்தான்.

“வீரசிம்மரே!” என்ற இடி போன்ற குரல் ஒலியைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டு நோக்கினான் வீரசிம்மன். லோகநாததேவியின் சகோதரன், -இராஜகுமாரன், இருக்கையை விட்டெழுந்தவாறு, “நீர் இணையற்ற வீரராக இருக்கலாம். பன்னிரண்டு போட்டிகளிலும் வெற்றி ஈட்டியிருக்கலாம். ஆனால் என் தங்கையைக் கேட்பதெனில், முதலில் என் வாளுக்குப் பதிலிறுக்க வேண்டும்” என்றான்.

“இதோ நானும் தயார்” என்றவாறு வீரசிம்மன் வாளை உருவியவாறு குதித்தான். மற்றவர்களுடைய கட்டளை பிறப்பதற்கிடையில் இருவருக்கும் பலமான வாட்போர் மூண்டு விட்டது.

“மன்னவா!” என்றார் கவிஞர்.

“வீரசிம்மனின் வீரப் பரிசு...”

“நியாயமானது. உங்களிடம் வீரசிம்மன் தங்கள் மகளைத் தரும்படி கேட்டான். உண்மையிலே அவன் தனது காதலியைத் தரும்படிதான் கேட்டான்.”

“என்ன! என் மகள் வீரசிம்மனைக் காதலிக்கிறாளா?” என்றான் அரசன்.

“ஆம், மன்னவா! லோகநாததேவியிடமே கேட்டுப் பாருங்கள்.”

“நீங்கள் சொல்லும்போது கேட்க வேண்டிய அவசிய மில்லை. இதை நீங்கள் ஏன் முன்பே சொல்லவில்லை?”

“சந்தர்ப்பம் ஏற்படும் போதுதானே சொல்ல வேண்டும்? இப்பொழுது சந்தர்ப்பம் வந்தது. உண்மையை வெளியிட்டேன்.”

“வீரசிம்மனின் இணையற்ற வீரத்தை நான் மதிக்கிறேன்” என்றான் மன்னவன். அப்பொழுது இருசிங்க ஏறுகளின் வாட்போர் ஓர் முடிவுக்கு வந்தது. இளவரசன் தன் வாளை இழந்து தவித்தான். மறுகணம் வீரசிம்மனைத் தழுவியவாறு “வீரசிம்மரே, சுத்த வீரர் நீர்தான். என் தங்கையை நீர் வீரத்தின் பரிசாகவல்ல, வெறும் பரிசாகவும் கேட்கத் தகுதியுடையவர்!” என்றான்.

அந்தக் காட்சி மன்னவன் உள்பட அனைவருக்கும் மகிழ்ச்சியை அளித்தது.

“வீரசிம்மா, உன்னைவிடச் சுத்த வீரன் இங்கு இல்லை. உனது பயிற்சியினால் பல நூற்றுக்கணக்கான சுத்த வீரர்கள் இந்த நாட்டில் தோன்ற வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன். ஆதலினால் இது முதலாக உன்னைத் தளபதியாக நியமிக்கிறேன்” என்றான் மன்னவன்.

“நன்றி, மன்னவா!” என்றான் வீரசிரமன்.

“வீரசிம்மர் வாழ்க! இலங்கைத் தளபதி வீரசிம்மர் வாழ்க” என்று கோஷமிட்டனர் கூடியிருந்த மக்கள்.

“வீரவானை மன்னனிடம் வாங்கிக் கொண்ட வீரசிம்மன், “மன்னவா!...” என்றான்.

“என்ன வீரசிம்மரே!”

“எனது வீரத்தின் பரிசு...”

“மறந்து விடவில்லை நான். கோட்டைக் காடு மன்னவன் பராக்கிரமபாகு வீரத்தினுக்கு அஞ்சலி செய்பவன். வீரசிம்மரே! உமது வீரத்தை மதிக்கிறேன். கௌரவிக் கிறேன். போற்றுகிறேன். புகழ்கிறேன். ஒப்பற்ற தனிச் சுத்த வீரர் இந்த இலங்கை நாட்டில் நீர் ஒருவர்தான். உமது வீரத்தின் பரிசாக, எனது மகள் லோகநாத தேவியை இதோ ஈந்தேன். இந்த வெற்றி வீழா திருமண விழாவாகட்டும்” என்றான் மன்னவன் பராக்கிரம பாகு.

“வீரமன்னவர் பராக்கிரம பாகு வாழ்க! வீரத்தளபதி வீரசிம்மர் வாழ்க!” என்ற வாழ்த்தொலியைத் தருமசேனர் எழுப்பினார். அதனைத் தொடர்ந்து மக்கள் பேரொலியாக வாழ்த்தினார்கள்.

மேகலா

நடன அரங்கின் பீடத்திலே போட்டிருந்த அரியணையில் அமர்ந்தான் மன்னவன் காசியப்பன்.

“வாழ்க சிகிரியா மன்னவர்!” என்ற வாழ்த்தொலி எழுந்து அடங்கியது.

“வசபா!”

“மன்னவா!”

“உன்னால் நிர்மாணிக்கப்பட்ட நடன அரங்கு கண்கொள்ளாக் காட்சியாக இருக்கிறது. ஆனால் இந்த அரங்கை அலங்கரிக்க...”

“நடன ராணி வரவேண்டுமென்பது தானே?”

“ஆமாம், வசபா. என் முன்னே நடனமாடிக் கொண்டு இருக்க வேண்டும் நடனராணி. அவளது பூரண எழில் நமது மலைக்குன்றிலே அழியாத வர்ண ஓவியத்திலே இருக்க வேண்டும். அவளையும் ஓவியத்தையும் பார்த்துப் பார்த்து மதுவிலே மயங்கிக் கிடக்க வேண்டும்.”

“எனக்குத் தெரியாதா? தங்களது மனக் கருத்தை அறிந்துதானே, இந்த இடத்திலே நடன அரங்கை ஏற்படுத்தினேன்? அழியாத வர்ணச் சேர்க்கையால் ஓவியம் வளைவதற்கு ஓவியனை அழைத்து வர அஜந்தாவுக்குச் சென்றவன் இன்றோ நாளையோ வந்து விடுவான்.”

“இன்று வருவான், நாளை வருவான் என்று இரண்டு ஆண்டுகளாகச் சொல்லிக்கொண்டு வருகிறீர்.”

“அஜந்தா வெகு தொலைவில் உள்ளது. மன்னவா! ஓவியர்கள் வீரையில் வரச் சம்மதிப்பார்களா? எதற்கும் பொறுத்துப் பார்த்தல்தான் நல்லது.”

“பொறுமை! பொறுமையின் எல்லையிலே வந்துவிட்டேன், வசபா! ஓவியந்தான் அந்த நிலை என்றாலும் நடன அரங்கு.....”

“காலியாகிவிடவில்லை. இந்தச் சிகிரியாவிலே அதிரத் தக்கதாக நாட்டியம் இப்பொழுது ஆரம்பமாகப் போகிறது.”

“என்ன!”

“காசியப்ப வேந்தே, தங்களது வாழ்நாளில் கண்டறியாத பேரழகி இன்று நாட்டியம் ஆடப் போகிறாள். அவளுடன் சேர்ந்து நீங்களும் ஆடப்போகிறீர்கள்.”

“வசபா, எங்கே நடக்கட்டும் உன் நாட்டியம்” என்றான் மன்னவன் காசியப்பன். அதற்கேற்ப வசபன் கண்களால் சாடை காட்டினான். அவ்வளவுதான் ஜல் ஜல் என்ற சதங்கை ஒலி எழுந்தது. சதங்கையொலிக்கு உரிய மேகலா அரங்கிலே ஆடலானாள்.

மேகலாவின் சதங்கை ஒலி சிகிரியா மலைக்குன்று எங்கும் எதிரொலித்தது. ஒலியின் இன்னிசையைப் பருகுவதற்காகத் தங்கள் வேலைகளில் ஈடுபட்டிருந்தவர்கள் வேலைகளை அப்படியே போட்டுவிட்டு நடன அரங்கினுக்கு வந்தார்கள்.

மேகலா ஆடிக்கொண்டிருந்தாள். நடனக் கலை என்னிடம் சரண் அடைந்து கிடந்தது என்று சொல்லத் தக்கதாக அவள் ஆடிக்கொண்டிருந்தாள்.

மேகலாவின் ஆட்டத்திலே தன்னை மறந்து ஈடுபட்டிருந்தான் மன்னவன் காசியப்பன். இத்தகைய நடன விருந்தை இதுவரை அநுபவியாமல் இருந்துவிட்டோமே என்ற தவிப்பு மன்னவனுக்கு. ஆகவே நடனத்துடன் ஒன்றுபட்டு, அவளுடைய பேரழகிலே மயங்கிக் கிடந்தான் அரியணையில் மன்னவன்.

கண்டோரைக் காந்தம் போல் இழுக்கும் பேரழகு கொண்டவள் மேகலா. மன்னவனது நடன அரங்கிலே அவள் மன்னவனுக்காகவே நடனமாடிக்கொண்டிருந்த

மையினால், அவள் மன்னவனுக்கே உடைமையாவாள். ஆகவே அவளை மனத்தாலும் நினைக்க நாம் தகுதியற்றவர்கள் என்ற நினைவிலே நாட்டியத்தை ரசித்துக்கொண்டிருந்தார்கள் மக்கள்.

மகுடிக்குக் கட்டுண்ட நாகம் போல் அந்த நடன அரங்கு இருந்தது. யார் வருகிறார்கள், போகிறார்கள் என்ற சிந்தனை இல்லாது எல்லாரும் தங்களது விழிகளை மேகலாவிடம் தாவ விட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

சதங்கையின் இன்னொலி கேட்கவும் அப்பொழுது தான் சிகிரியா மலையிலே ஏறிக் கொண்டிருந்த வளவன், விரைவாக ஏறினான். கூட்டத்தை விலக்கிக்கொண்டு முன்னே வந்து நடன அரங்கிலே நின்றான். மேகலாவைப் பார்த்தான். அவளும் அவனைப் பார்த்தாள். ஓர் கணம் நான்கு கண்களும் ஏதோ பேசிக்கொண்டன. மறுகணம் அவள் புது வேகத்துடன் ஆடலானாள். அதற்கேற்ப வசபன் தாளம் போட்டுக்கொண்டு நின்றான். இதுவரை ஆடிய நாட்டியங்களை விட இப்பொழுதுதான் மேகலாதன்னை மறந்து ஆடலானாள். வளவனைக் கண்டவுடனே அவளுடைய நாட்டியத்திலும் புதுவேகம் உதித்து விட்டது.

நாட்டியம் முடிந்தது. “சபாஷ்! அபாரம்! கலாதேவியின் மறு அவதாரம். காணக்கிடைக்காத அபூர்வமான நாட்டியம்” என்று கூறிக் கைதட்டினான் வளவன். அவனைத் தொடர்ந்து மக்களும் கரகோஷம் செய்தார்கள்.

தான் அரசிருக்கையில் இருக்க இன்னொருவன் பாராட்டுவதா என்று வெகுண்ட காசியப்பன், “யார் நீ?” என்றான் கோபமாக.

“மன்னவா, ஏழை ஓவியன் வளவன் வணக்கம்.”

“ஓவியனா?” என்றவாறு அரியணையில் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தான் மன்னவன்.

“ஆமாம், மன்னவா!”

“அப்படியென்றால் அஜந்தாவிலிருந்து வருகிறாயா?”

“ஆமாம்.”

“வளவா, இப்படி அமர்” என்று இருக்கையைச் சுட்டிக் காட்டினான் காசியப்பன்.

“எனது ஓவிய மேதைக்கு இது ஓர் உதாரணம்” என்றவாறு ஓர் சுருளை மன்னவனிடம் கொடுத்துவிட்டு இருக்கையில் அமர்ந்தான் வளவன்.

ஓவியத்தைப் பார்த்த காசியப்பனின் முகம் மகிழ்ச்சியால் விரிந்தது. “அபாரம்! அருமையான ஓவியம். இது உமது கற்பனையா? அல்லது நிஜமாகத்தான் இருக்கிறாளா?”

“என் கற்பனைக் கண் கொண்டு படைத்தேன், மன்னவா.”

“உமது மேதை இந்த ஓவியத்திலே தெரிகிறது. ஓவியரே, இது நாட்டிய அரங்கு. அதோ சிகிரியா மலைக்குன்று. இதில் அமர்ந்திருந்து நான் ரசிக்கக் கூடிய எழில் ஓவியங்களை வரைவீரா?”

“இதென்ன பிரமாதம்?”

“வளவா!”

“மன்னவா!”

“நான் விரும்பும் ஓவியம்.”

“தங்கள் கருத்து எனக்குப் புரிகிறது, மன்னவா.”

“எங்கே சொல்லுங்கள், பார்க்கலாம்.”

“அழகான கன்னியின் ஓவியங்களை நான் வரைய வேண்டும். அதுவும் அழியாத வர்ணத்தால் எழுத வேண்டும். அப்படித்தானே?”

“ஆமாம். என் உள்ளத்தை அப்படியே புரிந்து கொண்டு விட்டீரே. அஐந்தாக் குகை ஓவியர்களுக்குத் தான் அழியாத வர்ணச் சேர்க்கை தெரியும் என்று இருந்தேன். அதனால் தான் என் தூதுவர்களை அனுப்பி வைத்தேன்.”

“தங்களது எண்ணத்தை நிறைவு செய்யத்தான் வந்திருக்கிறேன்.”

“நானைக்கே ஆரம்பிக்கலாமே.”

“ஆகட்டும், மன்னவா” என்றான் வளவன்.

“வசபா, ஓவியருக்கு வசதியாகத் தங்குவதற்கு இருப்பிடம், மற்றும் சௌகரியங்கள் எல்லாம் ஏற்பாடு செய்து கொடும்.”

“நல்லது வேந்தே” என்றான் வசபா.

“மறந்து விட்டேனே! மேகலா, உன் நாட்டியம், ஆகா! எப்படி வர்ணிப்பதென்றே தெரியவில்லை. உன் நாட்டிய மேதைக்கு இதோ என் பரிசு” என்று கூறிக் கழுத்திலே அணிந்திருந்த முத்துமாலையைக் கழற்றிக் கொடுத்தான் காசியப்பன்.

முத்து மாலையை வாங்கிய மேகலா, வளவனைப் பார்த்தவாறு அவ்விடத்தை விட்டு வெளியேறினாள்.

2

வானத்திலே முழுமதி பவனி வந்து கொண்டிருந்தான். அதன் குளுமையிலே, அகல் விளக்கின் துணையினால் வளவன் பட்டுத்திரையில் ஓவியம் வரைந்து கொண்டிருந்தான்.

மேகலாவின் உருவம் அவனது உள்ளத்திலே அழிக்க முடியாமல் பதிந்துவிட்டது. உள்ளத்திலே கொலு வீற்றிருக்கும் காதல் தெய்வத்தை மெதுவாகத் தூரிகையினால் துலக்கலானான்.

மிகுந்தலைக்கு வந்த பின்னர், வளவன் காசியப்பனது கட்டளைப் பிரகாரம் மலைச்சாரலில் ஓவியம் வரைய அடிகோலினையொழிய அழியாத வர்ணம் கொண்டு தீட்டவில்லை. முதல் முதலாக அழியாத வர்ணக் குழம் பிலே, மேகலாவின் சாயல் உருவாகிக் கொண்டிருந்தது.

தனக்கென்று ஒதுக்கப்பட்ட மாளிகையின் உப்பரி கையில் வந்து நின்ற மேகலாவுக்கு முழுமதி காதல் கீதம் பாடுவதுபோல் இருந்தது. யௌவனம் ததும்பும் எழில் வாலிபனான வளவனது உருவம் அவளது மனக்கண்முன் வந்து நின்றது. பல நடன அரங்கிலே அவள் ஆடி யிருக்கிறாள். வகைவகையான கலாரசிகர்களை யெல்லாம் பார்த்திருக்கிறாள். அவர்களிடம் லயிக்காத தன் மனம் வளவனிடம் லயித்து விட்டதே என்று நினைத்துப் பார்க்கையில் வளவனைப் பற்றி மேலான எண்ணமே மேலோங்கியது மேகலாவுக்கு.

நடன அரங்கிலே வளவனைச் சந்தித்தாள் மேகலா. அதற்குப் பின்னர் அவளை அவள் காணவில்லை. பல தடவை காண முனைந்தபோது வெட்கம் தடுத்து நிறுத்தியது. ஆனால் அன்றை முழுமதி அவளது வெட்கத்தைப் போக்கிவிட்டது. கீழே தெரியும் வளவனது மாளிகையைப் பார்த்தாள். அகல் விளக்கு எரிந்துகொண்டிருந்தது. திங்களுக்கு ஓர் தடவை தோன்றும் முழுமதியை அநுபவிக்காமல், ஓவியத்துடன் ஈடுபட்டு நிற்கிறாரே என்று அங்கலாய்த்தாள்.

தனது உள்ளத்து உணர்ச்சியை அவனிடம் கொட்டா விட்டாலும், பூரண நிலவின் எழிலிலே அவளை ஒரு தடவை பார்க்க வேண்டும் போல் தோன்றியது. காதல் மோகத்தினுக்குச் சில வேளை அசாத்தியமான துணிவு ஏற்பட்டுவிடுகிறதுண்டல்லவா! அந்த அசாத்தியமான

துணியை முழுமதி மேகலாவுக்குக் கொடுத்தது. மெதுவாக உப்பரிகையினின்று கீழே இறங்கி வந்தாள். அடிமேல் அடி வைத்தவாறு, துடிதுடிக்கும் இருதயத்தை அழுத்திப் பிடித்துக்கொண்டு வளவனது அறையினுள் எட்டிப் பார்த்தாள்.

அவள் வந்ததை வளவன் கவனிக்கவில்லை. அவன் ஓவியத்திலே லயித்திருக்கும் போது, அவள் என்ன, இன்னும் பத்துப் பேர்கள் வந்தாலும் கவனிக்க மாட்டான்.

இத்துணைச் சிரத்தையாக யாருடைய உருவத்தை வரைகிறாரென்று பார்க்கலாம் என்ற சபல எண்ணம் எழவும், மெதுவாகப் பின்னால் வந்து எட்டிப் பார்த்தாள். ஓவியத்தைப் பார்க்கவும் அவள் கண்கள் ஆச்சரியத்தால் அகல விரிந்தன. அப்படியே உரித்து வைத்தாற் போலிருக்கும் தனது ஓவியத்தைப் பார்த்த மேகலாவின் உள்ளத்திலிருந்து உஷ்ணப் பெருமூச்சு வெளிவந்தது. அப்பொழுது தான் வளவன் இந்த உலக நினைவினுக்கு வந்து பின்னால்திரும்பிப் பார்த்தவன், “நீயா!” என்று வியந்தான்.

“நான்தான். நான் வரக்கூடாதா?” என்றாள் மெதுவாக மேகலா.

“நான் அப்படிச் சொன்னேனா?”

“இந்த ஓவியம்...”

“யாருடையதென்று நான் சொல்ல வேண்டிய தில்லையே. நீயே பார்த்துவிட்டாயே.”

“பார்த்தேன். எனது சாயலை என் அநுமதியின்றி..”

“ஓவியத்திலே திட்டக் கூடாது என்றுதானே சொல்லப்போகிறாய்? என் உள்ளத்திலே உண்மையாக உறைந்த எழில் உருவத்தை நான் வரைவது தவறா?”

“என்ன?”

“மேகலா, உண்மையாகச் சொல்கிறேன். அன்று உன் நடனத்திலே நான் மகிழவில்லை. உன்னைப் பார்த்துத்தான் மகிழ்ந்தேன். அன்பு கொண்டேன். ஆதலினால் என் உள்ளமாகிய அன்புச் சிறையில் அடைத்து விட்டேன். தவறில்லையே?”

“தப்பைச் செய்து விட்டு, எப்படித் தவறு இல்லை என்று கூற முடியும்?”

“அப்படியானால் நீயும் இங்கு வந்தது பிழைதானே?”

“என் பிழைக்குக் காரணம் இன்னும் புரியவில்லையா?”

“பெண்ணுள்ளத்தைப் புரிந்து கொள்ள முடியாதவன் அல்ல நான், மேகலா. என் அன்பு, கானல் நீர் போலப் போய்விடுமோ என்று தான் தடுமாறிக் கொண்டிருந்தேன். அதற்கு இனி இடம் இல்லை. தூய்மையான என் அன்பை ஏற்றுக்கொண்டு அத்தான் என்று ஒரு வார்த்தை சொல், மேகலா” என்றான் வளவன்.

“அத்தான்!”

“மேகலா!” என்றவாறு அவளது கரத்தை அன்புடன் பற்றிக்கொண்டான் வளவன். உரியவள் உரியவனிடம் சேர்ந்துகொண்டதற்குத் தன் மகிழ்ச்சியைத் தெரிவிக்கும் பொருட்டு மேகத்திலே மறைந்திருந்த முழுமதி மேகத்தை விலக்கிக்கொண்டு தலையை நீட்டினான்.

3

“வர வேண்டும் மன்னவா” என்றவாறு மேகலா இருக்கையை விட்டெழுந்து காசியப்பனை வரவேற்றாள்.

மாலைப் பொழுதிலே காசியப்பன் தனது இருப்பிடம் தேடி வந்தது மேகலாவுக்குப் புதுமையாக இருந்தது.

காசியப்பன் கலாரசிகள், கலையை ஆதரிப்பவன் என்றுதான் மேகலா கேள்வியுற்றிருந்தாளே ஒழியக் காசியப்பனின் சிறப்புத் தன்மைகளை அவள் அறியவில்லை.

காசியப்பனது பூரண அன்புக்குப் பாத்திரமாகி எத்தனையோ அழகிகள் அந்தப்புரத்திலே இருந்தார்கள். அந்த வகையிலே மேகலாவுக்கு இடம் கிடைத்தும், அவள் மறுத்து விட்டாள். தனது கலைப் பயிற்சிக்காகத் தனிமையான ஓர் இடம் வேண்டுமென்று கேட்டாள். அந்த வேண்டுகோளை வசபனால் புறக்கணிக்க முடியவில்லை. ஆதலினால்தான் மேகலாவுக்கும் அவள் கூட்டத்தாருக்கும் தனிமையான ஓர் மாளிகையை ஒதுக்கிக் கொடுத்தான்.

காசியப்பனது வாழ்க்கையிலே, எத்தனையோ அழகிகள் குறுக்கிட்டிருக்கிறார்கள். எத்தனையோ வகைவகையான அழகிகளின் நடன விருந்தை யெல்லாம் சுவைத்திருக்கிறான். ஆனால் இதுவரை மேகலாவைப் போன்ற நடன அழகு ராணியை அவன் காணவில்லை.

கிடைத்தற்கரிய தேன்கனியை வசபன் கொண்டுவந்து விட்டான் சிகிரியாவுக்கு. கண்ட அந்தக் கணமே காதல் சுரந்து விட்டது காசியப்பனுக்கு மேகலாமேல். அதுவும் விதம் விதமான நடனங்களை ஆடவும், அசைக்க முடியாத அன்பு சுரந்துவிட்டது. மேகலாவை எப்படியும் தன் ராணிகளில் ஒருத்தியாக்கிவிட வேண்டுமென்று தீர்மானித்தான்.

தன் தீர்மானத்தை உடனடியாக நடைமுறைக்குக் கொண்டு வந்தால், மேகலா ஒருகால் நழுவி விடவும் கூடும். ஆகவே மெதுவாகச் சில நாட்களின் பின்புதான் தன் அன்பைக் காட்ட வேண்டுமென்று நினைந்து காசியப்பன் அவளது போக்கிலே விட்டுவிட்டான். அவனது அந்தக் கெடுவந்துவிடவே, இன்று தான் தனது எண்ணத்தைப் பூர்த்தியாக்க வேண்டுமென்று மேகலாவின் மாளிகைக்குச் சென்றான் காசியப்பன்.

மேகலாவும் வளவனும் தூய காதலிலே கட்டுண்டு நிற்கிறார்கள். தினமும் அவர்களது காதல் வளர்ந்து வருகிறதென்பதைக் காசியப்பன் எங்கே கண்டான்?

மன்னவனது வருகைக்கு என்ன காரணம் இருக்கலாமென்று மனத்தை அலையவிட்டவாறு ஒருபுறமாக நின்று கொண்டிருந்தான் மேகலா.

அவள் நின்று கொண்டிருப்பதைக் கண்ட காசியப்பன், “ஏன் நிற்கிறாய்? நீயும் இப்படி உட்காரேன்” என்றான்.

“வேண்டாம் மன்னவா. நான் நிற்கிறேன். தங்களுக்கு நான்...”

“செய்ய வேண்டியது தானே?”

“எதுவென்று கட்டளையீடுங்கள்.”

“நானா கட்டளை இருவது, மேகலா? சிகிரியா மன்னவன் உன் மாளிகை தேடி வந்திருக்கிறேன். எதற்காக? இதுகூட நான் சொல்ல வேண்டுமா?” என்றவாறு அவளைப் பார்த்துப் புன்முறுவல் பூத்தான் காசியப்பன்.

அப்பொழுதுதான் காசியப்பனது மனக்கருத்து ஒருவாறு மேகலாவினுக்குத் தெரிய வந்தது. வேலியே பயிரைமேயும் புதுமையாக இருக்கிறதே என்று அங்கலாய்த்தான். காசியப்பனே மன்னவன். அவன் இட்டதே சட்டம். அதற்கு எல்லாரும் தலைவணங்கியாக வேண்டும். அப்படி இருக்க மேகலாவினால் என்னதான் செய்ய முடியும்? எப்படியும் காசியப்பனை ஏமாற்ற வேண்டும், பெண்ணின் சாகசத்தைக் காட்டவேண்டுமென்று எண்ணினாள் மேகலா.

மதுவின் மயக்கத்திலே வந்த காசியப்பனுக்கு, போதை தலைகாட்டியது. அழகின் அவதாரத்தைச் சுவைக்

காமல் போகும் ஒவ்வொரு நாழிகையும் அவனுக்கு வேதனையாக இருந்தது. அங்கே தாண்டவமாடிய மௌனத்தைக் காசியப்பன் குலைத்தான்.

“மேகலா!”

“மன்னவா!”

“என் உள்ளத்தை இன்னும் நீ புரிந்துகொள்ளவில்லையா?”

“புரிந்துகொண்டேன், மன்னவா. ஆனால் தங்கள் எண்ணமும் என் எண்ணமும் மாறுபட்டிருக்கின்றன.”

“என்ன! சிகிரியா மன்னவனது அன்பைப் புறக்கணிக்கிறாயா?”

“புறக்கணிக்கவில்லை, மன்னவா. அன்பை ஏற்கத் தகுதியில்லாதவளாகி விட்டேன். மாதர் குல நோன்பு நோற்கிறேன். அந்த நோன்பு பூரணமாக இன்னும் மூன்று திங்கள் கழிய வேண்டும்.”

“நோன்பா? புதுமையாக இருக்கிறதே!”

“என் வாழ்க்கையே புதுமைதான், மன்னவா. சகலகலாவல்லியை நோக்கி நோன்பு இருக்கிறேன். நோன்பு இடையிலே கெட்டால் என் கலைத்திறமை மங்கி மண்ணோடு மண்ணாகிவிடும். சுடர் விட்டுத் துலங்கும் என் கலையை அழிக்கப் போகிறீர்களா?”

“மேகலா, என்னை ஏமாற்ற நினைக்கிறாயா? காசியப்பனை ஏமாற்றுகிறவர்கள் என்றுமே நிம்மதியாக வாழ மாட்டார்கள்.”

“ஏமாற்றவில்லை, மன்னவா. மேகலா உங்களுக்குக் கிட்டாதவள் அல்ல. இன்னும் மூன்று திங்களில் மேகலா உங்களுக்கே உரியவள். நிச்சயமாக நம்புங்கள். கிணற்று நீரை வெள்ளம் கொண்டு செல்லுமா?”

“உன்னை நம்பலாமா?”

“பூர்ணமாக நம்புங்கள், மன்னவா.”

போதை மயக்கத்திலே, மேகலா கலைமகள் போலவே காசியப்பனுக்குத் தோன்றினாள். ஆகவே கலைப்பிரியனான காசியப்பன் மேகலாவின் வார்த்தைகளை நம்பியவாறு வெளியேறினான்.

மன்னவன் செல்வதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த மேகலா தன்னுள்ளே சிரித்துக் கொண்டாள். காதலனிடம் மன்னவனை ஏமாற்றியதைச் சொல்லவேண்டும் என்ற எண்ணம் எழவே புறப்பட எத்தனித்தாள். அப்பொழுது வேரூர் சிந்தனையும் எழுந்தது.

‘இப்பொழுது சொல்லி அவரை வேதனைக்கு உள்ளாக்கு வானேன்? இன்னும் மூன்று திங்கள் இருக்கின்றனவே. அப்பொழுது சொல்லலாம். சொல்லிக்கொள்ளாமல் இருவரும் இரவோடு இரவாக இந்தச் சிகிரியாவைக் கடந்தே சென்றுவிடலாம்’ என்ற மறு எண்ணம் எழவே தன் பாட்டிலே இருந்து விட்டாள்.

4

சிகிரியா மலைக் குன்றிலே வளவன் தன் ஓவியங்களை வரையத் தொடங்கினான். புற உருவங்களாகப் பல ஓவியங்களைத் தீட்டியிருந்தான். ஆனால் இதுவரை ஒன்றிலுக்குமே அவன் வர்ணம் தீட்டவே இல்லை. உருவங்கள் அனைத்தும் பூரணமானவுடன் வர்ணம் தீட்டும் வேலையிற் றடுபடலாம் என்பது அவனது எண்ணம்.

அழியாத அபூர்வ வர்ணக்குழம்பைப் பச்சை இலை மூலிகைகளினால் தயாரிக்க வேண்டும். தயாரித்த வர்ணக் குழம்பைக் கலசத்திலே வைத்துக்கொள்ளாமல் தீட்டவும் வேண்டும். ஆதலினால்தான் வர்ணம் தீட்டும் வேலையை இறுதியாக வைத்துக்கொண்டான்.

நடன அரங்குக்கு எதிர்த்தாற்போல் இருந்த மலைச் சாரலிலே ஏழு ஓவியங்கள் வரைந்தான். அவைகளில் நான்கு தனித் தனித் தோற்றங்களைக் கொண்ட பெண் அணங்குகளின் சாயல். மூன்று ஓவியங்கள் இரண்டு பெண்கள் சோடியாகச் சேர்ந்து நிற்கும் தோற்றங்கள். பத்துக் கன்னியரின் எழில் உருவங்கள் மலைச் சாரலிலே இருந்தன.

அவைகளுக்கு வேண்டிய வர்ணக் குழம்பினைத் தயாரித்து எடுத்துக் கொண்டு, வர்ணம் பூசுவதில் ஈடுபட்டான் வளவன். முதல் முதலாக மலைக்குன்றில் தான் வரைந்த தனி ஓவியமான எழில் மங்கைக்கு வர்ணம் பூசுவதில் ஈடுபட்டான் தூரிகையைக் கையில் எடுத்த வளவன், பொழுது போவது தெரியாமல் தன் முதல் ஓவியத்திலே தனது நிறமை அனைத்தையும் காட்டிவிடுவதில் மும்முரமாக இருந்தான்.

வழக்கம்போல் இருப்பிடத்துக்கு வந்து பார்த்தாள் மேகலா, வளவனைக் காணவில்லை. சில நாழிகைப் பொழுது இருந்து பார்த்தாள்; காணவில்லை. என்னவோ, ஏதோ என்று அவளது மனம் அங்கலாய்த்தது. வளவனைக் காணாமல் திரும்ப அவளது உள்ளம் இடம் கொடுக்க வில்லை. ஆகவே அவனைத் தேடிக்கொண்டு வந்தாள்.

மலைச்சாரலிலே ஓவியத்திலே ஈடுபட்டிருந்த வளவனைக் கண்டபிறகே அவளுக்கு நிம்மதி ஏற்பட்டது. அவனது சிந்தனையைக் குலைக்காமல் பின்னால் வந்து நின்று ஓவியத்தைப் பார்த்தாள். மேகலாவின் உள்ளம் ஆனந்தத்தால் துள்ளி விளையாடியது.

ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக அழியாமல் நிற்கும் ஓவியத்திலே தனது சாயல், நினைத்துப் பார்க்க முடியாத குதூகலத்திலே, "அத்தான்!" என்றாள்.

“மேகலா, பார்த்தாயா, மலைக்குன்றில் எழுந்த என் முதலாவது ஓவியத்தை? இதிலும் உன் சாயலைப் பதித்து விட்டேன். இன்னும் கூடுதலாகப் போனால் நாம் ஓர் ஐம்பது ஆண்டுகள் வாழ்வோம். இந்த ஓவியம் எத்தனையோ நூற்றாண்டுகள் வரையும் அழியாது இருக்கும். எந்த ஆரணங்கின் சாயலைத் தீட்ட முனைந்தாலும், கை உனது சாயலைத்தான் பல கோணத்திலும் எழுதச் செய்கிறது” என்றான் வளவன்.

“என்ன துணிச்சல்?” என்று கத்தினான் அங்கு வந்த காசியப்பன். அவனது குரல் சிகிரியா மலை எங்கும் எதிரொலித்தது.

மீசை துடிக்க, உடல் பதற ஓவியத்தைப் பார்த்தான். மேகலாவைப் பார்த்தான். வளவனைப் பார்த்தான். மாறி மாறி ஓவியத்தையும் அவர்களையும் பார்த்த காசியப்பன் உடைவாளை உருவியவாறு “உங்கள் இருவரின் தலைகளும் ஒரே வீச்சில் சரியப்போகின்றன” என்று பரிகாசமாகச் சிரித்தான்.

“மன்னவா!” என்றான் வளவன்.

“மேகலா, இந்தக் காசியப்பனை ஏமாற்ற முடியாது என்பதை இப்பொழுதாவது உணருவாய்” என்றவாறு வாளை ஓங்கினான் காசியப்பன்.

“மன்னரே, பொறுக்க வேண்டும். உங்கள் வாள் எங்கள் இருவரின் தலைகளையும் துண்டாக்கலாம். ஆனால் நீங்கள் கண்டு வந்த கனவு பகற்கனவாகிவிடும். அஜந்தா குகையிலே உள்ள அழியாத வர்ணச் சேர்க்கையின் ரகசியம் எனக்கு மட்டுந்தான் தெரியும். எஞ்சி இருக்கும் வர்ணக் குழம்பைக் கொட்டிவிடுவேன். சிகிரியா மலைக்குன்றிலே நான் எழுதிய ஓவியங்கள் பூரணமாகாமல் போய்விடும். அழிந்து போகும் மனித இனத்திலே, அழி

யாத சிரஞ்சீவியான கலைப்பணி இது, மன்னவா. உங்கள் கனவு என் தலை உருண்டால் சிதைந்து சின்ன பின்னமாகி விடும். எனக்குப் பின் யாருமே உங்கள் கனவை நிறைவேற்ற மாட்டார்கள்” என்றான் வளவன்.

அவனது வார்த்தை ஒவ்வொன்றும் காசியப்பனது உள்ளத்திலே ஆழமாகப் பதிந்தது. வளவனைக் கொன்றால் சிகிரியா ஓவியத்தின் இருப்பிடமாகத் துலங்காது. காசியப்பனின் புகழ் ஒருபோதும் துலங்காது. மடிந்து போகும் மணித இனத்தினுக்குப் புகழே வேண்டும். நினைத்துப் பார்த்தான் காசியப்பன். ஓங்கிய அவனது வாள் தடாரென்று கீழே விழுந்தது.

வளவன் வெற்றிப் புன்னகை துலங்கக் காசியப்பனை ஏறிட்டு நோக்கினான்.

“வளவா!”

“மன்னா, என்னால் தங்கள் புகழ் ஈழத்திலே என்றுமே சுடர்விட்டுப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்றால், என் கோரிக்கையை ஏற்கவேண்டும்.”

“கோரிக்கையா?”

“ஆமாம். என் அன்புக் காதலியை எனக்குப் பரிசாகத் தந்தால்தான் சிகிரியா மலைக்குன்றின் ஓவியங்களெல்லாம் உயிர் ததும்பும்; கலை பொங்கி வழியும்.”

மேகலா வளவன் மேல் காதல் கொண்டுள்ளாள் என்பது மன்னனுக்குத் தெளிவாகி விட்டது தான் விரும்பிய மேகலாவைக் கொடுப்பதா? கூடாது. கொடுக்காது விட்டால், காசியப்பனின் பெயர் வரலாற்றிலே துலங்காது. அந்தப்புரத்திலே எத்தனையோ கன்னிகைகள் இருக்கிறார்கள். அப்படி இருக்க மேகலா இல்லாமல் போனால் என்ன குறைந்துவிடும் என்று முடிவு கட்டிய காசியப்பன்,

“வளவா, உன் கோரிக்கைப்படி இதோ மேகலாவை உனக் குத் தந்தேன்” என்றவாறு அவளது கரத்தைப் பற்றி அவனிடம் கொடுத்தான்.

வளவனும் மேகலாவும் மன்னவனை வணங்கி எழுந்தார்கள்.

“வளவா, காசியப்ப மன்னனது பெயர் சிகிரியா ஓவியங்களினால் தலைமுறை தலைமுறையாகத் துலங்கவேண்டும். அதுதான் நான் உன்னிடம் எதிர்பார்ப்பது” என்றான் காசியப்பன்.

“மன்னா, ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகள் ஈழத்து மக்கள் சிகிரியா ஓவியங்களையும் தங்களையும் புகழும்படி செய்துவிடுகிறேன்” என்றான் வளவன்.

அன்று வளவன் சொன்னது போலவே செய்துவிட்டான். கி. பி. 478-ஆம் ஆண்டில் அரசனாகிய காசியப்பன் கி. பி. 496-இல் தன் படை தோல்வியுற்றமையைக் கண்ணுற்றுத் தற்கொலை புரிந்து மடிந்தான்.

காசியப்பன் மடிந்துவிட்டான். அவன் அமரவாழ்வையெய்தி எத்தனையோ நூற்றுக்கணக்கான ஆண்டுகள் கழிந்துவிட்டன. என்றாலும் இன்றும் சிகிரியாவிலே வரையப்பட்ட அழியாத வர்ணம் கொண்ட ஓவியங்கள், காசியப்பனது புகழைச் சொல்லிக்கொண்டே இருக்கின்றன.

தவருத சோதிடம்

1

“மகாராஜா, உங்கள் பெண்ணிள் சாதகம் மிகவும் விசேஷமானது. உங்கள் மகளுக்குப் பிறக்கும் ஆண் குழந்தை இலங்கை முழுவதையும் ஒரு குடையின் கீழ் ஆளுவான். ஆனால் ஒன்று...”

“என்ன சோதிடரே, சொல்லும்” என்றான் இலங்கை மன்னவன் பந்துவாசன்.

“உன்மாதசித்திரை பெற்றெடுக்கும் ஆண் குழந்தை மாமன்மார்கள் பத்துப் பேரையும் கொன்றுதான் அரசனாவான்.”

“என்ன!” என்றவாறு மன்னவன் தடுமாறினான்.

அரண்மனைச் சோதிடர் சொன்னால் சொன்ன துதான். அது தவறவே மாட்டாது. ஆதலினால் சோதிடரின் வார்த்தை அங்கிருந்த ஒவ்வொருவரின் நெஞ்சிலும் ஈட்டியைச் செருகினாற்போலத் தைத்தது.

“என் பேரன், என் மக்கள் பத்துப் பேர்களுக்கும் காலனா?” என்று கண்ணீர் வடித்தாள் மன்னவன் மனைவியான பத்தகச்சயள்.

மன்னவனின் மூத்த மகனான அபயன், ‘அருமைத் தங்கையின் வருங்கால வாழ்வு சோதிடரின் வார்த்தைகளினால் இன்னல் சூழ்ந்ததாக அன்றோ மாறப் போகிறது?’ என்று எண்ணமிடலானான்.

அபயனின் தம்பியான தீசனின் முகத்திலே கடுமை தாண்டவமாடியது. அதற்கேற்ப அவன் முகம் சிவந்தது. தீசனின் தம்பியான கிரிகண்ட சிவனின் மீசை துடித்துக்

கொண்டிருந்தது. ஏனைய சகோதரர்களின் முகங்களிலும் நிலவிய மகிழ்ச்சி மறைந்து சோர்வு குடிகொண்டிருந்தது.

ஒன்றுக்குப்பின் ஒன்றாக ஆண் குழந்தைகளாகவே பிறந்தமையைக் கண்ட பந்துவாசன், ஆசைக்கு ஓர் பெண் குழந்தையை எங்களுக்கு கொடுங்கள் என்று இறைவனை வேண்டினான். குடும்பத்தைத் துலங்க வைக்க, ஓர் பெண் குழந்தையைத் தந்தருள வேண்டுமென்று பத்தகச்சயனும் இறைவனை வேண்டினான். கடைசியாக உன்மாதசித்திரை பிறந்தாள். பத்து அண்ணன்மார்களுக்கு ஓர் தங்கை என்று பெற்றோர்கள் பூரித்தார்கள். அதுபோல் அபயன் முதலானவர்களும் சந்தோஷப்பட்டார்கள். ஆனால் சோதிடரின் வார்த்தை ஓர் புதிய குழந்தையை உன்மாதசித்திரையின் வாழ்க்கையில் ஏற்படுத்திவிட்டது.

‘பேரக் குழந்தையினால் என் மக்களுக்கு ஆபத்தென்றால், உன்மாதசித்திரையை இவர்கள் என்ன செய்கிறார்களோ? சோதிடர் உண்மையைத்தான் சொன்னார், அவர் சொல்வதுபோல் நடக்கத்தான் நடக்கும். இவர்கள் ஒரு பாவமும் அறியாத இவனை என்ன செய்கிறார்களோ? அபயன் சாது. மற்றவர்கள் எப்படியும் அவளுக்கு இடையூறு செய்யவே முனைவார்கள். அவளுக்குக் குழந்தை பிறக்கவும் வேண்டாம். அந்தக் குழந்தை வளர்ந்து எங்களைக் கொல்லவும் தேவையில்லை. இப்பொழுதே அவளைத் தொலைத்து விடுவோம் என்று என் மக்களில் ஒருவனாவது கேட்கக் கூடுமே!’ என்ற வகையிலே மன்னவனது சிந்தனை சிதறிக்கொண்டிருந்தது.

அந்த மண்டபத்திலே குழந்திருந்த பயங்கர அமைதியைத் தீசன் குலைத்தான்.

“சோதிடரே, உமது சோதிடம் இதுவரை தவறிய தில்லைதானே?”

“இளவரசே...” என்று சோதிடர் தடுமாறினார்.

“தீசா, சோதிடரை ஏன் சினக்கிறாய்? அவர் உன் தங்கையின் சாதகத்தைப் பார்த்துப் பலன் சொன்னார். நடப்பதும் நடக்காததும் அவருக்கு என்ன தெரியும்?” என்றான் மன்னவன்.

“அப்பா, நீங்கள் சொல்வது தவறு. கிரகங்களைக் கணித்துச் சரியாக இப்படி நடக்கவேண்டுமென்று வரையறுத்துச் சொல்லச் சோதிடரால் முடியும்” என்றான் தீசனின் தம்பியான கிரிகண்ட சிவன்.

“எல்லாம் அவரவர் விதிப்படிதானே நடக்க வேண்டும்?” என்ற வகையிலே சோதிடர் கூறினார்.

“அப்படியானால் நாங்கள் இறந்துதான் ஆகவேண்டும் என்கிறீரா?” என்று சினந்தெழுந்தான் தீசன்.

“ஆத்திரம் கொள்ளாதே, தீசா. விதியின்படிதான் எல்லாம் நடக்க வேண்டும். நம் தங்கையின் புதல்வன் நமக்குக் காலனாவான் என்ற விதி இருந்தால், அதன்படி நடக்கத்தான் நடக்கும்” என்றான், சாந்தமே உருவான அபயன்.

“அண்ணா, உன்மாதசித்திரை பெற்றெடுக்கும் குழந்தையால் நாங்கள் உயிரை இழக்கத் தயாராக இல்லை. இவள் மணம் முடித்துக் குழந்தையைப் பெற்று அதனால் வேதனையைப் பெறுவதைக் காட்டிலும் இவளையே...”

“தொலைத்துவிட வேண்டுமென்றுதானே சொல்லப் போகிறாய், தீசா? நீ மட்டுமல்ல, உன் தம்பிமார் அனைவரும் இதனை ஆமோதிக்கிறார்கள் என்பதை அவர்களது முகங்களே காட்டுகின்றன. ஆனால் ஒன்று: தங்கையைத் தமையன்மார்கள் கொன்றார்கள் என்ற வசைச் சொல்லி னுக்கு நான் ஒருபோதும் இடங்கொடுக்க மாட்டேன்.”

“அப்படியானால், உன்னுடன் நாங்களும் இறந்து போக வேண்டுமென்று சொல்லப் போகிறாயா?”

“அப்படிச் சொல்லவில்லை. உங்கள் உயிருக்குப் பாதுகாப்பாக ஓர் ஏற்பாடு செய்கிறேன். உன்மாத சித்திரையினால் உங்களுக்கு ஆபத்து இல்லை. அவள் பெற்றெடுக்கும் குழந்தையினால்தானே ஆபத்து? ஆகவே அவள் பெற்றெடுக்கும் குழந்தையை நீங்களே எடுத்துக் கொண்டு விடுங்கள்” என்றான் அபயன்.

“அண்ணா, எங்கள் உயிரின் பாதுகாப்பென்று திட்டம் தீட்டுகிறாய். நீ விலக்கா? அவள் பெற்றெடுக்கும் குழந்தை உனக்கும் யமனன்றோ?”

“அது தெரியும். என் தலைவிதி அப்படித்தான் ஆக வேண்டுமென்று இருந்தால் நான் முனமுயந்து அதனை ஏற்றுக்கொள்வேன்.”

“என்ன? உயிர் பெரிதல்லவா? இழந்தாற் பெற முடியாத பொக்கிஷம் அல்லவா?”

“ஆமாம். ஆனால் விதிவிட்ட வழிதானே...”

“விதி! மதியினால் விதியை வென்றுவிடலாம். அண்ணா உன்மாதசித்திரைக்கு விவாகம் செய்யாதுவிட்டால் அந்த விதியை நாமே மாற்றி அமைத்துவிடலாம்.”

“நீ சொல்வது அறநெறியான செயல் அல்ல. கன்னிப் பெண்ணை மணம் முடிக்காது வைத்திருப்பதைப் போல் பாவமான காரியம் வேறென்றும் இல்லை. அவளது இன்பக் கோட்டையைத் தகர்த்தால் துடிதுடித்துப் போவாள். ஏக்கத்தினாலே நொடிந்துபோவாள். வாழப் பிறந்தவள் பெண். அப்படிப்பட்டவளை வாழவிடாமல்வைத்திருப்பதை மக்கள் அறிந்தால் நமது குலப் பெருமையெல்லாம் போய் விடும். இதெல்லாம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும்” என்றான் அபயன்.

வருங்கால மன்னவனான அபயன் வார்த்தைகளை அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்வதைத் தவிர வேறு வழி இல்லை. மேலும் மன்னவனும் அபயனின் எண்ணத்தை ஆதரிக்கிறான். அண்ணனது சொல்லை நம்பி இருக்காமல் தங்கையைத் தொலைக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் தீசனுக்கு எழுந்தது. மேற்கொண்டு அங்கே தாமதிக்காமல் அவன் எழுந்து வெளியே சென்றான். அவனைத் தொடர்ந்து மற்றச் சகோதரர்களும் வெளியேறினார்கள்.

இதுவரை நடந்தவற்றைக் கவனித்துக்கொண்டிருந்த உன்மாதசித்திரை கண்ணீர் விட்டுக் கதறினாள். தன் வாழ்க்கை இப்படியா ஆக வேண்டும் என்பதை நினைக்க அவளுக்கு வேதனையாக இருந்தது. அபயன் நீங்கலாக உள்ள அண்ணன்மார் தன்னை வாழ விடமாட்டார்கள் என்பதை எண்ணவே, அவளது காதற்கனவு, வெறுங்கனவாகவா போய்விடும் என்ற ஐயம் எழுந்தது. முதல் நாள் தான் அவளது காதல் அழியா வரம் பெற்றது.

2

இந்தியாவில் பல்வளங்களும் நிரம்பப் பெற்றதாக லாலா நாடு இருந்தது. லாலா நாட்டினைத் தன் தோள் வலிமையினால் பெற்று மனங் கோணுவண்ணம் ஆட்சி நடத்தி வந்தான் சிங்கவாகு. மன்னவனுக்கு விஜயன் முதலாய பல குழந்தைகள் பிறந்தார்கள். மூத்த மகனாகிய விஜயன் இளவரசன் என்பதை மறந்து கெட்டவர்களுடன் கூடி மக்களுக்கு இடுக்கண் விளைவிப்பதையே தொழிலாகக் கொண்டான். இதனால் மக்களின் வெறுப்பினுக்கு ஆளானான். மக்களது துன்பத்தைத் துடைப்பதுதானே மன்னவனது கடமை? அரசு நீதியை உத்தேசித்து விஜயனையும் அவனுடைய தோழர்களையும் கப்பலில் ஏற்றி நடுக் கடலில் தள்ளிவிட்டான்.

தனக்கே வினையைத் தேடிக்கொண்ட விஜயன், தோழர்களுடன் பல நாட்களாகக் கடலில் அலைந்து ஒரு நாள் இலங்கைக் கரையை வந்து அடைந்தான். அக்காலையில் இலங்கையில், இயக்கர் நாகர் என்னும் சாதியார் வாழ்ந்து வந்தனர். இலங்கையில் நுழைந்த விஜயனை, இயக்கர் குலத் தலைவியான குவேனி என்பவள் கண்டு காதல் கொண்டாள். “என்னை மணந்துகொண்டால் இலங்கைக்கு மன்னவன் ஆக்குவேன்” என்று அவள் கூற விஜயன் உடன்பட்டுக் குவேனியை மணந்துகொண்டான் குவேனி சூழ்ச்சியினால் இயக்கர் நாகர் குலத் தலைவர்களைக் கொன்று விஜயனை இலங்கைக்கு மன்னவனாக்கினாள்.

இலங்கை மன்னவனான விஜயனின் மனப் போக்கில் நாளடைவில் மாறுதல் தோன்றியது. அரசகுலத்தவனான தனக்கு, தாழ்ந்த குலப் பெண்ணான குவேனி மனைவியாக இருப்பது தகுதியில்லை எனக்கண்டமையினால் அவளைத் துரத்திவிட்டான். தன் கதி இப்படியா முடிய வேண்டும் என்று நொந்த குவேனி, தன் குழந்தைகள் இருவரையும் அழைத்துக்கொண்டு காட்டுக்குச் சென்றாள்.

விஜயன் பாண்டிய மன்னவனுக்குத் தூது போக்கி அவன் மகளை மணவினை செய்து கொண்டான். பாண்டியன் மகளுக்குக் குழந்தை பிறக்கவில்லை. அந்தக் கவலை நாளடைவில் விஜயனை வருத்தியது. தனக்குப் பின் இலங்கையை ஆள ஒரு குழந்தை இல்லையே என்று கவலைப்பட்டான். எப்படியும் தன் இனத்தவருக்கே இலங்கை அரியணையை உரிமையுடையதாக்க வேண்டுமென்று எண்ணிய விஜயன், தன் தம்பியை அனுப்பிவைக்கும்படி லாலா நாட்டினுக்குத் தூது போக்கினான்.

லாலா நாட்டில் சிங்கவாகு இறந்தமையினால், அரசு உரிமையின்படி விஜயனின் தம்பியான சமித்து மன்னவ

னாகிவிட்டான். ஆகவே விஜயனின் கோரிக்கையின்படி தான் போக முடியாதெனக் கண்ட சமித்து, இலங்கையும் தன் ஆதினத்தின் கீழ் இருக்கவேண்டுமென்று தீர்மானித்துத் தன் மகனான பந்துவாசனை அனுப்பி வைத்தான்.

பந்துவாசன் இலங்கை வருவதற்கு முன்னாடியே விஜயன் இறந்துவிட்டான். ஆகவே முதல் மந்திரி ஆட்சியைக் கையேற்று நடத்தினான். பந்துவாசன் வர, அவனிடம் ஆட்சியை ஒப்புவிக்க, பந்துவாசன் இலங்கைக்கு அரசனானான்.

இலங்கைக்கு மன்னவனாகிய பந்துவாசன், இந்திய நாட்டு அரசுகுமாரியான பத்தகச்சயன் என்பவளை மணந்து அபயன் முதலாகிய பத்து ஆண்களையும் உன்மாத சித்திரை என்னும் பெண் மகவையும் பெற்றெடுத்தான்.

பத்தகச்சயன் என்பவளுடன் பிறந்த சகோதரர்களும் இலங்கைக்கு வந்து, மன்னவனின் அனுமதியுடன் ஒவ்வோர் நகரைக் கட்டிகொண்டு குறுநில மன்னர்களாக ஆளுகை நடத்தலானார்கள். அவர்கள் கட்டிய நகருக்குத் தங்கள் பெயர்களையே இட்டார்கள். அந்தவகையிலே, இராமன் கட்டியதற்கு இராம கோணமெனவும், உறுகுணன் கட்டியதற்கு உறுகுண எனவும், அநுரதன் கட்டியதற்கு அநுரதபுரம் எனவும், உச்சிதன் கட்டியதற்கு உச்சிதபுரம் எனவும், உறுவல்லி கட்டியதற்கு உறுவலை எனவும் பெயர் ஏற்பட்டன.

மைத்துனர்மார்கள் குறுநில மன்னவர்களாக விளங்க, பந்துவாசன் இலங்கை மன்னவனாக ஆட்சி செலுத்தலானான். இக்காலையில் பந்துவாசனின் மைத்துனன் திக்காயனின் மகனான திக்காமினி இலங்கை வளங்காண வந்து, அரண்மனையிலே தங்கலானான்.

3

அந்தி மயங்கும் நேரம். பட்சி ஜாலங்களெல்லாம் தம் கூடுகளை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தன. மேற்கு வானம் செக்கச் சிவந்திருந்தது. அந்தச் சிவப்பை மாலைச் சூரியன் இன்னும் அதிகச் சிவப்பாக மாற்றினான். இந்த இயற்கைக் காட்சியில் ஈடுபட்டவனாக, திக்காமினி அரண்மனையின் மேல் மாடியில் அமர்ந்திருந்தான்.

மன்னவன் தன் மருகனுக்கு வேண்டிய சௌகரியங்களை யெல்லாம் மேல் மாடியிற் செய்துகொடுத்திருந்தான். மாடியிலே, தான் உண்டு, தனது கற்பனை உண்டு என்று இருந்த திக்காமினி, அந்த மாலைக் காட்சியை மிக நன்றாக ரசித்துக்கொண்டிருந்தான். அந்த வேளை கீழே பூந்தோட்டத்தில் மெல்லிய பாட்டொலி யொன்று எழுந்து வர வரச் சத்தம் மேலாடிக் கொண்டுவந்தது. இயற்கையை மெருகு கூட்டிக் காட்டத் தக்கதாக அந்த இரிய கானம் இருந்தது. அந்திவானத்திலே கருத்தைச் சிதற விட்டிருந்த அவன் கானத்திலே கருத்தை ஓட்டினான். அழகே உருவான ஒரு மங்கை ஊஞ்சலில் ஓய் யாரமாக அமர்ந்தவாறு பாடிக் கொண்டிருந்தாள். கானத்தை விட மேலானதாக இருந்தது அவளது தோற்றம். செக்கச் சிவந்த அதரமும், கருநாகம் போன்ற சடைப் பின்னலும், பருவத் துடிப்புத் ததும்பும் மார்பகமும், கயல்மீன் கண்களும் திக்காமினியை ஓர் இன்ப லோகத்துக்கு அழைத்துச் சென்றன. அவள் மேல் வைத்த கண்களை எடுக்கச் சக்தியற்றவனாகத் தன்னை மறந்து நின்றான் திக்காமினி. அவளது வேணு கானம் போன்ற பாட்டொலி நிற்கவே அவன் இந்த உலக நினைவுக்கு வந்தான். அவள் யாரோ, தான் யாரோ என்று திக்காமினி எண்ணவில்லை. அந்தப் பூங்கொடியானைத் தன் மனத்திலே குடி இருத்தி விட்டான்.

தன் மனத்தைப் பறிகொண்டுவிட்ட அவளுடன் பேசாமல், மாடியிலே அமர்ந்துகொண்டிருக்க அவன் மனம் விடவில்லை. உடனடியாக மாடியிலிருந்து இறங்கித் தோட்டத்துள்ளே நுழைந்தான். அவனைப் பொருட்படுத்தாமல், அவள் பூக்களினால் மாலை தொடுத்துக்கொண்டிருந்தாள். அவள் கைகள் இயங்கிக்கொண்டிருந்த புதுமையைப் பார்த்துக்கொண்டு எதிர்த்தாற்போல் ஓர் மரத்தில் சாய்ந்து கொண்டு நின்றான். அவள் கவனம் அவன்மேல் இன்னும் திரும்பவில்லை.

மாலையை முடித்துக்கொண்டு "அவள் எழுந்தாள். எதிரே இளைஞன் தன்னையே பார்த்துக்கொண்டு ஓய்லாக நிற்பதைக் கண்டு திடுக்கிட்டாள். உத்தியான வனத்தில் இத்தனை துணிவுடன் நிற்கும் அவனது எழிலை ஒரு தடவை நோக்கினாள். அப்பொழுது அவனுடைய அதரங்களில் புன்முறுவல் தவழ்ந்தது. அந்தப் புன்முறுவலிலே ஒருகணம் மயங்கினாள். மறுகணம் வெட்கம் மேலிடத் தலையைத் தாழ்த்திக்கொண்டாள்.

அவன் அவனைக் கண்டு காதல் கொண்டான். அவளும் அவனைக் கண்டவுடனே அவனிடம் மயங்கினாள். இரண்டு உள்ளங்களும் பரிமாறிக்கொள்ளத் துடித்தன. அவன் அவனைச் சமீபித்தவாறு, "உங்கள் கானமும் நன்றாக இருந்தது. அழகிய கரங்களால் பின்னப்பட்ட மாலையும் சிறப்பாக இருக்கிறது" என்று கூறினான்.

அவள் அதனை அங்கீகரிப்பது போல் புன்முறுவல் பூத்தாள்.

"நீங்கள், வந்து...வந்து..." என்று அவன் தடுமாறினான். அதனைக் கண்ட அவள் ஓரக்கண்ணால் அவனை நோக்கினாள்.

“உங்கள் பெயரை நான்...அறியலாமா?”

உள்ளங் கவர்ந்தவனிடம் அவளுக்குப் பெயரைச் சொல்ல வெட்கமாகவும் இருந்தது. என்றாலும் துணிந்து, “உன்மாதசித்திரை” என்றுள்.

“என்ன, உன்மாதசித்திரையா? மன்னவன் மகளா? பெயரைக் கேள்விப்பட்டேன். ஆனால் உங்களை இதுவரை பார்க்கத்தான் கொடுத்து வைக்கவில்லை. இருந்தாலும் கரும்பு தின்னக் கூலியா?”

“அப்படியென்றால்...”

“என் மாமாவின் மகளிடம்...”

“நீங்கள்...”

“உன் அத்தான்.”

“என் அத்தானா?” என்று அவள் கண்கள் மலர்ந்தன. அவன் கைகள் அவனையும் அறியாது அவள் கரங்களைப் பற்றின. அக் கரங்களை விடுவிக்கச் சக்தியற்றவளாக அவனது பரந்த மார்பிலே துவண்டாள். உரியவள், உரியவனிடம் சேர்ந்தபோது அங்கே கதிரவனுக்கு வேலை இருக்கவில்லை. பூரணசந்திரன் பொலிவுடன் தோன்றினான்.

4

உன்மாதசித்திரையின் காதலை அறிந்த தீசன், சகோதரர்களுடன் கலந்து ஆலோசித்து ஓர் முடிவுக்கு வந்தான். காதலை அங்கீகரித்தால், சோதிடர் சொன்னது போல் குழந்தை பிறக்கவும் கூடும். பின்னர் எத்தனையோ இடையூறுகள் ஏற்படும். எல்லாவற்றுக்குமாக உன்மாதசித்திரையைக் கொண்டு விடுவதுதான் மேலானதென அவர்கள் எண்ணி அதற்கான திட்டத்தையும் வகுத்தார்கள்.

தம்பிமார்களின் சதித் திட்டத்தை அறிந்த அபயன் வருந்தினான். அவள் குழந்தையால் தான் இறப்பது

உண்மையென்றாலும், அவளைப் பாதுகாக்க வேண்டியது தன் கடமை என எண்ணினான். ஆகவே உன்மாதசித்திரையை அழைத்து வந்து அபயன் தன்னுடன் வைத்துக் கொண்டான்.

காதலி வருவாள், வருவாள் என்று எதிர்பார்த்துத் திக்காமினி சோர்ந்து போனான். அரண்மனைத் தோட்டத்திலே அவளது வருகைக்காகக் காத்திருந்தும் ஏமாற்றத்தான் அவனுக்குக் கிடைத்தது. 'வராமல் இருக்கமாட்டாளே' என்றெல்லாம் மனத்தைப் போட்டுக் குழப்பினான். காரணம் புரியவில்லை, தெரியவும் இல்லை. தோட்டத்திலே உன்மாதசித்திரையைப்பற்றி எண்ணியவாறு உலாவிக்கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது தூதுவனொருவன் அவரிடம் அஞ்சலொன்றினைக் கொடுத்தான்.

என் ஆசைக் காதலர்க்கு,

தூர்பாக்கியவதியான என்னை நீங்கள் ஏன் காதலித்தீர்கள்? நான் ஏன் உங்கள் காதலை ஏற்று உங்களுக்கு வேதனையைத் தந்தேனென்று கண்ணீர் வடிக்கிறேன்.

அத்தான், நம் காதலை என் அண்ணன்மார்கள் அறிந்துவிட்டார்கள். பாழாய்ப் போன சோதிடர் நமக்குப் பிறக்கும் பாலகன், அவர்களைக் கொண்டு அரசனாவான் என்று சொன்னார். அதனால் என் காதலைக் குழிதோண்டிப் புதைக்கத் திட்டமிட்டதுடன், என்னையே தொலைத்துவிடச் சதியாலோசனை செய்துள்ளார்கள். ஆதலினால் என்னிடம் இரக்கங்கொண்ட மூத்த தமையனாரான அபயன் என்னைக் கூட்டிச் சென்று தம்முடன் பாதுகாப்பாக வைத்திருக்கிறார். அதனால்தான் உங்களை வந்து காண முடியவில்லை. எங்கே, எங்கே என்று என்னைத் தேடிக்க

கொண் டிருக்கும் ஒன்பது அண்ணன்மார்களின் கண்களிற் படாமல் மூத்த அண்ணனார் என்னைக் காவல் காக்கிறார்.

அத்தான், உள்ளத்தால் ஒன்றுபட்டுப் போன நாம் வாழ்க்கையை அநுபவித்துப் பார்ப்பது என்பது நடக்காத கரூரிய மென நினைக்கிறேன். இந்தத் தூர்ப் பாக்கியவதியால் உங்கள் உயிருக்குக்கூட ஆபத்து வரும். ஏன் உங்களைக் கண்டேன், உங்கள் காதலை ஏற்றுக் கொண்டேன் என்று புழுவாகத் துடிக் கிறேன். அத்தான், அண்ணன்மாரின் வஞ்சனைக்காக நான் பலிபீடத்தை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருக்கிறேன். அத்தான், உங்களுக்குத் துன்பமேயொழிய இன்பமே இல்லை. ஆகவே என்னை மறந்துவிடுங்கள். என்னை நினையாதீர்கள். உன்மாதசித்திரை என்ற ஒருத்தி இருந்தாள் என்பதையே மறந்து விடுங்கள், அத்தான்.

இங்ஙனம்

உன்மாதசித்திரை.

அஞ்சலைப் படித்த திக்காமியினியின் சிந்தனை சிதறிப் பாய்ந்தது. தன் காதலி தன்னைக் கோழை என்றல்லவா தீர்மானித்து விட்டாள்? இல்லை, அண்ணன்மாரின் நலத்தினுக்காகத் தன்னை மறக்கச் சொல்லுகிறாள். அவளை எப்படி மறக்க முடியும்? 'என் மகனா, உன்மாதசித்திரை பெற்றெடுக்கும் பாலகனா இவர்களது உயிருக்கு ஆபத்து! அந்த ஆபத்தையே ஆக்கிவிட்டால் என்ன! எப்படியும் உன்மாதசித்திரையை மணந்தேயாக வேண்டும். அவளை மனைவியாக்கிப் பெறப்போகும் பாலகனா சுயநலக்காரர்களுக்குப் புத்தி புகட்ட வேண்டும்' என்ற முடிவிலுக்குத் திக்காமியினி வந்தான்.

5

உபதீசநுவரையின் அத்தாணி மண்டபத்திலே மன்னவன் பந்துவாசன் வந்து அமர்ந்தான். அவனுக்குப் பக்கத்திலே வருங்கால மன்னவனான அபயன் இருந்தான். தீசன் முதலானவர்கள் சபா மண்டபத்தின் மற்றோர் புறமாக அமர்ந்திருந்தார்கள். மதிவல்ல அமைச்சர்கள் வேறு ஒரு புறமாக இருந்தார்கள். மன்னவன் தேச விசாரணையை ஆரம்பித்தான். அப்பொழுது பல பெண்கள் வெகுமதிப் பொருள்களைச் சமந்துவர, திக்காமினியின் தோழன் முன்னே வந்தான்.

திக்காமினி அனுப்பிய பொருள்களை மன்னவனின் காலடியிற் சமர்ப்பித்து, “உன்மாதசித்திரையை எங்கள் தலைவரான திக்காமினி மணம் முடிக்கத் தங்கள் விருப்பினை அறிய விரும்புகிறார்” என அவன் கூறினான்.

சொந்த மருகனான திக்காமினி தன் மகளை மணப்பதை மன்னவன் முழு மனத்துடன் விரும்பினான். ஆனால் அவனது மணவினைக்குச் சகோதரர்கள் ஒருப்படவேண்டுமே என்ற அச்சம் அவனுக்கு எழுந்தது. உன்மாதசித்திரை வாழ வேண்டுமென்று விரும்புகிறவன் அபயன். வாழக் கூடாது என்று அடம் பிடிப்பவர்கள் தீசன் முதலாய ஒன்பது பேர்களும். ஆகவே அபயனிடம் “என்ன பதில் இறுப்பது?” என்று மன்னவன் வினாவினான்.

“அப்பா, தானாக வரும் சம்பந்தத்தை வேண்டாமென்று சொல்வதா? சம்மதம் என்று சொல்லி விடுங்களேன்” என்றான் அபயன்.

“ஒரு போதும் முடியாது” என்று மற்றவர் குரல் எழுப்பினார்கள்.

“ஏன் முடியாது? உன்மாதசித்திரை வாழத்தான் வேண்டும். அவளுக்குப் பிறக்கும் ஆண் குழந்தைகளைக்

கொன்றுவிடுவதாக நாம் முன்னரே இணங்கிக் கொண்டமையினால், அவள் மணம் முடிப்பதில் எந்தத் தடையும் இல்லையே?" என்றான் அபயன்.

அபயனுடைய வார்த்தைகளை மன்னவனும் ஏற்றுக் கொண்டான். "அவள் உங்கள் தங்கை. எந்தப் பெண்ணும் கணவனுடன் வாழத்தானே ஆசைப்படுவாள்? அப்படியிருக்க உங்கள் தங்கையை அதற்கு விலக்காக்கலாமா? உன்மாதசித்திரைக்கு ஆண் குழந்தை பிறந்தால் அதனை நீங்களே எடுத்துக்கொண்டு போய்விடுங்கள்" என்றான் மன்னவன்.

தீசன் முதலானவர்கள் தந்தையின் வார்த்தையை அந்த அத்தாணி மண்டபத்திலே எதிர்த்துப் பேசாமல் மெளனமாக இருந்தார்கள். அவர்களது மெளனத்தைக் கண்ட மன்னவன், "என் மகளை நாளை வரும் முகூர்த்தத்தில் திக்காமினிக்குக் கொடுப்பதாகச் சொல்லும்" என்றான்.

6

கால சக்கரம் சுழன்றது. இரண்டு ஆண்டுகள் சுழற்சியில் உதிர்ந்துவிட்டன. உன்மாதசித்திரை அரண்மனையின் ஒரு புறத்தில் பிரசவ வேதனையால் துடித்துக் கொண்டு கிடந்தாள். அவளுக்குத் துணையாக தாதி ஒருத்தி பக்கத்திலே இருந்தாள்.

நடு நிசி. வேதனையின் மத்தியிலே உன்மாதசித்திரை ஓர் அழகிய ஆண்மகவைப் பெற்றெடுத்தாள். தான் பெற்றெடுத்த செல்வம் ஆண் மதலை என்பதைக் காண அந்தத் தாயுள்ளம் கண்ணீர் வடித்தது. கொடியவர்களான அண்ணன்மார்கள் பச்சிளம் பாலகளைத் தொலைத்துவிடுவார்களே என்பதை எண்ண, அவள் உள்ளம் வேதனை

யினால் வெடித்துவிடும்போல் இருந்தது. “ஒரு குற்றமும் அறியாத இந்தக் குழந்தை இவர்களுக்கு என்ன கொடுமையைச் செய்தான்?” என வாய்விட்டு அழுதாள். அவளது அழுகையைக் கண்ட தாதி தேற்றினாள். தன் மனச் சுவையை அவளிடம் சொல்லி, “என் குழந்தை உயிரோடு வாழ ஏதாவது ஓர் ஏற்பாடு செய்” எனக் கெஞ்சிக் கேட்டாள்.

தாதி உன்மாதசித்திரையின் கவலையைப் போக்க முனைந்தாள். நேற்றுத்தான் அவளது ஒன்றுவிட்ட தங்கை ஒரு பெண் மகவைப் பெற்றெடுத்தாள். ஆகவே அவளிடம் விசயத்தைச் சொல்லி இளவரசனைக் காக்க வேண்டுமென்று எண்ணிய அவள் அர்த்த ராத்திரியிலே விரைந்து சென்றாள்.

எவளுக்குத் தன் குழந்தையைக் கொடுக்க முடியும்? இருந்தாலும் அவள் உன்மாதசித்திரைக்காக இரங்கி, தன் பெண் மகவு அரசு போகத்தில் வாழட்டுமென்று ஒப்பித்தாள். தாதி அவளது பெண் குழந்தையை உன்மாதசித்திரையிடம் கொடுத்து, உன்மாதசித்திரை பெற்றெடுத்த ஆண் குழந்தையைப் பெற்றுக் கொண்டு, குழந்தையின் போஷணைக்காகக் கொடுத்த ஆயிரம் பொன்களையும் வாங்கிக்கொண்டு அரண்மனையை விட்டு அர்த்த ராத்திரியிலே வெளியேறினாள்.

உன்மாதசித்திரை பெற்றெடுத்த பெண் குழந்தையைக் கண்ட அவள் சகோதரர்கள் எவ்வீதக் கெடுதியும் செய்யாமல் அதைத் தாயிடமே விட்டுச் சென்றார்கள்.

ஏதோ ஒரு துணிவினால் அவள் குழந்தையை மாற்றிக் கொண்டாலும் அதனை வளர்ப்பதற்கு அவளுக்கு பயமாக இருந்தது. ஆகவே ஓர் இடையனிடம் குழந்தையைக் கொடுத்து, பணத்தையும் கொடுத்தாள். அந்த இடைய

னின் மனைவி அன்றுதான் ஓர் ஆண் குழந்தையைப் பெற்றாள். அதனையே இடையன் சாக்காகக் கொண்டு தனக்கு இரட்டைக் குழந்தைகள் பிறந்தன என்ற செய்தியைப் பரப்பி விட்டு இளவரசனையும் எடுத்துக் கொண்டான்.

தந்தையின் பாசத்தினாலும், அண்ணனின் அரவணைப்பிலும் தனக்குக் குழந்தை பிறந்தமையினால் உன்மாதசித்திரை அவர்கள் இருவரது பெயரினையும் சேர்த்துப் 'பந்துகாபயன்' எனப் பெயரிட்டான்.

இடையனிடம் ஏழு ஆண்டுகளாக வளர்ந்த பந்துகாபயன் சகல கலைகளையும் கற்கும்படி உன்மாதசித்திரை, கல்வி அறிவில் மேம்பாடுடைய பண்டலன் என்னும் அந்தணரிடம் குழந்தையைச் சேர்ப்பித்தான். அந்தணருக்குச் சந்திரன் என்னும் மகன் இருந்தான். அவன் பந்துகாபயனின் வயசினே ஒத்திருந்தமையினால், பண்டலன் இருவரையும் சேர்த்து எல்லாக் கலைகளையும் போதித்தார். பந்துகாபயன் வளர்ந்து வாலிபனானான்.

7

பந்துவாசன் இறக்க அபயன் மன்னவனானான். அபயனின் ஆட்சிக்காலத்தில், பந்துகாபயன் சிறந்த வீரனாக விளங்கினான். பண்டலன், பந்துகாபயனிடம் அவனது பிறப்பைப் பற்றிக் கூறி, "நீ இலங்கைக்கு மன்னவனாக வேண்டியவன். என் மகனின் துணையைக் கொண்டு, அரசு உரிமையைப் பெற்றுக்கொள்" என்று ஆசீர்வதித்து அனுப்பினார்.

சந்திரன் பந்துகாபயனுக்குத் தளபதியாக விளங்கினான். சிறு சேனையுடன் பந்துகாபயன் மாமன்மாரின் நகரங்களை நோக்கிச் சென்றான். கிரிகண்டமலையைத்

தலைநகராகக் கொண்டு, கிரிகண்ட சிவன் ஆட்சி செய்யும் நாட்டைத் தாக்கிப் பந்துகாபயன் கைப்பற்றியதுடன், அவன் மகளான சபானபாலிகையையும் மணந்துகொண்டான். பந்துகாபயனின் வாளுக்கு முதல் முதலில் மூன்றாவது மாமனான கிரிகண்ட சிவன் பலியானான்.

பின்னர், பந்துகாபயன் மாமன்மார்களிற் பலரைத் தாக்கி அவர்களுடைய நகரங்களையும் பிடித்துக்கொண்டு உபதீசநுவரையை நோக்கிச் சென்றான். தன் தம்பிமார்களின் கதியை உணர்ந்த அபயன், பந்துகாபயனுடன் ஒருப்பட்டு வாழச் சம்மதித்தான். இதனை அறிந்த மற்றச் சகோதரர்கள் அபயனை அரியணையிலிருந்து நீக்கினார்கள்.

பந்துகாபயன் பலமுள்ள சேனையைத் தயாரித்துக் கொண்டு உபதீசநுவரையைத் தாக்கி, தீசனைத் தூரத்தி விட்டு, மிகுந்த மாமன்மார்களை வாளுக்கு இரையாக்கி இலங்கைக்கு மன்னவனானான். "மாமன்மாரை வென்று இலங்கைக்கு அரசனாவான்" என்று அன்று சொன்ன சோதிடம் தவறவில்லை. அதனைக் கண்ட உன்மாத சித்திரை பூரிப்படைந்தாள். 'மாமன்மாரை வென்ற மருகன்' என்ற விருதையும் பந்துகாபயன் பெற்றான்.

மாபெரும் தியாகம்

அனுரதபுரம் அமைதியாகத் துயின்றுகொண்டிருந்தது.

“அசோகமாலா!”

“அப்பா...”

“ஓதுக்கப்பட்டவர்களான நாம் வேதனையைத்தான் தினமும் கொண்டு வாழ்கிறோம். பார், இந்தப் பொல்லாத வியாதி என்னை இரண்டு நாட்களாகப் படுக்கையிலே கிடத்திவிட்டது. நாளைக்காவது குணம் கிடைக்க வேண்டும்.”

“நாளைக்கு என்னப்பா?...”

“வேலைக்குப் போகவேண்டுமே, குழந்தாய்!...”

“இந்த நிலையிலா? வேண்டாம் அப்பா. பொழுது புலர்ந்ததும் போகவேண்டாம். இன்னும் நாலைந்து நாட்கள் கழித்துச் செல்லுங்கள்.”

“அதெப்படி முடியும் மகளே? நமக்காக இடப்பட்டுள்ள கடமையைச் செய்துதானே ஆகவேண்டும்? இது அரசாங்க ஆணையல்லவா? மாமன்னர் கைமுனு இட்ட கட்டணையல்லவா? குழந்தாய், நாம் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள். தீண்டாதவர்கள். உயர்ந்த மக்கள் தங்களது சகல தேவைகளையும் நம்மைக் கொண்டே நிறைவேற்றும் போது, நம் இனத்தவருக்கு ஓய்வு தான் ஏது; ஒழிச்சல் தான் ஏது? அதனால் தான் நோய் என்று பாராமல் வேலைக்குச் செல்ல வேண்டிய கடமை நமக்கு வந்திருக்கிறது...!”

“இந்த நிலையில் நீங்கள் செல்லவேண்டாம், அப்பா; உங்களுக்காக நான் தினமும் செல்கிறேன் அப்பா!”

மாலைக் கதிரவன் மேற்கு வானத்தில் வெகு உல்லாசமாகப் பவனி வந்து கொண்டிருந்தான். மனத்தைக் கவரும் மாலைப் பொழுதிலே தன்னை மறந்து ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தான் மாமன்னர் கைமுனுவின் ஏக புதல்வனான இளவரசன் சாலி.

ஒரு காலத்திலே கைமுனு இரத்த வெறி பிடித்து அலைந்தான். அனூரத புரத்திலே தமிழன் ஆணை செலுத்துவதா என்று சீறினான்; சினந்தான். படை திரட்டி வந்து மன்னவன் எல்லாளனை எதிர்த்தான். இருவருக்கும் தனியாகப் போர் நடந்து கொண்டிருக்கையில், எல்லாளன் பட்டத்து யானையிலிருந்து தவறிக் கீழே விழுந்தான். பகைவன்தான் தன்னுடைய காலடியிலே கிடக்கிறனென்று எண்ணிய பட்டத்து யானை, தனது காலை வைத்து நசுக்கிக் கொன்றது. அதனால் கைமுனு வெற்றி வீரனானான். அப்பொழுது தான் கைமுனுவின் இரத்த வெறி தணிந்து பச்சாதாப உணர்ச்சி பெருக்கெடுத்தோடியது. ‘ஓர் உயிரையேனும் ஆக்கச் சக்தியற்ற நான், ஆயிரக் கணக்கான உயிர்களை வதைத்துவிட்டேனே’ யென்று வருந்தினான். “இனிக் கைமுனு இரத்தவெறி பிடித்தவனல்ல; அகிம்சா மூர்த்தியான புத்த தேவனது கொள்கையைப் பரப்பும் அடியவனாவேன்,” என உறுதிபூண்டான். அதன் பயனாக அனூரத புரத்தைப் புத்தர்மதத்தின் உறைவிடமாக்குவதற்காக உழைக்கலானான். அவனது பெரும் உழைப்பிலே வருங்கால மன்னனான சாலியும் பங்கு கொண்டு புத்தமதத்தை வளர்க்க வேண்டும் என்று எண்ணினான். அந்த எண்ணத்தை கைமுனு தன் மைந்தன் சாலியின் மனத்தாமரையில் செம்மையாகப் பதித்து விட்டான்.

அன்று அரண்மனையின் மேல் மாடத்திலிருந்தவாறு இயற்கையைப் பருகிக் கொண்டிருந்த சாலியின் செவியிலே, இன்னிசை இழைந்து வந்து விழுந்தது. கானத்தின் இனிமையிலே சாலி மயங்கினான். கண்களை மூடியவாறு கானத்திலே அவன் ஒன்றுபட்டுப் போனான். 'இத்தகைய தெய்வீக கானத்தை இதுவரை கேட்கவில்லையே! அரண்மனைப் பாடகர்களில் இத்தகைய குரல் உடையவர் யாரும் இல்லையே! யாரோ புதியவர் ஒருவர் இசைக்கிறார். புதுமையான இன்னிசையை வழங்குகிறார். குரலின் இனிமையினால் ஒரு பெண் போலத் தோன்றுகிறது' என்ற வகையிலே சாலி எண்ணமிடலானான். மனம் எண்ணமிட்டுக் கொண்டிருந்தாலும், உள்ளம் இன்னிசையிலே சொக்கிக் கிடந்தது.

தென்றலிலே தவழ்ந்து வந்த கானம் தடைப்பட்டது. அப்பொழுது சாலி கண்களைத் திறந்து தோட்டத்தை நோக்கினான். மிகவும் அதிசயப்பட்டான்.

காதல் வயப்பட்டு அப்போதே தனது உள்ளத்தை அவளிடம் திறந்து காட்ட வேண்டும். அவளது காதலைப் பெற வேண்டுமென்ற வேகத்தைக் கட்டுப்படுத்த சாலியால் முடியாது போகவே, இருக்கையை விட்டெழுந்து, தோட்டத்துக்கு விரைந்தான்.

தன்னை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்த இளவலை ஏறிட்டு நோக்கிய அவள் திடுக்கிட்டாள். 'பட்டாடையும் கிரீடமும் அணிந்து வருவது இளவரசரே தான்; தனது வேலையில் ஏதாவது குறை கண்டு விட்டாரோ, அல்லது அப்பா ஏன் வேலைக்கு வரவில்லை யென்பதைக் கேட்கத் தான் வருகிறாரோ' - இவ்வாறு எண்ணிய அவள் ஒரு புறமாக ஒதுங்கி நின்றாள்.

காதல் வேசத்தினால், மன்மதனின் மலர்ப் பாணங்களால் அடிபட்டு வந்த சாலி, அவளது மென்கரத்தை அள்புடன் பற்றினான். அதைக் கண்ட அவள் துடி துடித்த வாறு கைகளை உதறித்தள்ளி விட்டு, "என்னைத்தொடாதீர்கள், இளவரசே!" என்றாள்.

"மாலா, உன்னைத்தொடுவது மட்டுமல்ல; என் இதயத்து ராணியாகவும் ஆக்கப் போகிறேன். உன்னைக் கண்ட அந்தக்கணமே, என்னுள்ளம் உன்னைச் சரணடைந்து விட்டது. என் காதல் ஜோடி நீ தான்."

"அப்சாரம். தகாத வார்த்தைகளைச் சொல்லாதீர்கள். நான் தீண்டாதவள்; தாழ்த்தப்பட்டவள்...!"

"அப்படி ஒருவகுப்பு இந்தநாட்டில் இருக்கிறதா? குலநெறி மனிதர்கள் வகுத்துக்கொண்டதுதானே? நீ தாழ்ந்தவளாக அல்ல, வேறு எவ்வகையாக இருந்தாலும் பாதகமில்லை. நீ கன்னிப் பெண். நான் வாலிபன். சகல நியதிகளின்மீதும் நம்பிக்கை வைத்துச்சொல்கிறேன். நீ தான் என் இதய ராணி...!"

"இளவரசே, ஆசை மயக்கத்தில் சொல்லாமல் சிந்தித்துப் பாருங்கள். இந்த நாட்டின் வருங்கால மன்னவர் நீங்கள்..."

"அது எப்போதே முடிவானது. மாமன்னர் கைமுனுவுக்கு மகனாகப் பிறந்த அந்தக் கணமே நான் இளவரசன் தானே...?"

"நாட்டு மக்களை நல்லவழியில் அழைத்துச் செல்ல வேண்டிய தாங்கள், அபலைப்பெண் ஒருத்தியிடம்..."

"என்னை நீ இன்னும் புரிந்து கொள்ளவில்லை. உன் லீடம் காமத்தை எதிர்நோக்கி நான் வரவில்லை. ஆசையைத்தூண்டும் உன் அழகைச் சிதைத்துச் சின்னாபின்ன

மாக்கநான் வரவில்லை. காமம் கழிந்தபின் கைவிட்டெறியும் காழகனாக நான் வரவில்லை. தூய்மையான காதலில் கட்டுண்டு உன் அன்பைப் பெறத்தான் வந்தேன்.

“தூய்மையான உன் காதல் ஒன்று மட்டும் கிடைத்தாற்போதும். மற்றபடி இந்த நாடோ, மணிமகுடமோ எனக்கு வேண்டியதில்லை. உன்னைக் கசக்கி முகர்ந்து பாழாக்கி விடுவேனோ என அஞ்சுகிறாயா? அரசபரம்பரையைப் பற்றி மக்கள் சிலர் அறிந்திருப்பது போல் நீயும் எண்ணுகிறாய். ஆனால் சாலி அதற்கும் விதிவிலக்கு. உன்னை என் கண்ணின் கருமணி போல் பாதுகாப்பேன்; என் காதலை நீ மறுத்தால், இந்த அனூரதபுரத்தையே நான் துறந்து விடுவேன்...?”

“வேண்டாம், இளவரசே! கைமுனுவின் ஒரே மகனைத் துரத்திய பழி எனக்கு வேண்டாம். இளவரசரின் காதலை ஏற்றுக் குல கௌரவத்தைக் கெடுத்த அபவாதம் எனக்கு வேண்டாம்!”

“என் அன்பே, நீ அப்படிச் சொல்லாதே! நம்மைப் போல் பாக்கியசாலி வேறு யாரும் இருக்க மாட்டார்கள்,” என்றவாறு அவளை மாயன்னன் மகன் தன் மார்பிலே அணைத்துக்கொண்டான்.

முதுமையின் கோரப்பிடியிலே சிக்கிய கைமுனு, தன் ஒரே மகன் சாலியின் திருமண வைபவத்தைக் காண முயன்றார்.

‘தந்தை தனது மனக்கருத்தை ஏற்கமாட்டார்’ என்ற ஓர் எண்ணம் சாலிக்கு இருந்தாலும், எதற்கும் நேரடியாகக் கேட்டுவிடுவது என்று திட்டப்படுத்தினான்.

தீண்டாத குடியில் அவதரித்த அழகி அசோகமாலா விற்பால் தான் கொண்டொழுகிய உண்மைக் காதலை அரசனிடம் வெளியிட்டான் அவன்.

“உன் விருப்பை மக்கள் மதிக்க வேண்டும்; மக்கள் வழியில்தான் நீ செல்லவேண்டும். மக்களுக்காகத் தான் மன்னவனேயன்றி, மன்னவனுக்காக மக்களில்லை. ஆகவே உன் காதல் அழியவேண்டும். ஈழ நாட்டின் நலனுக்காக உன் காதல் அழிந்துதான் ஆகவேண்டும்.”

“என் மாலாவை அடைவதற்குக் குறுக்காக இருக்கும் இளவரசுப்பட்டம் எனக்கு வேண்டாம். என் காதல் ராணியை அணைய இடமாக இருக்கும் இளவரசுப்பட்டம் வேண்டவே வேண்டாம். எனக்கு என் காதல் தான் லட்சியம். அரண்மனை வாழ்வும், ஆடம்பரமும், மணிமகுடமும் எனக்கு வேண்டாம். என் மாலா மட்டும் எனக்குக் கிடைத்தாற் போதும். நாடோடியாக அவளுடன் வாழும் இன்ப வாழ்வொன்றே போதும்!”

அந்தி மறைந்தவுடன் ஓடிவருவதாகச் சொன்ன காதலனைக் காணவில்லையே என்று அசோகமாலா அங்கலாய்த்தாள்.

“மாலா, புறப்படு; தாமதிக்க நேரமில்லை,” என்ற வாறு குதிரையை நிறுத்தினான் சாலி!

“நான் நினைத்ததுதான் நடந்துவிட்டது...!” - அவள் அவனைப் பூரண நிலவின் ஒளியிலே நோக்கினாள்.

“நீ மட்டுமல்ல; நானும் நினைத்தது நடந்துவிட்டது. நமது வாழ்க்கைத் திட்டத்தை வகுத்துவிட்டேன். ஈழத்து மணிமுடியை உனக்காகத் தியாகம் செய்துவிட்டேன். தந்தையின் ஆணை பறந்து வருவதற்கிடையில் நாம் அனுராத புரத்தைக் கடந்தாகவேண்டும். சீக்கிரம் புறப்படு...” என்று துரிதப்படுத்தினான் சாலி.

“என்னால் உங்களுக்கு, உங்கள் குடும்பத்திற்கு. இந்த நாட்டிலுக்கு எவ்வளவோ துன்பங்கள். என்னை மன்னியுங்கள்; நான் உங்கள் மகுடத்துக்குக் குறுக்கே நிற்க மாட்டேன்! ஆனாலும், இந்த அபலைப்பெண்ணின் நெஞ்சிலே உங்கள் முகம்தான் அழியாச்சித்திரமாக இருக்கும்!”

இலங்கைச் சரித்திரத்தின் ஏடுகளில் கீழ்க்காணும் செய்திகள் எழுதப் பெற்றன.

“திண்டிவாய் குலக்கொடியாள் என அறிந்தும், உள்ளத்திலே உதயமான காதலைப் போற்றி வளர்த்த சாலி, காதலின்பொருட்டு ஈழத்து மணிமகுடத்தைத் தியாகம் செய்தான். ஆனால், அசோகமாலாவின் திடீர் மாற்றம் அவனைப் பித்தனாக்கியது; கடைசியில் இரட்டை உயிர்களும் அன்று இரவே ஒருயிராகக் கலந்தன! ஆம்; அவர்களது அன்புக் காதல் வென்றது!”

தாம்பூல ராணி

இலங்கையின் தலைநகரான அநுராதபுரி அன்று கனையிழந்து அமைதியாக இருந்தது ஆகவனது வருகைக்கு முன்னே நகரிலே மக்களின் நடமாட்டமும் பரபரப்பும் ஏற்பட்டுவிடும். ஆனால் அன்று ஆதவன் உதித்துங்கூட நகரம் கலகலப்படையவில்லை. கவலையினால் பீடிக்கப்பட்டவர்கள் போல் மக்கள் சென்று கொண்டிருந்தார்கள். இத்தனைக்கும் காரணம் அரண்மனையில் நிகழ்ந்த துக்கரமான நிகழ்ச்சியாகும்.

இலங்கை மன்னவனான யசலாகதீசன் விளையாட்டுப் பிரியன். அவன் தன் உருவ அமைப்பைப் பெற்றிருந்த சுப்பனை நண்பனாகப் பாவிக்கலானான். சுப்பன் அரண்மனை வாயில் காப்போனாக இருந்தான். ஒரு நாள் அரசன் தன் உடைகளைச் சுப்பனுக்கு அணிவித்து, அவனது வாயில் காக்கும் உடையைத் தான் அணிந்து கொண்டு சுப்பனை அரியணையில் இருத்தி அழகு பார்த்தான். அப்பொழுது பலர் வந்து அரசனைப் பணிந்தார்கள். வாயில் காப்போனை அரசன் என்று பணிகிறார்களே என்று வாயில்காப்போன் உடையிலிருந்த மன்னவன் கைகொட்டிச் சிரித்தான். தான் மன்னவனாகி விடவேண்டும் என்று மனப்பால் குடித்து வந்த சுப்பனுக்கு நல்ல தருணம் கிடைத்தது. ஆகவே, "வாயில்காப்போன் அரசனை நிந்தித்தான்" என்று குற்றங்காட்டிக் கொலைசெய்யும்படி கட்டளை பிறப்பித்தான்.

தன் விபரீதச் செய்கையால் வந்த விளையைக் கண்ட யசலாகதீசன் தானே மன்னவன் எனப் பல தடவை

எடுத்துரைத்தான். அமைச்சர்கள் நம்பவில்லை. இருவரும் ஒரே சாயல் உடையவர்கள். ஆகவே அரசு உடையில இருப்பவன் தான் அரசன் என்று அமைச்சர்கள் கூறினார்கள். அதன் பயனாக மன்னவன் உரிரை இழந்தான்.

தங்களது அன்பினுக்கு பாத்திரமான யசலாளகதிசன் கொலை செய்யப்பட்டானே என்று மக்கள் கவலை கொண்டார்கள். அரசகுலத்தவருக்குத்தான் அரியணை வழி வழியாகச் செல்வது. அப்படியான அரியணையில் வாயில்காப்போன் இருப்பதா என்று மக்கள் ஆறாத்துயரம் கொண்டார்கள். மக்களது கருத்துப் பகிரங்கமானால் 'ராஜத்துரோகம்' என்ற குற்றச்சாட்டில் சிறையில் வாட நேரிடும். ஆகவே, மக்கள் செய்வது அறியாது அலைக்கழிந்து கொண்டிருந்தார்கள். இந்த நிலையில் நகரின் ஒரு புறத்தில் ஜனசந்தடி ஏற்பட்டது. "உண்மை வீரன் வசபா வாழ்க!" என்ற குரல் மெதுவாக எழுந்தது. அதைத் தொடர்ந்து சில நாழிகைப் பொழுதினில் மக்கள் பெருங்கூட்டமாகக் கூடலானார்கள்.

மக்கட் கூட்டத்தின் மத்தியில் நின்று வசபா பேசலானான். "வீரர்களின் பிறப்பிடமாக அநுராதபுரத்து மணிமகுடம் இருந்து வந்தது. ஆனால் இன்று, ஈட்டி. பிடித்த வாயில்காப்போன் அரசனாக இருக்கிறான். மன்னன் என்ற பேரில் ஓர் வாயில்காப்போனுக்குக் கைகட்டி நிற்க உங்களுக்கு வெட்கமாக இல்லையா? ஒன்றுசேருங்கள். அந்த வாயில்காப்போனை இழுத்து வந்து நாற்சந்தியில் நிறுத்திக் கல்லால் அடியுங்கள். காறி உமிழுங்கள்" என்றவாறு ஆவேசமாக வசபா பேசினான். அவனது பேச்சை மக்கள் ஆமோதித்தார்கள். அதற்கேற்ப "வாழ்க

வசபா” என்ற கோஷம் எழுந்தது. மறு கணம் வசபா கூட்டத்தை விட்டு வெளியேறினான் வசபா ஒவ்வோர் இடத்திலும் நின்று உண்மையை மக்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். அவனது வெற்றி முழக்கம் அநுராதபுரி எங்கும் ஒலித்தது.

அந்த ஒலி, அரசனை சுப்பணின் காதிலும் ஒலித்தது. “என் ஆட்சிக்கு எதிரான பிரசாரம் செய்பவன் வசபா! அந்த வசபாவையே தொலைத்துவிடுகிறேன்” என்று சினந்தான் அவன். “இன்று ஓர் வசபா! நாளை ஓர் வசபா! இப்படியாக இந்த வசபாக்கள் தோன்றிக் கொண்டிருப்பார்கள். ஆகவே, நாட்டிலுள்ள வசபாக்களெல்லாம் கொலைக்களம் செல்லட்டும்” என்ற ஆணையைத் தளபதியிடம் விதித்தான்.

உண்மையை எடுத்துச் சொன்ன வசபாவுக்காக, நாட்டிலுள்ள வசபா எனப் பெயர் கொண்டவர்களை யெல்லாம் கொலை செய்யத் தளபதி விரும்பவில்லை. தளபதியின் விருப்பம் நாட்டில் செல்லாதே. அரசு ஆணையை அவன் நிறைவு செய்தாகவேண்டுமே! ஆகவே வசபாவைத் தேடிப்பிடித்துக் கொலைக்களம் கொண்டு செல்ல அவன் புறப்பட்டான்.

வசபா வாழும் இடம் தளபதிக்கு நன்றாகத் தெரியும். உண்மையான வசபாவைப் பிடித்துக் கொலை செய்துவிட்டால் வசபா எனப் பெயர் கொண்டவர்களின் உயிர்களைக் காத்ததாக முடியும் என்று எண்ணிய தளபதி வீட்டினுக்குச் சென்றான்.

அவசரமாக விரைந்து வந்த தன் கணவனைக் கண்ட மெத்தா ஆச்சரியமுற்றாள். என்றுமில்லாதபடி தன் கண

வனிடம் காரணத்தை வினவினாள். அரச ஆணையைத் தளபதி அவளுக்குச் சொன்னான். அதைக்கேட்ட மெத்தா கலங்கினாள். வசபாவின் மேல் அவளுக்கு அநுதாபம் உண்டு. உண்மையைக் கலங்காது எடுத்துச் சொல்லும் வசபா எப்படியும் வாழவேண்டுமென்று அவள் விரும்பினாள். அவள் கணவனோ கடமை தவறாதவன். அவன் வசபாவைக் கைது செய்து, கொலைசெய்து விடுவான் என்று அவள் நம்பினாள். கணவனை ஏமாற்றி வசபாவைத் தப்பவைக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவளுக்கு உதித்தது.

தளபதிக்குக் கடமை எவ்வளவு முக்கியமோ அது போல் தாம்பூலமும் முக்கியமானது. அதுவும் மனைவி கொடுக்கும் தாம்பூலம் என்றால் அவனுக்கு மிகவும் பிடித்தமானது. பிடித்தமான தாம்பூலத்தினால் வசபாவைத் தப்பவைக்க முடியுமோ என்று அவள் எண்ணினாள். வசபாவைப்பற்றிய எண்ணத்திலே உழன்று கொண்டிருந்த மெத்தாவைக் கணவனுடைய குரல் கலைத்தது.

“கண்ணே, அவசரமாகத் தாம்பூலத்தைக் கொடு. நான் வசபாவைக் கைது செய்து வரவேண்டும்” என்றான்.

கணவனது விருப்பப்படி தாம்பூலத்தை மடித்துக் கொடுத்துவிட்டு, ஒரு சிறு சுருளையும் கட்டிக் கொடுத்த வாறு, “வசபாவைக் கைது செய்துவிடுவீர்களா?” என்று கேட்டாள்.

“என் திறமையில் உனக்குச் சந்தேகமா? வசபா எங்கு வாழ்கிறான் என்பது எனக்குத் தெரியும். தந்திரமாக அவனுடன் நடத்துக் கைது செய்யாமல் நண்பன்போல் அழைத்து வந்து, கொலைக்களம் கொண்டு செல்வேன்” எனக் கூறியவாறு அவன் வெளியேறினான்.

உண்மையைச் சொல்லும் வசபா மரண தண்டனை பெறுவதை எப்படியும் தடுக்க வேண்டும் என்பதிலே மெத்தாவின் எண்ணமெல்லாம் சென்றது. வாயில்காப்போனை அரசிருக்கையிலிருந்து அகற்றும் திறமை கொண்டவன் வசபா ஒருத்தனே. ஆகவே, அவன் எப்படியும் வாழவேண்டும். அதற்காகத் தன்னால் எவ்வாறு உதவமுடியும் என்று பலவகையாக மனத்தைப் போட்டுக் குழப்பினான். அருமையான ஓர் யோசனை உதித்தது.

வசபாவை அழைத்துக்கொண்டு கொலைக் களத்துக்கு இட்டுச் சென்ற கணவனை அவள் தூரத்தே கண்டாள். உடனே தாம்பூலம் மடித்துச் சுண்ணாம்பு வைக்காமல் வேலையாளனிடம் கொடுத்து, “இதை அவரிடம் கொடுத்து விட்டு அங்கே நில்லாது ஓடிவா” என்று பணித்தாள்.

வசபாவுடன் சென்ற தளபதி தாம்பூலச் சுருளைப் பெற்று, பாக்கை எடுத்து வாயில் போட்டான். வெற்றிலையை எடுத்துச் சுண்ணாம்பு தேடினான். சுண்ணாம்பு இருக்கவில்லை. தளபதியோ தாம்பூலப் பிரியன்; அதுவும் மனைவி மூலமாக வந்த தாம்பூலத்திலே மோகங்கொண்டவன். அவன் சுண்ணாம்பு தேட முனைந்தான். பக்கத்து வீடுகளில் சுண்ணாம்பு கேட்டு வாங்குவது அவனுக்குப் பங்கமான செயலன்றோ? ஆகவே பக்கத்திலுள்ள தன் வீட்டிற்கு யாரையாவது அனுப்பிச் சுண்ணாம்பு பெறலாமென்று பார்த்தான். ஆளரவமே ஏற்படவில்லை. ஆகவே பக்கத்தில் நின்ற வசபாவை நோக்கி, தன் வீட்டு வாயிலில் நிற்கும் மனைவியைக் காட்டிச் சுண்ணாம்பு வாங்கி வரும்படி பணித்தான்.

சுண்ணாம்பு வைக்காமல் அனுப்பினால், அதற்காகக் கணவனோ வசபாவோ வரக்கூடும் என்றுதான் மெத்தா

எண்ணினாள். கணவன் வந்தால் அங்கே சென்று வசபா வைத் தப்புவிக்க எண்ணினாள். வசபா வந்தால் பின்புற வழியாக அவளை அனுப்பிவிடுவது என எண்ணினாள். வசபாதான் வருவான் என்று அவள் எண்ணினாள். அதே போல் வசபாவே சுண்ணாம்பு பெற வரவே, தன் திட்டம் வெற்றி அடைந்து விட்டதாகக் குதூகலப் பட்டாள்.

வசபாவை மெத்தா வீட்டினுள் அழைத்துச் சென்று ஆயிரம் பொன் கொண்ட பையைக் கொடுத்தது. “மன்னவன் உங்களைக் கொல்லப் போகிறான். ஆகவே, பின்புற வழியாகத் தப்பி ஓடுங்கள்” எனக் கூறினாள்.

முன்பின் அறிமுகமின்றித் தனக்கு உதவி செய்த துடன் தன் உயிரைக் காத்த மெத்தாவை வசபா வாயாரப் புகழ்ந்தான்.

“நீங்கள் எப்படியும் வாழ வேண்டும். இதனைத்தான் நான் விரும்புகிறேன். மகாவி்காரைக்குச் சென்று சில நாட்கள் ஒளிந்திருங்கள். நேரமாகிவிட்டது. பின்புற வழியாகச் செல்லுங்கள்” எனக் கூறி வசபாவை அழைத்து வந்து கொல்லை வழியாகத் தப்பியோடச் செய்தாள்.

சுண்ணாம்பு பெறச் சென்ற வசபா வெகு நாழிகையாகியும் வராததுகண்ட தளபதி மனைவியிடம் வந்து கேட்டான். “அவர் அப்பொழுதே சுண்ணாம்பு பெற்றுக் கொண்டு சென்று விட்டாரே!” என்று அவள் கூறவும், தளபதி தாமதியாமல் வசபாவைத் தேடச் சென்றான்.

மகாவிகாரையில் சில நாட்கள் ஒளிந்திருந்து மக்கள் பலத்தைச் சேர்த்துக்கொண்டு வசபா அரண்மனையை முற்றுகையிட்டான். சுப்பனின் வானும் வசபாவின் வானும் மோதிக்கொண்டன. போர்ப் பயிற்சி இன்ன தென்று அறியாத சுப்பனின் வாள் வசபாவின் வாளினால் வீழ்த்தப்பட்டதுடன், அந்த வெற்றி வாள் சுப்பனது உயிரையும் பலி கொண்டது.

வெற்றி வீரனான வசபா, இலங்கைக்கு அரசனானான். தான் அரசனாக முடிந்தது மெத்தா என்பவளால் என்பதை அவன் மறக்க வில்லை. உயிரைக்காத்த உத்தமி மெத்தாவை வசபா தன் இல்லக்கிழத்தியாக்கிக் கொண்டான். தாம்பூலத்தின் துணையினால் தன் உயிரைக்காத்த மெத்தாவை, வசபா தாம்பூலராணி என்று அழைக்கலானான். அதேபோல் மக்களும் தாம்பூலராணி என்று வாழ்த்தி மெத்தாவைப் பெருமைப் படுத்தினார்கள்.

எமது பிற வெளியீடுகள் :

அகிலன்

மின்னுவதெல்லாம் ரூ. 1.50

அரு. ராமநாதன்

மனோரஞ்சிதம் ரூ. 1.50

ஆர்வி

கண்கள் ரூ. 1.50

மு. அண்ணாமலை

தாமரைக்குமரி ரூ. 1.50

கற்பனையும் காதலும் ரூ. 1.00

மாயாவி

ஜீவத்திரை ரூ. 3.00

ராஜம் கிருஷ்ணன்

அன்புக் கடல் ரூ.

இவை அன்புப்பண்ணை வெளியீடுகள்

மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர்

சென்னை

பெரிய செய்தி

பெரிய செய்தி

பெரிய செய்தி

பெரிய செய்தி

பெரிய செய்தி

